Gérard de Villiers

Filiera saudită
SAS 156

În româneşte de Marian Tiu

TINERAMA, 2005

ISBN: 973–597–303–0
Malko Productions – Paris,
La Connexion saoudienne
© *Gérard de Villiers,*

Publicaţie editată de
S.C. „Ion Cristoiu & Maxbanush vă recomandă” SRL

Capitolul I

Sanchez Pastrana privi câteva secunde la soarele care dispărea după linia orizontului din Miami, un spectacol pe care nu îl rata niciodată şi una din ultimele lui plăceri pe care sănătatea şubredă îi mai permitea să şi le ofere. Apoi, privirea i se opri pe picioarele femeii aşezate în faţa lui. Inima lui bătrână începu să bată ceva mai repede. Dolores Zapata, în ciuda celor patruzeci de ani trecuţi, era încă o femeie extrern de sexy iar trecutul ei tumultuos o încununa şi mai mult. Îi plăcuseră întotdeauna bărbaţii iar aceştia o răsplătiseră îndeajuns. Cu părul ei brun-roşcat, ce îi cădea în valuri pe umeri, gura cu buze groase, privirea sigură şi silueta plină de rotunjimi, avea un succes permanent.

Ca şi cum ghicise gândurile lui Sanchez Pastrana, se aşeză picior peste picior cu un gest plin de senzualitate. Pe vremuri, bătrânul traficant de droguri nu ar mai fi stat pe gânduri, dar acum nu se mai simţea în putere. La această oră din zi se simţea atât de obosit că abia îşi mai ţinea ochii deschişi. Nu voia ca vizitatoarea lui să îşi dea seama de starea în care se afla şi se hotărî să încheie întâlnirea. Îşi trecu mâna prin părul grizonat, dat pe spate, şi îi zâmbi:

— Bine, am de dat un telefon. Dacă ai nevoie de mine, mă suni…

Dolores Zapata se ridică, aranjându-şi rochia de mătase. Îi zâmbi larg bătrânului.

— Mulţumesc foarte mult, Sanchez, nu ştiu cum să îţi mulţumesc!

Privirea ei strălucitoare şi gura întredeschisă sugera ceva anume, dar Sanchez Pastrana nu îşi dădu seama,

mulţumindu-se să o conducă până la uşă, cu un mers destul de rigid din cauza sciaticii.

— Ştii că l-am cunoscut bine pe soţul tău, oftă el. Am făcut chiar afaceri împreună…

Al doilea soţ al lui Dolores Zapata era unul din marii traficanţi de cocaină ai cartelului de la Medellin, smuls de lângă că prematur de o rafală de mitralieră, într-o reglare de conturi, în acest mediu, nu prea se bazau pe folosirea căilor legale. Dolores Zapata, după moartea soţului ei, continuase să câştige bani ca intermediar între angrosişti şi distribuitorii americani de pudră albă. Frumoasă, senzuală şi dură ca o stâncă, se bucura de încredere totală din partea foştilor prieteni ai soţului ei. De la moartea acestuia, supravieţuia graţie micii agenţii imobiliare din Coral Gables, cartierul din sudul oraşului Miami, dar nu aşa îşi plătise maşina BMW şi casa din Hardee Road, într-o zonă rezidenţială deosebită.

Înainte de a ieşi din apartament, ea îl privi pe Sanchez Pastrana cu o dorinţă arzătoare în ochi.

— Sanchez, mi-ai făcut un mare serviciu! zise ea. Multe mulţumiri.

El zâmbi fără să răspundă.

Când ea îl sunase pe bătrânul traficant, în ajun, era disperată. Afacerea vieţii ei îi scăpa printre degete din cauza unei probleme: asociatul cu care ea trebuia să trateze fusese arestat de poliţia columbiană pentru o afacere mai veche şi nu avea cu cine să-l înlocuiască. Iar ceea ce căuta ea nu se găsea pe toate drumurile.

Pentru a-i arăta că încă mai este bărbat, Sanchez Pastrana o prinse de ceafă şi o sărută aproape cast pe gură.

Discret, cele patru gărzi care fi păzeau se retraseră.

— Pentru nimic, o asigură el. În cursul săptămânii, te sun şi mergem să cinăm la *Wollenski.*

— Când doreşti! acceptă Dolores Zapata cu un zâmbet cald.

Dacă Sanchez Pastrana şi-ar fi exprimat dorinţa, ea s-ar fi culcat cu el. Totuşi, instinctul ei de femeie îi spuse că el nu mai era foarte interesat de sex. Altfel, nu ar mai fi aşteptat atât. Pentru a avea şanse mai mari de reuşită, ea alesese să se îmbrace cât mai sexy. Uşa se închise în urma ei şi se grăbi spre lift, nerăbdătoare să pună la treabă oferta lui Sanchez

Pastrana. O recomandare pentru cineva care putea să îi procure ceea ce avea ea nevoie urgentă: între cinci şi zece tone de cocaină pură. Un anume Carlos Barco, un angrosist aflat în relaţii cu mai multe carteluri. Acesta părăsise Columbia, locuind la Miami, şi, oficial, neimplicat în niciun trafic din cauza şicanelor celor de la DEA. Fără recomandarea lui Sanchez Pastrana, ea nu ar fi avut cum să-i propună această afacere.

Sanchez Pastrana se urcă cu greu pe unul din scaunele de la barul său de unde putea vedea marea şi îşi turnă un pahar de vin roşu. Chateau Margaux 1990. Tot ce mai avea dreptul să bea. Fără alte băuturi tari! Medicul îi interzisese chiar şi votca-martini după care era înnebunit.

Încă era preocupat de incredibila poveste spusă de Dolores Zapata. După ea, un prinţ din Arabia Saudjtă pe care îl cunoştea de mult timp propusese, prin intermediarul său, traficanţilor columbieni să transporte, contra unei părţi din profit, tonele de cocaină din America Latină în Europa, graţie paşaportului său diplomatic şi avioanelor de cursă lungă pe care le avea! Dacă ar fi fost altcineva decât Dolores Zapata, nu ar fi crezut nicio vorbă. Dar columbiana nu era o aiurită şi ştia că avusese efectiv un prinţ arab în viaţa ei. În urmă cu cinci ani, ar fi tratat chiar el termenii afacerii. Dar acum, se retrăsese din afacerile cu cocaină şi estima că avusese destul noroc. Ani întregi fusese unul din angrosiştii cei mai tari din Medellin, expediind sute de tone de cocaină spre Statele Unite, printr-o reţea bine pusă la punct, adunând zeci de milioane de dolari, care acum se aflau în diverse paradisuri fiscale din Caraibe. Doar că primise o lovitură dură în 1998. DEA se infiltrase în reţeaua lui şi adunase probe acuzatoare. Inculpat de un tribunal american din Fort Lauderdale, cu un mandat internaţional de reţinere, primise două sute cincizeci de ani de închisoare.

În urmă cu un an, această ameninţare nu îl speriase. Americanii nu puteau veni să-l răpească de pe proprietatea sa de lângă Medellin, păzită de o armată de gărzi… în urmă

cu câteva luni, guvernul columbian comisese un act abominabil: aprobase legea care permitea extrădarea marilor traficanţi

7

către Statele Unite… Sanchez Pastrana, anunţat din timp, dispăruse de la reşedinţa sa. Dar înţelesese rapid că nu era o soluţie de durată. La ce bun cele câteva zeci de milioane de dolari dacă nu putea profita de ele? Atunci făcuse cunoştinţă cu un columbian recomandat de prieteni, un fotograf la modă, domnişoara care era şi un agent acoperit al DEA, poreclit „Fixer”.

Acesta din urmă înţelesese rapid noua lege privind extrădarea. Americanii voiau succese vizibile şi spectaculoase, în timp ce traficanţii doreau să profite în linişte de banii lor.

Sanchez Pastrana îl întâlnise pe „Fixer” într-un bar din Medellin. Acesta fusese foarte clar. Pentru un milion de dolari, se obliga să încheie cu DEA un târg care mulţumea pe toată lumea. Trebuia să fie plătit în avans. Prudent, Sanchez Pastrana îi virase banii dintr-un cont din Insulele Caiman, precizând că dacă era o escrocherie, îl îngropa de viu. Chiar dacă era în impas, încă îşi permitea să facă ce doreşte datorită armatei de paznici pe care îi plătea. De fapt, agentul DEA revenise apoi cu o propunere fermă din partea DEA.

Mai întâi, Sanchez Pastrana aranja în aşa fel încât americanii să poată pune mâna pe un transport important de cocaină, câteva sute de kilograme. Apoi, columbianul lua avionul spre Statele Unite şi se preda procurorului din Fort Lauderdale, asistat de un avocat american ales de cele două părţi. Odată arestat, Sanchez Pastrana îşi preda reţeaua de traficanţi americanilor. Ceea ce permitea DEA să reuşească o dublă operaţiune spectaculoasă: capturarea cocainei şi arestarea traficanţilor. În urma acestui aranjament, Sanchez Pastrana era eliberat pe cauţiune, după câteva luni, şi primea rezidenţă în SUA. Nu avea să îşi mai facă griji pentru viitor.

Graţie unui proces aranjat dinainte de avocat şi procurorul din Florida. Între un an şi jumătate şi doi ani de închisoare, ceea ce era rezonabil, având în vedere tonele de cocaină pe care le introdusese în Statele Unite. Traficanţii riscau între zece şi cincisprezece ani.

Pe lângă acest acord oficial, mai era o clauză: DEA cerea plata unei „amenzi” de şase milioane de dolari. Aceasta nu era menţionată nicăieri, ajungând direct într-un cont folosit pentru operaţiuni secrete, incluzând adesea cumpărarea unor importante cantităţi de droguri.

8

Bineînţeles, Sanchez Pastrana semnase. Reuşise chiar să obţină o *carte verde* care îi permitea să lucreze în Florida şi să rămână cât vrea în Statele Unite. Plata celor şase milioane de dolari, plus milionul destinat lui „Fixer”, nu fuseseră cine ştie ce. Apoi, totul se derulase cum fusese planificat.

Odată arestat, fusese „ascuns” într-o vilă din North Miami, de un agent special DEA pe nume Jeb Pembroke, căruia îi povestise toate micile sale secrete, zeci de nume. Evident, nu mai avea de ce să se întoarcă în Columbia…

Primul sejur în închisoare trecuse repede. Fusese eliberat pe o cauţiune de 500.000 de dolari, autorizat să se stabilească unde voia în Florida şi să primească din exterior banii de care avea nevoie pentru noua sa viaţă, fără ca vămile Statelor Unite să pună vreo întrebare. Nici în visele lui cele mai nebune Sanchez Pastrana nu şi-ar fi imaginat un deznodământ mai favorabil.

Presa americană se minunase de această nouă victorie a DEA asupra oribililor traficanţi şi toată lumea îl uitase.

Sau aproape.

Graţie averii sale considerabile putuse să-şi cumpere o superbă proprietate în locul cel mai ferit din Miami: Fisher Island, chiar faţă în faţă cu South Beach. O insuliţă privată legată de continent doar de o linie feribot, privată şi ea. Insula nu avea decât patru sute de locuitori, majoritatea mai mult plecaţi. La îmbarcarea pe feribot, gărzile filtrau

vizitatorii. Pentru a fi admis pe insulă, trebuia să fii aşteptat de unul dintre locuitori. Un paznic lua legătura telefonic cu persoana cerută. Dacă aceasta nu era de acord, vizitatorul era respins. Acest sistem era foarte liniştitor pentru Sanchez Pastrana. Nu risca să se trezească într-o zi cu vreunul venit din patria-mamă pentru a-şi regla conturile.

În plus, DEA îi facilitase obţinerea permisului de port-armă pentru gărzile de corp, care erau nişte veri ai săi.

Pe scurt, totul era perfect.

Acest târg nu avea decât o singură condiţie, care nu era negociabilă. DEA îl prevenise că dacă participa la introducerea chiar şi a unui singur gram de cocaină pe teritoriul american, risca închisoarea pe viaţă… Dar Sanchez Pastrana nu mai avea nevoie de bani. Odată adunată această avere, nu mai avea nici cea mai mică tentaţie de a mai vinde cocaină. În cele

9

din urmă, se acomodase foarte bine vieţii din Miami. Avea restaurantele lui obişnuite, câţiva prieteni siguri şi, din când în când, o fermecătoare prostituată adusă special din Caii sau Medellin: nu se obişnuise deloc cu americancele.

Cocoţat pe taburetul barului, admira linia orizontului care începea să dispară în ceaţa nopţii, regretând că nu profitase de bunăvoinţa fătişă a lui Dolores Zapata.

Era peste puterile sale.

De fapt, această viaţă idilică era umbrită de ceva: în urmă cu opt luni, după ce resimţise o durere violentă în piept, fusese spitalizat de urgenţă şi fusese supus unei operaţii complicate de zece ore. Primul lui infarct îl avusese la treizeci şi şase de ani. O parte din inima sa, necrozată, nu mai funcţiona iar Sanchez Pastrana trebuise să se acomodeze. Una peste alta, i se descoperise şi diabet, în urmă cu trei ani. Era obligat să-şi verifice, de mai multe ori pe zi, nivelul glicemiei, pentru a evita o comă hepatică. Şi cum o nenorocire nu vine niciodată singură, insuficienţa renală se

agravase în urma operaţiei pe cord. Făcea dializă şi se simţea slăbit ca un copil, abia mergând zece metri fără să cadă.

Medicii erau îngăduitori: în câteva luni, îşi va regăsi parţial energia şi va putea duce o viaţă normală. Când simţea că va cădea, îi era ruşine de el. Brusc, luxoasa lui proprietate, toate dotările de lux îi inspirau dezgust. Ar fi dat orice să mai fie din nou un tânăr plin de vigoare şi de răutate, cum fusese în urmă cu patruzeci de ani.

Soneria telefonului îl făcu se tresară şi el se precipită spre aparatul aşezat pe o măsuţă joasă. Cu picioarele moi, se lăsă pe o canapea, înjurând. Era un telefon pe care îl aştepta.

— Doug?

— Mda, făcu vocea leneşă a lui Douglas Sommer, avocatul său.

Era unul dintre cei mai buni penalişti din Miami, cu un birou faraonic, pe Brickell Avenue nr. 444, cea mai frumoasă stradă din oraş, cu clădiri luxoase construite în anii ’80 cu banii din cocaină. Douglas Sommer vorbea perfect spaniola, ceea ce îi convenea lui Sanchez Pastrana care nu înţelegea toate nuanţele englezei americane.

— Ai veşti bune? întrebă neliniştit bătrânul traficant.

Fracţiunea de secundă de tăcere fu suficientă pentru a

înţelege că nu era cazul. Douglas Sommer răspunse totuşi cu o voce liniştită:

— Nu sunt chiar rele în totalitate. Vrei mai întâi pe cele rele sau pe cele bune?

— Pe cele rele, mormăi Sanchez Pastrana, cu picioarele tremurând.

— O.K. Eşti aşteptat pe 1 iunie la ora opt, în centrul de detenţie din Fort Lauderdale. Bineînţeles, voi veni şi eu cu tine…

— Doar că tu vei rămâne afară, rânji amar Sanchez Pastrana. După asta vrei să spui că mai ai şi veşti bune?

— Da, răspunse avocatul. Am vorbit chiar eu cu directorul penitenciarului. Vei beneficia de un tratament de VIP. Vei

putea primi mâncare de afară, vei avea un apartament cu bucătărie, vei primi orice vizită doreşti…

— Şi o curvă care să mi-o sugă! continuă furios, columbianul.

— Se poate aranja, afirmă avocatul fără să-şi piardă calmul.

— Au trecut luni de zile de când nu mi se mai scoală, urlă Sanchez Pastrana. Eu vreau doar să rămân aici. Ai înţeles? Pentru asta eşti plătit!

Douglas Sommer ridică uşor vocea:

— *Amigo,* nu sunt plătit să fac miracole… Ai semnat o înţelegere, imposibil de încălcat. Ori iei şalupa şi fugi în Bahamas. Cu condiţia ca paza de coastă să nu te intercepteze.

— Şi îmi iau şi medicii şi spitalul cu mine! se răsti columbianul. Nu vreau să mă duc la negri… Se poate face cu siguranţă ceva.

— Trebuie să fii rezonabil. Am făcut tot ce am putut cu DEA. Îţi jur. Ei nu au nimic cu tine, eşti un tip OK pentru ei. Nu au nimic personal cu tine. Doar că trebuie să fie mai atenţi. Imaginează-ţi că ziariştii descoperă că nu eşti în închisoare, aşa cum a hotărât judecătorul? îţi dai seama ce scandal? Tu vei fi prima victimă. Înţelegerea este ruptă şi ajungi la închisoare pentru tot restul vieţii…

Se lăsă liniştea, întreruptă de vocea tremurată a lui Sanchez Pastrana.

— Doar că, la vârsta mea, nu apuc să stau un an în închisoare. Voi muri acolo. Sunt bolnav, Dumnezeule. În fiecare dimineaţă înghit medicamente cât să pot deschide o farmacie…

11

— Le vei avea cu tine la Fort Lauderdale, afirmă avocatul. Sanchez, prietene, dacă îţi spun că nu poţi face nimic, acesta este adevărul. Sunt prietenul tău.

Sanchez Pastrana nu răspunse. Avocatul avea dreptate. Un an de închisoare, nu însemna mare lucru. Douglas Sommer se

descurcase de minune până acum.

— O.K., bombăni el. Acum o să mă odihnesc.

Închise fără să îl mai salute, se întoarse la bar, se urcă pe taburet cu o grimasă de durere şi îşi turnă un pahar de vin.

La gândul că se va întoarce în închisoare în starea în care se afla, îi venea să se arunce pe fereastră.

Carlos Barco luă nota de plată şi băgă în ea cartea de credit American Express Gold. Euforic. Afacerea pe care tocmai i-o propusese Dolores Zapata era visul imposibil al oricărui traficant. Iar columbianca era trimisă de un tip în care avea toată încrederea, Sanchez Pastrana. Unul dintre supravieţuitorii epocii în care Medellin era o Mecca a traficului de cocaină.

Columbianul îi zâmbi radios lui Dolores Zapata şi îi zise:

— Mergem să bem un pahar?

— Cu plăcere, aprobă ea coborând de pe taburet, ceea ce îi dezveli partea cea mai interesantă a coapselor.

— Am şampania, acasă la mine, anunţă Carlos Barco. O să fie mai bine decât la bar. Mergem.

În timp ce aşteptau ca portarul să le aducă maşina, pe trotuarul din faţa localului, el îşi trecu familiar un braţ în jurul taliei lui Dolores Zapata, care, imediat, se strânse lângă el. Carlos Barco era un tip bine, exact cum îi plăcea ei. Chiar dacă îşi pierduse un ochi în împrejurări sumbre, nu se observa nimic. Ea ridică privirea spre el şi îi simţi mustaţa. Trei secunde mai târziu, se sărutau ca nişte nebuni, sub privirile uimite ale altor clienţi ai restaurantului care îşi aşteptau şi ei maşina.

Dolores Zapata abia se dezlipi de el când maşina, un Mercedes, se opri în faţa lor. Regeşte, Carlos lăsă o sută de dolari şi se urcă la volan. Abia făcu primul viraj că şi puse mâna între picioarele lui Dolores şi îi ridică rochia de mătase.

12

Columbianca, cu capul pe spate, gemea de plăcere: îi plăceau bărbaţii care treceau direct la acţiune.

Carlos Barco se îndreptă spre Alton Drive, în estul Miami

Beach. La fiecare semafor, apăsa şi mai tare cu degetele în abdomenul femeii, care se zvârcolea pe scaun, privind în oglindă în cazul în care ar fi fost urmăriţi de poliţie… Ajunseră din fericire fără probleme pe Sunset Harbor Drive, 1900, o clădire recentă de douăzeci şi cinci de etaje, în faţa Golfului Biscaya. Carlos Barco avea acolo un apartament. Pătrunse în parcare, declanşând cu o telecomandă un grilaj metalic care se închise în urma lor.

În lift, unde mai era un cuplu mai în vârstă, el şi Dolores îşi reluară o atitudine decentă. Intrând în apartamentul columbianului, ea nu se putu abţinea să nu strige de mirare. Apartamentul imens se termina cu o terasă mare de unde se vedea tot în jur. Feeric. Era decorat în stil marocan iar Dolores Zapata schiţă câteva mişcări unduite de dans din buric râzând.

— Termină, târfă! zise Carlos, deja încordat. Mergi pe terasă, apoi vin şi eu.

Ea se supuse în timp ce el se duse în bucătărie. Când se întoarse cu o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne Blanc. 1995, Dolores îl aştepta, rezemată de balustradă, cu spatele la mare, cu abdomenul în faţă şi un zâmbet provocator pe buze.

Carlos Barco puse şampania pe o masă rotundă şi se duse spre columbiancă. Aceasta îşi înfăşură braţele în jurul gâtului lui, se lipi de el şi îi violă gura, frecându-şi lasciv bazinul de al lui. O adevărată prostituată tropicală, cum îi plăcea lui. Niciodată o americancă nu ar fi făcut aşa…

Carlos Barco uită de şampanie şi îi ridică rochia de mătase, descoperind abdomenul gol. Sângele începu să îi fiarbă în corp. Dolores îşi scosese chilotul cât timp el fusese după şampanie. Acest gând îi provocă o erecţie instantanee. Ca un nebun, o trase pe Dolores de lângă balustradă şi o împinse spre masă. Brutal, îi apăsă pe umeri, întinzând-o pe spate, şi îi ridică rochia de mătase până la talie.

Dolores Zapata îşi depărtă picioarele, minunat de obscenă, într-o clipă, Carlos Barco îşi desfăcu cureaua, îşi dădu jos pantalonul şi o penetră dintr-o singură mişcare. Îi ridică

picioarele la verticală, cu amândouă mâinile, pentru a o penetra mai adânc. Ea gemu de plăcere. Aşa da, bărbat! Pentru un

13

timp ea savură mişcarea sexului gros care părea că o invadează mai mult, dar masa metalică îi agresa spatele.

— Aşteaptă, zise ea, gâfâind, vreau să mi-o tragi stând în picioare.

Galant, Carlos Barco se retrase. Dolores se ridică şi se duse să se sprijine de balustradă. Columbianul se aşeză în spatele ei, îi ridică din nou rochia şi, fără să mai aştepte, pătrunse în ea. Cambrată, Dolores îl primi cu un oftat fermecător. Era poziţia ei preferată.

Bine sprijinit pe picioarele depărtate, Carlos Barco începu să se mişte, ţinând-o de şoldurile puţin cam rotunde, privind spre apus. Până ce simţi cum plăcerea ţâşneşte din el, cu un ţipăt sălbatic.

Apoi se instalară la masă. Carlos Barco îşi reveni primul.

— Tot ceea ce mi-ai spus la cină, este adevărat? întrebă el, bănuitor. Prietenul tău chiar poate transporta unde vrem zece tone de cocaină?

Dolores Zapata îl privi plină de reproş şi zise sec:

— Crezi că ţi-am dat întâlnire doar pentru a mă culca cu tine? Am un tânăr care are o sculă mult mai groasă decât a ta şi care e în stare să mi-o tragă de cinci ori la rând… Bineînţeles, este ceva serios!

Lămurit, Carlos Barco scoase dopul sticlei de Taittinger. Dolores îl privea la fel de dur ca un bărbat. El îşi dădu seama imediat că Dolores nu minţea.

De trei zile, Sanchez Pastrana nu mai adormea decât cu somnifere. Cu cât trecea timpul cu atât mai mult ideea de a se întoarce la închisoare devenea mai insuportabilă. Nici nu îl mai sunase pe Douglas Sommer, ştiind dinainte care era reacţia avocatului. Acesta era neputincios.

De dimineaţă, o idee îi rodea creierul, încercând să o respingă, dimce în ce mai slab, spunându-şi că nu se putea

baza decât pe el pentru a nu ajunge în cartierul VIP al închisorii din Fort Lauderdale: pentru a-şi face curaj, înghiţi o gură de vin, apoi luă telefonul, formând numărul pe care îl ştia pe dinafară. O voce neutră îi răspunse imediat:

— DEA Miami, ce interior doriţi?

14

— 5485, răspunse columbianul.

— Pe cine anume?

— Agentul Special Jeb Pembroke.

— Aşteptaţi.

Câteva clipe mai târziu, o voce mai amicală îl anunţă:

— Jeb Pembroke la telefon.

— Jeb, sunt eu, Sanchez, anunţă columbianul.

— Sanchez, ce faci?

— Bine, îl asigură columbianul. Aş vrea să ne întâlnim. Cât mai curând.

— Lasă-mă să văd, făcu americanul.

În timp ce îşi consulta agenda, Sanchez Pastrana fusese tentat de mai multe ori să închidă. O voce interioară îi spunea că tocmai se pregătea să comită o faptă foarte gravă şi foarte periculoasă. Se abţinu, repetându-şi că Dumnezeu îl va ierta cu siguranţă şi că starea lui de sănătate era incompatibilă cu un nou sejur în închisoare.

— Ce zici de miercuri ora 19? propuse americanul.

— Foarte bine.

— Unde?

— Eşti invitatul meu! îl asigură Sanchez Pastrana. Wollenski, O.K.?

— Bine. Au friptură excelentă.

I

15

Capitolul II

Dolores Zapata se pregătea să părăsească biroul din Coral Gables, Strada 23, pentru a vizita o casă obişnuită pe care o

cerea un cumpărător, când telefonul sună.

— Carmen, răspunde tu! strigă spre secretară înainte de a închide uşa.

Un soare fierbinte strălucea pe un cer ca de carte poştală iar columbianca simţea că are aripi. Carlos Barco se dusese în Columbia în urmă cu trei zile şi trebuia să se întoarcă în această seară, după ce adunase cele cinci tone de cocaină cerute de noua lui asociată. Apoi, va lucra la partea financiară a operaţiunii, graţie unui prieten al său din Europa, un spaniol, bancher la Geneva şi „spălător” de bani pentru mai multe carteluri. În această privinţă, nu erau probleme.

Dolores Zapata se opri în faţa Mercedesului ei SLK nou-nouţ. Trebuia să îi impresioneze pe clienţi şi, în Coral Gables, aceasta era ce trebuia. Majoritatea aveau maşini de teren, de la noul monstru Cadillac, Escalade, până la Porsche Cayenne.

Dolores Zapata nu îşi putea permite aşa ceva. Trebuia să îşi plătească ipoteca pentru casa din Hardee Road, în plină junglă tropicală, cu vedere spre plajă. Pentru a supravieţui, trebuia să se mulţumească cu intermedierea cumpărării de vile ieftine sau apartamente fără căutare. Graţie noii afaceri, se va putea lansa în achiziţionarea de imobile pe care le va renova şi le va revinde apoi… Singurul mod de a face bani în această meserie. Avea nevoie de un capital de pornire important, câteva milioane de dolari, şi încă nu reuşise să îl convingă pe bancher să îi deschidă o asemenea linie de credit. Şi doar făcuse eforturi considerabile: se culcase cu aproape toţi bancherii din Dade County! Doar că nu era prea „americană”

iar ocupaţia fostului ei soţ nu îi oferea vreun avantaj. În momentul în care se urca în maşină, secretara apăru şi o strigă.

— Domnul Vincent este la telefon. Spune că este important şi că nu ştie noul număr de telefon mobil…

Dolores Zapata încremeni. Ştia doar un singur Vincent. Vincent Shedd, agent special al DEA, pe care îl întâlnise în

legătură cu moartea soţului ei. Un tip blond, nonşalant şi musculos ca un surfer. Relaţia lor profesională evoluase rapid spre o legătură apropiată şi erotică. Amândoi celibatari şi puţin sentimentali, se vedeau regulat. Sâmbăta seara, Vincent Shedd venea să se uite la un film pe DVD-ul cu ecran mare al lui Dolores, în sala cu piscină. Apoi, făceau dragoste şi se scăldau. Fără să îşi pună alte întrebări.

Vincent Shedd ştia că Dolores menţinea numeroase contacte cu traficanţii columbieni, dar cum numele ei nu fusese amestecat în niciun caz, nu era problema lui. Pe când Dolores, ea aprecia vigoarea sexuală a acestui bărbat mai tânăr ca ea, care se descurca dumnezeieşte. Uneori chiar şi în piscină, sub clar de lună.

Ce voia oare?

— Spune-i că vin, zise ea, intrigată, închizând portiera maşinii.

Se întoarse în birou şi luă receptorul din mâinile secretarei.

— Vincent? Ce faci? făcu ea cu o voce gâfâită.

— Bine, foarte bine, zise agentul DEA.

În plus, cu ea, el îşi perfecţiona spaniola, mai ales că majoritatea „clienţilor” săi vorbeau această limbă.

— Ai un film nou? întrebă ea. Sâmbătă sunt ocupată.

— Nu, nu, răspunse Vincent Shedd cu vocea lui lentă, puţin deprimată. Sâmbătă nu voi fi în oraş. Dar vreau să ne vedem înainte. Ne putem întâlni la *Porcao,* pe la prânz. Eşti de acord?

Vocea lui nu avea niciun subînţeles, totuşi Dolores Zapata simţea cum i se strânge stomacul. Cu coada ochiului, privi numărul care apărea pe cadranul telefonului. Nu era nici de la DEA, nici de la celularul său. Deci, suna de la o cabină telefonică pentru a nu fi reperat. Fu suficient pentru a se alarma şi se grăbi să confirme.

— Nicio problemă. Pe curând. La doisprezece şi jumătate.

17

Brusc, nu mai avea niciun chef să meargă să-i prezinte

casa clientului care o aştepta.

Dolores Zapata îl zări pe Vincent Shedd în semiîntunericul barului *Porcao* şi se îndreptă imediat spre el. El se ridică de pe taburet şi o sărută uşor pe gură zâmbind. Mirosea mereu foarte bine şi, cu haina de piele uzată şi blugi, era extrem de seducător. Se instalară în restaurant, la o masă mai ferită şi comandară ceai cu gheaţă.

Vincent Shedd zise:

— Ţi-am auzit numele, ieri.

— Unde?

— La Agenţie.

Inima ei parcă se chirci în piept şi ea lăsă furculiţa jos. Ceaiul i se păru deodată amar.

— De aceea voiai să mă vezi?

El îi zâmbi seducător, ceea ce o excita mereu. Totuşi, nu îi amintea acum de altceva.

— Da, confirmă agentul DEA. Ştii că ţin mult la tine. Nu mi-ai cerut niciodată nimic. Dacă vrei să faci o prostie, nu aş vrea să te duc pe strada le…

Centrul de detenţie provizorie din Miami.

Dolores îşi smulse un zâmbet şi, cu buzele uscate, zise:

— Nu fac nicio prostie, dar să zicem totuşi.

Vincent Shedd privi în jurul lui şi continuă încet:

— Bine. Stau în acelaşi birou cu un tip de treabă. Ieri a primit un telefon de la una din sursele lui, un fost traficant. Un columbian retras din afaceri.

Pulsul lui Dolores Zapata sări şi nu se putu abţine să nu întrebe:

— Sanchez Pastrana?

Vincent Shedd o privi mirat, puţin decepţionat.

— Îl cunoşti? Ştii, deci?

Columbianca îşi dădu seama că gafase şi încercă să o dreagă.

— Bineînţeles că îl ştiu. Soţul meu lucra pentru el. Şi ai zis de un „fost” traficant. Este singurul, cred, din Miami.

Vincent Shedd nu insistă şi continuă:

— O K. Despre el este vorba, l-a spus lui Jeb ceva incredibil iar acesta a anunţat toată agenţia. Sunt foarte agitaţi.

— Ce chestie? interveni Dolores Zapata.

— Că se pregăteşte o afacere între un cartel şi un prinţ saudit, dispus să transporte tone de cocaină pentru ei, contra cost. Evident, şeful lui Jeb a sărit ca ars şi vrea să ştie mai multe.

— Şi ce treabă am eu? reuşi să întrebe Dolores.

Agentul DEA ridică privirea şi zise simplu:

— Tu eşti cea care intermediază totul…

Dolores Zapata reuşi să zâmbească şi zise:

— Ce să-ţi spun!

Amantul ei făcu un gest evaziv.

— Mi-a atras atenţia, fiindcă mi-ai povestit că ai fost cu un prinţ arab odată, cu ceva timp în urmă…

Dolores Zapata îl întrerupse.

— A fost acum douăzeci de ani! Totul este o prostie. Dar îţi mulţumesc.

— Oricum, continuă agentul DEA, amicul meu Jeb trebuie să se întâlnească cu Pastrana zilele acestea. Şi-au dat întâlnire la *ZVollenski,* dar nu a spus exact când.

Dolores se prefăcu că nu aude, în timp ce numele i se grava cu litere de foc în cap, şi puse mâna pe cea a lui Vincent.

— Dacă te poţi elibera sâmbătă! propuse ea, pot să rezolv şi eu.

— Nu! făcu el, nu sunt în localitate.

Îşi terminară repede cafelele şi el făcu gestul elegant să plătească nota, cu bani lichizi… Ştia că îşi asumă un risc comunicând o informaţie confidenţială lui Dolores. Dar o iubea mult şi nu credea chiar tot ce se auzea…

Se îndreptară spre ieşire şi aşteptară maşina. Zâmbind mecanic, Dolores Zapata simţea cum i se înmoaie picioarele. Dacă s-ar fi întâlnit cu Sanchez Pastrana, i-ar fi smuls inima cu dinţii.

Nemernicul de boşorog. Bogat, retras din afaceri, trebuia

să trădeze! Fierbea de furie.

Alteţa Sa Serenissimă prinţul Malko Unge, în smoching,

19

cina împreună cu logodnica sa, aceeaşi somptuoasă contesă Alexandra, îmbrăcată cu o rochie foarte simplă dar extrem de decoltată. Erau aşezaţi la masa din cala de banchet unde puteau încăpea şi patruzeci de persoane.

Cele şaisprezece lumânări ale sfeşnicului aşezat între ei reflecta o lumină blândă peste lemnărie, făcând-o pe Alexandra să pară şi mai frumoasă.

Se auzi un ciocănit discret la uşă şi Elko Krisantem, majordom şi gardă de corp, intră în salon, cu o tavă de argint pe care era o salatieră de cristal cu caviar. Malko îl adusese din Rusia cu ocazia ultimei sale misiuni. Strâns în haina lui albă, Elko se apropie de contesa Alexandra care servi o porţie generoasă. Malko luă ce mai rămase în salatieră iar turcul se retrase în linişte.

Era o masă simplă: caviar, salată, ştrudel şi, bineînţeles, Stolichnaya Cristal. Din când în când, Malko simţea nevoia să se delecteze rafinat pentru a-şi aminti de condiţia sa: unul dintre ultimii membri ai aristocraţiei europene.

În scurt timp terminară caviarul şi ştrudelul.

— Vom servi cafeaua în bibliotecă, sugeră Malko.

O cameră unde „flirtase” adesea. Se ridicară în acelaşi timp iar când Alexandra trecu prin faţa lui, Malko nu se putu abţine să nu o prindă de talie.

— Eşti chiar foarte frumoasă în această seară…

Ea zâmbi.

— Doar în această seară?

Malko lăsă o mână să-i alunece pe coapsă şi simţi o jartieră. Se obişnuise cu sofisticarea Alexandrei. O trase spre el iar ea întrebă:

— Nu mai vrei cafea?

Aparent, nici nu se gândea la cafea. Câteva clipe, respiraţiile lor se accelerară. Malko era gata să o întindă pe

Alexandra pe masă, lângă sfeşnic, când telefonul mobil sună. Cu mâna dreaptă între coapsele tinerei, răspunse cu cealaltă mână, verificând ceasul. Ora unsprezece şi zece. Cine putea fi?

— Domnul Malko Linge?

O voce cu un puternic accent american.

— Da.

— Sunt Matthews Jameson, de la ambasada americană din

20

Viena. Am primit un mesaj pentru dumneavoastră. Va trebui să vă faceţi rost urgent de o viză saudită.

— Ambasada Arabiei Saudite este închisă la ora asta, remarcă Malko, în timp ce scotea chiloţii Alexandrei.

— Bineînţeles, dar mâine dimineaţă…

— S-a făcut, jură Malko, oprind imediat legătura.

Zece secunde după aceea, pătrundea voluptuos în abdomenul Alexandrei, întrebându-se de ce naiba voia CIA să-l trimită în Arabia Saudită.

— Señor Carlos Barco pe 2, anunţă secretara lui Dolores Zapata.

Columbiana preluă legătura, încordată. Vocea veselă a traficantului se auzi în receptor.

— Ce mai faci, dragă? Tocmai am sosit. Ştii…

Dolores îl întrerupse imediat.

— Bine. Putem să cinăm?

— Să cinăm? Sunt obosit. Mai bine luăm micul dejun, mâine dimineaţă. La *Nikki Beach.*

— Nu, în seara asta, făcu sec Dolores. Este foarte important.

Carlos Barco era obişnuit cu problemele pentru a simţi că Dolores avea un motiv serios de a-l convinge. Se resemnă.

— Foarte bine. La ora şapte la *Prime 112.* Am timp să fac şi eu un duş?

— Bineînţeles! făcu Dolores, liniştită.

După ce închise, îşi aprinse gânditoare, o ţigară. Avea deja un plan, dar trebuia să fie acceptat şi de partenerul ei. Mai

avea aproape două ore de aşteptat.

Carlos Barco se uita la friptura din farfurie. Era magnifică, enormă, făcută bine, cu un cartof mare alături. Zgomotul din jur îi izola de restul lumii. Se aşezaseră la o masă nu departe de bar, aproape de grădină, şi ar fi trebuit să le lipească un microfon sub nas pentru a asculta ce vorbeau.

Carlos Barco se aplecă peste masă. Nu apucase să

21

vorbească de când venise, Dolores Zapata expunându-i situaţia. Acum realiza enormitatea lucrurilor.

— Este o problemă serioasă, recunoscu el, şi mă bagi în rahat. Am organizat totul pentru ca marfa să ajungă în Caracas în zece zile. Şi nu a fost uşor. Juan Clemente asigură partea financiară. Nu cere decât 15 % şi este un tip sigur. Cu atât mai rău, o să iau avionul mâine pentru a anula totul.

Dolores îi aruncă o privire neagră.

— Şi o să pierzi cel puţin zece milioane de dolari…

Carlos Barco încercă să mănânce, dar era incapabil să mai înghită ceva. Din nou, lăsă furculiţa deoparte.

— Bine, zise el, aproape cu răutate. Ce sugerezi? Să continuăm operaţiunea cu toţi agenţii DEA pe urmele noastre? Ştii cât ne poate costa? în plus, nu am chef să ajung la închisoare. Mie îmi place în Miami. O să găsim altă afacere.

Vocea lui Dolores lovi ca un bici.

— Niciodată nu vom mai găsi aşa ceva. Fără *niciun* risc. Cinci tone a câte douăzeci şi două de dolari, ştii cât face? Vom fi plătiţi la sosirea mărfii şi apoi…

Carlos Barco se sufocă.

— *Fără riscuri!* repetă el. Te superi pe mine! Iar poliţiştii care vor fi pe urmele noastre, nu este un risc uriaş?

Columbiana zise rece:

— Nu vom avea pe nimeni pe urmele noastre. Fiindcă marfa nu va tranzita pe aici. Niciun gram prin Statele Unite. Ţi-am explicat…

— Şi crezi că prietenii noştri de la Fort Lauderdale nu îi vor

anunţa pe colegii lor din Caracas şi Spania? Chiar dacă prinţul tău are un paşaport diplomatic, noi nu avem.

Dolores privi la friptura care se răcea. Era de nemâncat. Era încordată ca o coardă de vioară. Hotărâtă să nu plece din restaurant până ce partenerul ei nu va fi convins. Pentru ea, era aproape ca o decizie de viaţă şi de moarte. Perspectiva de a scăpa de o viaţă proastă şi de a putea lucra în fine legal şi a câştiga bani. Era şi timpul: după patruzeci de ani. Viaţa trece repede.

— Bine, zise ea calm. Cred că nu ai înţeles. Este vorba de a câştiga timp. Două, trei săptămâni în plus. Nu este decât o problemă: acest nemernic de Pastrana. Este singurul care cunoaşte toată afacerea. Fiindcă i-am cerut sfatul.

22

— Şi ştie că sunt implicat şi eu…

— Bineînţeles, recunoscu femeia. Aici este toată problema. Dar o putem rezolva…

Ea tăcu şi îşi aprinse o ţigară. Carlos Barco se aplecă spre ea. Înţelesese.

— Trebuie ca Pastrana să dispară? Nu-i aşa?

— Vezi vreun inconvenient?

Carlos Barco era responsabil de mai multe crime, prin interpuşi, la Medellin. Totuşi, ridică din umeri.

— Bine. Ştii unde locuieşte Pastrana? Pe Fisher Island. Altfel spus, nu putem ajunge acolo decât dacă suntem invitaţi… Are patru gărzi de corp care nu îl părăsesc nicio clipă. Dar pe tine te-ar lăsa să urci. Doar că o să laşi urme.

— Este adevărat, recunoscu Dolores. Dar o să iasă din fortăreaţa lui. Ţi-am spus. A dat întâlnire unui tip de la DEA căruia îi ştiu şi numele. Pentru a cina la *Wollenski.*

Carlos Barco încruntă din sprâncene.

— Vrei să-l dobori când coboară de pe feribot? Are un Escalade blindat. Ar trebui un lansator de rachete şi aşa ceva nu găseşti în magazin.

— Nu, reluă calm Dolores Zapata. Trebuie să aşteptăm să ajungă la restaurant. Acolo, nu va mai fi blindat. Şi cunoşti

localul, este în aer liber. Uşor de intrat.

Traficantul o privi ca şi cum ar fi spus nu ştiu ce obscenitate şi coborî glasul pentru a spune, uşor terifiat:

— Este adevărat, nu va mai fi în maşină, dar va avea cu el gărzile. Nu va ieşi fără ele. Şi mai ales, nu va fi singur. Tipul de la DEA va fi şi el acolo. Şi înarmat. În plus, nu foloseşte la nimic dacă îl omori pe Pastrana de faţă cu DEA…

În faţa tăcerii lui Dolores Zapata, realiză subit ce îi propunea femeia.

— Maica Domnului! Doar nu vrei să îl omori şi pe el?

Nimeni nu omorâse un agent DEA din 1980. Chiar dacă avea sânge rece, Carlos Barco fu cuprins de frisoane. După aşa ceva vor fi urmăriţi toată viaţa.

— Ba da, răspunse Dolores. Trebuie ca amândoi să dispară.

Liniştită, ea începu să mănânce din friptură, fără să mai privească la Carlos Barco. Dublu sau nimic.

23

O capitolul III

— Eşti nebună! făcu încet traficantul care avea impresia că toţi clienţii localului urmăreau conversaţia lor. Să omori un tip de la DEA! Ne vor urmări până în infern.

Dolores Zapata îi înfruntă privirea, fără să clipească, apoi zise:

— Eu îmi asum cel mai mare risc. Numele meu este ştiut. Nimeni, în afară de nemernicul de Pastrana, nu ştie că eşti şi tu implicat. Dacă este vreo problemă, la mine vor veni. Şi mă ştii doar: nimeni nu va scoate de la mine nimic. Dacă nu îi eliminăm pe amândoi, s-a terminat. Cum o să le explici celor din Medellin că trebuie să îşi ascundă marfa în junglă? Crezi că te vor mai respecta? Pe tine te vor omorî. Nu vei avea scăpare.

Carlos Barco nu răspunse. Dolores avea dreptate. Îşi risca şi el pielea. Columbiana simţi că era momentul pentru lovitura finală. Cu ochii în ai lui, ea zise clar:

— Nu vom mai găsi *niciodată* o asemenea filieră, fără să ne

asumăm niciun risc. Amicul meu este gata să transporte atâta marfă cât îi putem da. Şi oriunde în lume. În afară de Statele Unite. Angrosiştii te vor pupa şi în fund. Zece, douăzeci, treizeci de tone. După ce aceştia doi nu vor mai putea vorbi, nimeni nu va afla ceva. Mai rău, mă vor urmări pe mine. Dar degeaba. Nimic nu va trece pe aici. O să câştigăm milioane de dolari.

Ea simţi că bărbatul era convins şi se decise să meargă şi mai departe.

— Mai eşti prieten cu mexicanii din „Los Antrax”?

— Da, recunoscu Carlos Barco.

— Bine. Ei nu se tem de nimic. În plus, nu sunt nici scumpi.

Banda „Los Antrax” era un grup de mexicani nebuni care

omorau pe oricine la comandă. Nişte bestii. Extrem de periculoşi, dar nu puneau întrebări. Pentru cincizeci de mii de dolari, făceau o treabă bună. Carlos Barco încercă o ultimă obiecţie:

— Nu se poate rezolva decât dacă ştim exact când şi unde se întâlnesc Pastrana şi agentul DEA. Ori, îi cunosc pe cei de la DEA. Nu vor face rezervare pe numele lor iar Pastrana nici atât. Dacă îi urmărim la sosirea feribotului din Fisher Island, îşi vor da seama. Şi atunci…

Dolores Zapata scutură din cap, mai hotărâtă ca niciodată, îşi păstrase asul pentru final.

— Ţi-am spus că se vor întâlni la *Wollenski.* Cunosc pe cineva care lucrează acolo. Un tip sigur care a lucrat pentru mine. Ne va anunţa. Îl cunoaşte pe Pastrana. Trebuie organizat totul dinainte. Vor trebui cel puţin doi tipi, din cauza gărzilor de corp. Poate chiar trei. Pentru a putea dispărea rapid după.

Ea îl cufunda în detalii operaţionale… Carlos Barco simţea că era gata să cedeze. Tipa era mai dură ca un bărbat, dar avea argumente: să transporţi tone de cocaină fără niciun risc, nimeni nu reuşise până acum. Vru să încerce un ultim efort.

— „Transportatorul” tău este sigur? Nu prea îmi plac arabii.

— Sunt sigură pe el ca pe mine însămi, zise Dolores fără replică. Îl cunosc de douăzeci de ani. El a avut ideea.

— De ce? Doar are destui bani…

Columbiana se strâmbă.

— O să îl întrebi chiar tu. Vrea să câştige bani. Ca toată lumea.

Ea începu din nou să mănânce, ca şi cum nu puneau la cale o crimă dublă. Carlos Barco chemă ospătarul şi îi ceru un whisky dublu cu multă gheaţă. Trebuia să scape de nodul din stomac. Îşi terminară fripturile iar Dolores se uită la ceas.

— Bine. Mă duc să vorbesc cu tipul de la *Wollenski.* Tu te ocupi de restul. Trebuie să fim gata de mâine. Ne întâlnim pe la prânz, la *Nikki Beach.*

Se ridică de pe scaun şi, trecând, se aplecă spre columbian, atingându-l cu părul ei lung şi şoptindu-i la ureche:

— După aceea, vom sărbători, la Las Vegas.

Sânul ei mare îi atingea umărul, ca o invitaţie subtilă. De obicei, Carlos Barco ceda mai repede în faţa unor puştoaice cu douăzeci de ani mai tinere decât ea. Dar Dolores degaja atâta

dorinţă sexuală încât o dori imediat. Degeaba, ea era deja în drum spre uşă. Nu apucase decât să-i mângâie şoldul.

Dolores Zapata parcă în spatele restaurantului *Smith & Wollenski.* Acesta era în marginea South Beach, separat de canalul care deservea portul de un drum frecventat de ciclişti şi pietoni.

Stabilimentul se compunea din mai multe săli şi o terasă lungă în faţa canalului, mereu plină. Dolores formă de pe mobil numărul restaurantului şi ceru, în spaniolă, să vorbească cu Fausto. În Miami, 40 % din populaţie era hispanică şi era mai bine să vorbeşti spaniola decât engleza. Îl auzi pe cel care îi răspunsese strigându-l pe Fausto iar

acesta din urmă luă aparatul.

— Bună seara, făcu el. Cu cine vorbesc?

— Dolores, anunţă columbiana. Ce faci, Fausto?

— Ce mai faceţi, señora Dolores? făcu tânărul. Eu, nu prea rău dar nu aşa bine ca dumneavoastră.

— Ai vrea să mai lucrezi pentru mine?

— Bineînţeles!

— Foarte bine. Aş vrea să îţi propun ceva. Trebuie să discutăm.

Încurcat, tânărul preciză imediat:

— Sunt ocupat până târziu. Pe la miezul nopţii. Pot să vă sun?

— Sunt în parcare, în spatele restaurantului, anunţă Dolores. Poţi să ieşi cinci minute? Ultimul rând din spate. Un Mercedes SLK albastru.

Fausto nu ezită decât câteva secunde.

— Bine. Sosesc.

Dolores Zapata îşi aprinse o ţigară pentru a se mai calma. Era hotărâtă să meargă până la capăt. Nu putea lăsa să îi scape o aşa ocazie. Viaţa era prea dură pentru ea. Îl văzu pe tânărul columbian alergând şi deschise portiera pentru a urca în maşină. Gâfâind, o privi cu admiraţie.

— Ce frumoasă sunteţi! zise el, privind la sânii mari şi gura proaspăt rujată.

El era un băiat frumos, cu părul ras, profil acvilin, pielea

închisă la culoare şi umerii largi. Ea văzu sexul strâns în pantalon şi îi dădu o senzaţie de furnicături în picioare.

— Bine, începu ea. Ai acces la registrul rezervărilor restaurantului?

— Bineînţeles. De ce?

— Cunoşti un tip pe nume Sanchez Pastrana?

— Bătrânul care locuieşte pe Fisher Island? Vine regulat. Mănâncă mereu homari. De ce?

— Trebuie să vină zilele astea, anunţă columbiana. Doar că nu cred că face rezervare pe numele lui. Deci, ai putea să mă

anunţi când îl vezi venind la restaurant? Ar fi suficient.

Fausto nu răspunse. Când el coborî privirea ea înţelese că îşi punea unele întrebări. Cunoştea şi el lumea traficanţilor şi trebuia să fi mirosit ceva.

— Este vreo problemă? întrebă ea.

Fausto rămase tăcut, cu fruntea încruntată, vizibil tulburat. Dolores înţelese că trebuia să-l motiveze. Se temea.

— Nu rişti nimic, afirmă ea cu o voce blândă. Te voi recompensa pentru acest serviciu.

Ca din greşeală, mâna ei se aşeză pe piciorul bărbatului iar vârful degetelor ei atinse sexul întărit. Cu coada ochiului, văzu cum înghite în sec şi el zise cu o voce sugrumată:

— Bine, o să vă ajut, sehora Dolores. De fiecare dată când señor Pastrana vine la masă, trimite pe la ora patru unul din oamenii săi să rezerve mesele.

— Mesele?

— Una pentru el şi prietenii săi iar cealaltă pentru gărzi. De obicei sunt patru. Doi la o masă iar doi supraveghează parcarea şi terasa. Uneori vine şi cu muzicanţi. (Se uită la ceas.) Trebuie să plec. Daţi-mi telefonul dumneavoastră.

Era deja cu mâna pe portieră. Dolores Zapata preciză imediat cu o voce senzuală:

— Nu telefona. Vino să mă anunţi. Îţi aminteşti unde este casa mea, în Coral Gables? Nu departe de aici.

— Da, bineînţeles.

— Foarte bine. Du-te. Contez pe tine.

Mâna ei se retrase cu regret de pe piciorul bărbatului şi observă că umflătura din pantalon se mărise.

Demară după ce el se îndepărtă. Sigură că o va anunţa.

27

Nikki Beach, era pustiu. Dolores Zapata îşi instală lucrurile pe un şezlong, apoi îşi scoase fusta şi cămaşa. Carlos Barco era la o masă din restaurant puţin mai departe. Ea îi adresă un semn cu ochiul şi se îndreptă spre plajă. Columbianul veni după ea şi, cu picioarele în apă, începură să discute chiar

lângă chioşcul celor de la Paza de Coastă.

— M-am întâlnit cu prietenul meu, anunţă ea. Mă va anunţa. Vom avea trei sau patru ore să acţionăm. Pastrana este apărat de două sau patru gărzi. La masă şi în restaurant. Poate fi în seara aceasta sau mâine. Tu, ai vorbit cu „Los Antrax”?

— Da, zise columbianul.

— Sunt de acord?

— Da. Cincizeci de mii de dolari, plus cheltuielile, dar sunt siguri.

— Cum o să îi anunţi?

— Am un număr de telefon. Au făcut deja recunoaşterea locului şi modul de retragere.

— Le-ai spus de poliţist?

Carlos Barco privi la valurile care îi spălau picioarele.

— Nu, recunoscu el. Le-am spus doar că ţinta riscă să fie înarmată şi apărată. Eşti sigură că vrei asta? îţi dai seama ce va declanşa…

— Eu îmi asum riscul, făcu simplu Dolores Zapata. În afară de acest nemernic de Pastrana, nimeni nu ştie că eşti şi tu implicat. Nu o să renunţăm. Bine. O să mă ocup. Când aflu ceva, te sun, de la o cabină telefonică. Te voi întreba dacă vrei să cinăm împreună. Clar?

— Clar.

Dolores Zapata, întinsă pe un şezlong, pe marginea piscinei, cu ochii acoperiţi de ochelari de soare, încerca să citească *Cosmopolitan,* dar literele îi dansau în faţa ochilor. Aproape patruzeci şi opt de ore trecuseră iar Fausto nu dăduse niciun semn de viaţă. Ori, după cum îi spusese amicul ei de la

28

DEA, întâlnirea lui Pastrana era iminentă. Dacă tânărul columbian se răzgândise, totul se prăbuşea. DEA avea să vină acolo ori, cel puţin, să îi asculte telefonul şi să o urmărească. Atunci, adio milioanelor de dolari…

Soneria de la uşa vilei îi provocă un val de adrenalină. Nu

aştepta pe nimeni, în afară de…

Se ridică şi se duse să deschidă, înfăşurată într-un capot negru şi un şort scurt care se mula cu precizie anatomică pe detaliile sexului ei. Deschise uşa şi clipi din ochi în lumina puternică a soarelui.

— Señora Dolores?

Era vocea timidă a lui Fausto. Deschise larg uşa, un val de bucurie alungându-i neliniştea.

— Faustino! Vino.

El intră şi strănută: holul era glacial din cauza aerului condiţionat. Dolores abia îl vedea pe tânăr. Se îndreptă spre piscină, cu tânărul pe urmele ei. Legănându-şi şoldurile intenţionat, ea nu se întoarse decât când ajunse lângă şezlong şi îşi scoase ochelarii.

— Vrei să bei o Coca?

În faţa ei, Fausto, îmbrăcat cu un tricou alb foarte mulat şi pantalonul de jeans obişnuit, scutură din cap. Dolores văzu imediat că privirea lui era îndreptată spre sânii care-i ieşeau uşor din capot. Apoi coborî ochii, privind la sexul mulat în şort. Cu o voce sugrumată, el anunţă:

— Señor Pastrana a reţinut o masă pentru două persoane pentru ora şapte şi una pentru gărzi. Pe terasă. Masa 24, la capătul de est.

Debitase totul cu viteză. Cuvintele se gravau în mintea ei. Se apropie de tânăr şi îi zâmbi senzual.

— Mulţumesc mult, murmură ea, cu vocea răguşită. Eşti sigur că nu vrei o Coca?

Fausto scutură din cap, incapabil să mai scoată vreun sunet. I se părea că sânii bronzaţi şi mari de sub capot îi săreau în faţă. Dar ceea ce îl fascina şi mai mult era şortul şi ceea ce se întrezărea sub el.

— Vrei altceva? întrebă Dolores.

Cum acesta nu răspunse, ea îl învălui într-o privire întrebătoare şi remarcă atunci umflătura din pantalon. Era excitant să vadă cum acest bărbat, care avea jumătate din

vârsta ei, era nebun după ea. Nu se gândea decât să se asigure de complicitatea lui când îşi puse degetele pe umflătura din pantalon. Ca pentru a se juca.

Fausto scoase un ţipăt înăbuşit. Mâinile lui smulseră aproape capotul, eliberând doi sâni mari dar încă fermi. Începu să-i maseze ca un nebun, împingând-o pe Dolores până la şezlongul în care ea căzu râzând.

— Faustino! Eşti nebun!

Aplecat peste ea, Fausto atinse cu degetele sexul femeii. Apoi, cu cealaltă mână, încercă neîndemânatic să îi dea jos şortul. Cu respiraţia întretăiată şi privirea fixă, părea un nebun. Dolores îl privi, înţelegând că dacă îl refuza, îşi făcea din el un inamic. Era prea excitat. Dar, pe de altă parte, nu avea chef să se culce cu el. Cine ştie pe unde umblase! Nu avea chef ca la patruzeci şi patru de ani să ia sida. Cu un gest hotărât, ea desfăcu cureaua pantalonului, deschise fermoarul, descoperind slipul negru. Cu abilitate, scoase afară sexul încordat şi roşu. Doar se aplecă în faţă şi îl cuprinse cu gura. Tetanizat, Fausto renunţase la şort, cu pantalonii în vine. Avea impresia că Dumnezeu îl gâdila la suflet. Când lucra ca grădinar, nu îşi imaginase niciodată că señora Zapata îi va lua vreodată sexul în gură!

Această gură caldă şi limba agilă îi provocau o dorinţă puternică de a se înfige în sexul femeii. Vru să scape, dar Dolores îl ţinu bine, cu mâna pe membrul pe care îl sugea. Îşi puse în joc toată experienţa şi, în câteva secunde, Fausto scoase un răcnet de agonie ejaculând în gura ei. În câteva secunde, totul se termină. Dolores îl abandonă gentil pe tânăr.

— Aştept un client, murmură ea, trebuie să pleci.

Ea se ridică, îşi încheie capotul şi strânse tandru membrul pe care tocmai îl supsese.

— Ai o sculă formidabilă! zise ea. Data viitoare o să o simt mai bine. Te sun. Hai, du-te.

Fausto îşi aranjă ţinuta. Cu un semn cu ochiul, Dolores îl conduse şi aşteptă să se îndepărteze spre maşina Mustang

decapotabilă. Apoi luă o sticlă de Defender din bar şi bău o gură, pentru a şterge gustul de spermă. Şortul ei era umed. O excitase la culme, şmecherul. Se uită apoi la ceasul Breitling Callistino, cadou de la prietenul ei saudit.

30

Îi mai rămâneau exact trei ore pentru a organiza uciderea lui Sanchez Pastrana şi a agentului DEA.

Cadillac-ul Escalade coborî ultimul de pe feribotul care venea din Fisher Island, sub privirile vigilente ale gărzilor care păzeau să nu se strecoare niciun neinvitat pe insulă. Enormul SUV negru cu geamuri de aceeaşi culoare se căţără pe rampa de acces şi se îndreptă spre Macarthur Causeway, pornind spre Miami Beach. Apoi, vira la dreapta, pe Alton Road, înspre sud, pentru a ajunge la marginea South Beach. Intră apoi în parcarea uriaşă a restaurantului *Wollenski.* Maşina se opri în faţa intrării şi doi inşi coborâră. Ochelari negri, mustaţă, păr scurt, bluze negre, costume negre. Inspectară imediat locul, apoi unul dintre ei intră în restaurant, revenind după câteva secunde. Cu un semn din cap, îl anunţă că totul este normal. Imediat, şoferul coborî şi deschise portiera din dreapta-spate a maşinii.

Sanchez Pastrana coborî, ajutat de şofer. Aplecat de spate, mergea greoi. Cele două gărzi deschideau drumul. Cu faţa crispată de efort, bătrânul columbian traversă toată terasa pentru a se lăsa pe un scaun directorial, special adus pentru el. Masa era chiar pe marginea pistei pe care treceau plimbăreţi şi câteva biciclete, în faţa braţului de mare care ducea spre portul Miami, un fel de canal de o sută de metri lăţime.

O ospătăriţă veni repede cu o sticlă de Château-Latour 1982 şi îi umplu imediat paharul. Cei doi paznici se aşezară la masa alăturată, punându-şi pe genunchi două pistoale-mitralieră Scorpio, disimulate de şervete. Ei nu mâncau, mulţumindu-se cu apă minerală. Sanchez Pastrana îşi muie buzele în vinul roşu, euforic. Cu ce le oferea celor de la DEA, nu aveau cum să nu se arate cooperanţi. Era suficient să

discute cu procurorul.

Nu se aşezase de un minut că agentul special Jem Pembroke sosi şi el grăbit. Cu părul roşcat deschis, ochi albaştri, o mustaţă mică. Se scuză de întârziere, acceptă puţin vin şi se aşeză în faţa traficantului columbian, descoperindu-şi involuntar micul revolver prins în tocul de piele de la centură.

31

— Cum o mai duci cu sănătatea, Sanchez? întrebă americanul, călduros.

Sanchez Pastrana scutură din cap.

— Nu prea bine. Durerea asta de spate. Fac injecţii, dar nu se ameliorează deloc. Fără să mai discutăm de restul. Din fericire încă mai am dreptul să beau vin…

— Este bun! aprobă americanul.

Ospătăriţa se apropiase cu meniul. Columbianul arătă cu degetul spre invitatul său.

— Friptură?

— New York, în sânge, cartofi copţi şi salată Caesar.

— Flomar pentru mine, anunţă Pastrana.

Câteva clipe mai târziu, li se aduseră două boluri imense cu salată. Restaurantul începea să se aglomereze, deşi era locul cel mai scump din South Beach.

Jem Pembroke se trăgea gânditor de mustaţă. Ceea ce îi spusese Sanchez Pastrana era atât de uimitor că uitase să şi mănânce. Din contră, sticla de vin era aproape goală.

— Este o afacere mare, oftă el. Este sigură?

— Voi avea, pe parcurs, toate elementele, îl asigură columbianul. Şi vă voi spune unde trebuie să fie livrată marfa şi la ce dată. Cinci tone.

— Nu aici?

— Nu, în Europa.

În sinea lui, Jeb se strâmbă. Nu era de prea mare folos agenţiei DEA. Dar, cel puţin, îşi va face prieteni. Întoarse capul spre traficant, remarcând o pată roşie în ochiul stâng.

Un vas de sânge care se spărsese. Părea a fi într-o stare jalnică, deşi mâncase cu poftă.

— În schimb, ce doriţi? întrebă el, deşi cunoştea deja răspunsul.

— Linişte, făcu simplu columbianul. Nu vreau să mă întorc în închisoare. Vă descurcaţi.

— Trebuie să se poată aranja, dar vom fi obligaţi să ajungem până la Departamentul de Justiţie, la Washington, remarcă agentul DEA. În fine, cu o notă favorabilă de la procuror…

32

Lăsă fraza în suspans, urmărind maşinal cu privirea un ospătar în haină albă care se strecura printre mese, cu o tavă încărcată de sticle. Tipul puse tava pe o masă goală din spatele lui iar Jeb Pembroke nu îi dădu atenţie. Cu colţul ochiului însă văzu cum acesta se duce spre masa celor două gărzi, absorbite în contemplarea unui enorm transcontainer care ieşea în larg.

Un val de adrenalină îi umflă aorta lui Jeb Pembroke. Ospătarul tocmai scotea de sub haină un pistolet automatic cu un amortizor de zgomot, al cărui capăt se îndrepta deja spre ceafa uneia dintre gărzi. Gălăgia din restaurant acoperi zgomotul împuşcăturii. Falsul ospătar mişcă uşor ţeava armei şi un al doilea glonţ îl doborî şi pe al doilea paznic. Cei doi columbieni se prăbuşiră pe masa lor, dărâmând o sticlă şi nişte pahare. Zgomotul îl făcu pe Sanchez Pastrana să întoarcă privirea, înţelegând totul.

— Nemernicilor! zise el, încercând să se ridice. Jose!

Instinctiv, îl chemase pe şeful gărzii care trebuia să fie în parcare.

Jem Pembroke îşi zise că Sanchez Pastrana fusese imprudent şi că nu mai avea mult de trăit. Dar era problema *lui.*

Bătrânul traficant era deja în picioare, aplecat, când agentul DEA reperă doi plimbăreţi pe alee. Unul foarte înalt, cu o gură mare şi părul dat cu gel, celălalt mic. Doi latino. Cel

mare se duse spre Sanchez Pastrana, cu braţul întins, ţinând un revolver fără amortizor. Calm, îi trase trei gloanţe în piept, în rafală. Columbianul se prăbuşi în scaunul lui şi căzu pe spate, cu totul. Asasinul se depărtă fără grabă, în timp ce celălalt înainta spre masa lui Sanchez Pastrana.

Abia în acea secundă, Jeb Pembroke înţelese că era şi el vizat. Nici nu se aştepta.

Depărtă haina pentru a scoate arma. Liniştit, micul latino îi trase un glonţ în abdomen.

— Lepădătură! zise agentul. Sunt agent DEA!

Atacatorul, impasibil, îi trase de aproape un al doilea glonţ în inimă şi se îndepărtă apoi pentru a-l ajunge din urmă pe amicul său.

Cvadrupla crimă se derulase în mai puţin de un minut. Clienţii se ridicau de la masă ţipând. Jose, şeful gărzilor, apăru în sală, atras de detonări, cu un Glock 9 mm. Cei doi criminali

se îndreptară spre canal, escaladând blocurile de ciment de pe mal, sărind apoi într-o barcă pneumatică ce-i aştepta şi care porni imediat înspre celălalt mal, tăind calea unui cargou.

„OFIŢER AL DEA UCIS LA WOLLENSKI”: manşeta ocupa toată pagina unu a ziarului *Miami Herald.* Dolores Zapata citi atentă articolul. Cei doi muriseră, ca şi gărzile. Ziarul evoca o reglare de conturi între carteluri, sugerând că poliţistul fusese doborât din greşeală. Sau fiindcă ar fi ripostat. Se sublinia faptul că Sanchez Pastrana era un fost traficant care furniza informaţii preţioase Agenţiei federale DEA. Ceea ce explica prezenţă lui Jeb Pembroke.

Ea îndoi ziarul, liniştită. Fausto îşi meritase din plin felaţia. De acum, calea era liberă pentru a face avere. Nimeni nu se va opune afacerii ei cu prinţul Ryad Al-Khobar-bin-Saoud.

Capitolul IV

Atmosfera era glacială. Mai întâi din cauza climatizării nebuneşti, care semăna cu una de la Polul Nord. Sala mare de şedinţe a DEA (Drug Enforcement Administration), izolată de restul lumii cu geamuri negre, dominând aeroportul din Miami şi o parte din piste. Pentru a ajunge la această clădire, centrul nervos al DEA pentru toată Florida, trebuia să meargă de la aeroport pe Dolphin Expressway, să o ia la dreapta şi apoi să urce o rampă spre ceea ce părea o parcare în aer liber Cartierul General al DEA era la capătul parcării.

Malko strănută: nu reuşea să se obişnuiască cu climatizarea americană. Sosit în urmă cu câteva ore din Austria, fusese aşteptat la aeroport de o tânără înaltă şi slabă, în costum cu pantalon, seducătoare în ciuda ochelarilor cu ramă metalică. Teresa Wilhem, reprezentanta CIA în Florida. Malko abia avusese timp să-şi lase bagajele la *Delano,* unul din cele mai frumoase hoteluri din South Beach, înainte de a merge cu un Buick alb, condus chiar de Teresa. În holul sediului DEA. Fusese prezentat lui Foster Sheridan, director al centrului antiterorist al CIA, sosit de la Washington în urmă cu o oră, cu o servietă enormă plină cu documente.

Călătoria anunţată în Arabia Saudită dispăruse ca prin miracol. După ce sunase la ambasada saudită de la Viena, Malko primise un telefon de la staţia CIA care îi cerea să nu mai continue aceste demersuri. După două zile, i se cerea să meargă în Miami. În maşină, Teresa Wilhem îi explicase motivul prezenţei sale aici. În spatele unui caz de trafic de cocaină în care era amestecat un prinţ saudit, CIA bănuia că este o operaţiune de finanţare a Al-Qaida. Ori, singura persoană care putea da detalii despre acest caz era

ameninţată cu arestarea de către DEA, în timp ce CIA ţinea neapărat să fie lăsată în libertate. Înainte de a-l implica pe Malko în anchetă, trebuia tranşată dilema. CIA şi DEA nu aveau puncte comune. Reprezentanţii celor două agenţii federale erau în stare să se sugrume unii pe alţii. Întâlnirea

dura de o oră iar punctele de vedere nu se apropiaseră deloc. Puţin cam obosit din cauza decalajului orar, Malko stătea tăcut. Strănutul său părea că relansează dezbaterile. Jason Worchel, venit şi el de la Washington unde avea funcţii importante în Cartierul General al DEA, reveni la problemă. Vocea lui scrâşnită părea dintr-un film de groază din anii ’30.

— Domnilor, zise el, agentul special Jeb Pembroke a fost ucis mişeleşte acum unsprezece zile de criminali neidentificaţi, în timp ce se întâlnea cu un informator. Era un om respectat de toţi pentru calităţile sale umane şi profesionale. Vrem neapărat ca asasinii săi să fie arestaţi. Ori…

— Jason, îl întrerupse Foster Sheridan, recunoaşteţi chiar dumneavoastră că sunt „necunoscuţi”.

— Corect! scrâşni reprezentantul DEA, dar ştim un suspect care ar putea să ne ducă la ei: Dolores Zapata. Care, după declaraţiile lui Sanchez Pastrana, este implicată într-o foarte importantă livrare de cocaină. Kevin Crane, aici de faţă, a redactat un raport în această privinţă, bazat pe declaraţiile lui Jeb Pembroke. Exact, Kevin?

Kevin Crane, un tip gras şi cu chelie, în cămaşă albă, responsabil al DEA din Miami, dădu din cap anrmativ.

— Exact, domnule. Sanchez Pastrana i-a telefonat agentului Jeb Pembroke pentru a-i semnala că Dolores Zapata, cu ajutorul unui prinţ saudit, se pregătea că cumpere mai multe tone de cocaină din Columbia. Trei zile după această discuţie, Sanchez Pastrana este asasinat în timp ce ia masa cu Jeb Pembroke. Şi acesta. Din urmă este ucis. Şi susţineţi că nu trebuie să o arestăm pe această columbiană, văduvă a unui angrosist din cartelul de la Medellin! Cred că dacă o arestăm fără posibilitatea de a fi eliberată pe cauţiune, va ceda şi ne va da date despre asasini.

Teresa Wilhem, care nu vorbise până atunci, remarcă cu o voce calmă:

— Domnule, singura persoană care ar putea-o acuza pe Dolores Zapata se află acum într-o urnă funerară. Nu aveţi

decât probe indirecte. Dacă o arestăm, orice avocat o va scoate în douăzeci şi patru de ore. În plus, cum ar fi putut afla Dolores Zapata de această discuţie? S-ar părea mai degrabă că victima – Sanchez Pastrana – a fost prea vorbăreţ. În plus, este un fost traficant. Avea destui inamici care ar fi vrut să-l elimine.

Kevin Crane nu răspunse. Profitând de avantaj, Teresa se întoarse spre vecinul ei, un tip brunet, atletic, în costum închis la culoare.

— Domnule Nelson, ce aţi descoperit la cercetări, ceva care să ne ducă la Dolores Zapata?

Clemente Nelson era şeful *Serviciului Omucideri.*

— Nu mare lucru, recunoscu el. Cele patru crime au fost comise de trei indivizi care au acţionat la vedere. Se pare că ar fi vorba de membrii „Los Antrax”, mexicani foarte violenţi care sunt specializaţi în reglări de conturi.

Teresa Wilhem, impasibilă, continuă:

— După investigaţiile dumneavoastră, Dolores Zapata este în legătură cu această bandă?

Şeful de la *Omucideri* lăsă câteva secunde înainte de a răspunde.

— Nu am descoperit nimic în această privinţă, recunoscu el. În ce priveşte probele materiale, nu avem decât gloanţele trase. Ucigaşii au fugit cu o ambarcaţiune care nu a putut fi descoperită.

— Aveau complici în restaurant?

— Este posibil, dar nu sigur. Primele interogatorii nu au dat nimic. Sanchez Pastrana venea regulat aici. A putut fi pândit.

Jason Worchel fierbea. Zise cu vocea lui scrâşnită:

— *Serviciul Omucideri* nu are nicio pistă. Singura care poate fi utilizată este această columbiană, implicată deja, în mai multe rânduri, în afaceri cu droguri.

— Dar nu a fost condamnată niciodată, remarcă detaşată Teresa Wilhem. Credeam că exersează doar profesia de agent imobiliar?

Reprezentantul DEA mătură masa cu o privire furibundă.

— Deci, nu ne atingem de unicul suspect din acest caz, lăsând moartea agentului Jeb Pembroke nepedepsită?

În depărtare, prin geamul fumuriu, Malko urmărea cu privirea un Boeing 747 care se deplasa încet pe pistă.

37

Încăperea era atât de bine izolată fonic încât nu se auzea nici zgomotul avioanelor care decolau.

Foster Sheridan, singurul cu haină şi cravată, răspunse cu o voce gravă şi bine timbrată:

— Domnule Worchel, şi eu vreau ca aceşti criminali să fie prinşi. Totuşi, în afară de această crimă oribilă, trebuie să luăm în seamă şi un interes mai mare, cel al securităţii naţionale. După cum ştiţi, conduc Centrul Anti-Terorism al CIA. Rolul nostru este să prevenim noi atentate de genul celor de la 11 septembrie.

— Ce legătură are asta? răcni Jason Worchel. Este vorba de uciderea unuia dintre agenţii noştri de către criminali profesionişti, cu legături în rândul mafiei columbiene.

Şeful CAT al CIA nu se lăsă şi continuă.

— Dacă am citit bine documentele referitoare la aceste crime, Pastrana i-a spus agentului Jeb Pembroke despre un transport important de cocaină în care ar fi implicat un prinţ saudit.

— Exact, recunoscu Jason Worchel. Dar poate că este doar o invenţie.

Foster Sheridan schiţă un zâmbet glacial.

— Păreţi convins că aceste crime sunt legate de denunţarea acestui presupus transport în care este implicat un prinţ saudit. Dacă nu este adevărat, Dolores Zapata nu poate fi implicată în aceste crime.

Prins pe picior greşit, reprezentantul DEA nu răspunse. Foster Sheridan profită pentru a continua.

— Domnule Worchel, zise el, personal aş fi tentat să cred că această poveste este adevărată. Fiindcă se pare că cele patru persoane au fost ucise pentru a-l împiedica pe Sanchez

Pastrana să dea detalii. Concluzionez că este vorba de o afacere *serioasă.* Implicând o personalitate saudită. Nu ignoraţi faptul că teroriştii islamişti au destui saudiţi în rândurile lor.

— Unde vreţi să ajungeţi? zise Jason Worchel.

— Aici, răspunse Foster Sheridan: dacă există cea mai mică şansă ca această poveste să fie adevărată, ar fi mult mai gravă decât un caz de trafic de cocaină. Imaginaţi-vă că acest trafic ar servi la finanţarea unei reţele de terorism? Ar trebui să facem *totul* pentru a explora această posibilitate şi eventual să oprim traficul. Cred că sunteţi de acord cu mine?

38

Responsabilul DEA cu greu putea zice „nu”. Recunoscu dezgustat:

— Ce trebuie făcut, după dumneavoastră?

— Să o lăsăm liberă pe Dolores Zapata, concluzionă Foster Sheridan, până ce ne lămurim. Este singurul fir pe care îl avem.

— Şi cum veţi face? întrebă ironic Jason Worchel.

Foster Sheridan se întoarse spre Malko, aşezat în dreapta lui.

— Directorul Agenţiei a hotărât să încredinţeze acest caz unuia dintre cei mai buni oâmeni ai noştri, aici de faţă. Malko Linge. Va încerca să intre în contact cu această columbiană pentru a ajunge la filiera saudită, dacă există. *Serviciul Omucideri* îşi poate continua ancheta în acest timp. Cred că trebuie să aflăm dacă scurgerea de informaţii care a declanşat crimele a venit de la Sanchez Pastrana sau din altă sursă.

— Care? se răsti Jason Worchel.

Maliţios, Foster Sheridan zise calm:

— Din mijlocul agenţiei „voastre”, ar putea fi o scurgere involuntară de informaţii…

O linişte apăsătoare se lăsă câteva secunde. Jason Worchel se abţinu vizibil să nu se ridice şi să plece trântind uşa. Îşi înghiţi furia şi lovi în masă cu palma.

— Ca să vezi, sunt obligat să mă înclin pentru moment. Dar dacă, în două săptămâni, nu aflaţi nimic nou. Mă duc la procuror şi o arestez pe Dolores Zapata.

Se ridică, împinse scaunul şi ieşi glacial. Foster Sheridan rupse tăcerea pentru a întreba:

— Mai sunt întrebări?

Clemente Nelson, şeful de la *Omucideri,* ridică o mână.

— Ce fel de investigaţii va face domnul Linge? Are nevoie de ajutorul nostru?

Reprezentantul de la Langley zâmbi politicos.

— Dacă este cazul, vă va anunţa. Dar vrem ca această anchetă să rămână *total* confidenţială. Nimic nu trebuie să transpire. Bineînţeles, dacă aflăm vreo informaţie privind moartea agentului special Jeb Pembroke, vă va fi imediat comunicată.

Se ridică, semn că şedinţa se terminase. Kevin Crane, reprezentantul local al DEA, se strâmbă. Salută şi ieşi şi el din

încăpere. Clemente Nelson se apropie de Malko şi îi dădu o carte de vizită.

— Sunt numerele mele de telefon, inclusiv mobilul. Este deschis tot timpul.

Foarte servil. Malko îi mulţumi cu un zâmbet.

— Mai sunt elemente de care nu aţi vorbit aici? Care m-ar putea ajuta…

Şeful de la *Omucideri* se arătă încurcat. Până la urme zise:

— Este delicat. Sanchez Pastrana era un tip *cooperant.* A putut vorbi şi altor agenţi ai DEA. Nu puteam să o spun de faţă cu ceilalţi, dar, în trecut, au mai fost cazuri asemănătoare.

— Altfel spus, concluzionă Malko, această scurgere de informaţii ar fi putut veni din *interiorul* DEA.

Clemente Nelson schiţă un zâmbet.

— Dacă spuneţi că eu am afirmat asta, voi nega. Dar nu este imposibil.

— Mulţumesc. Iar această Dolore? Zapata, ce ştiţi despre ea?

— *O femeie foarte frumoasă,* făcu poliţistul. Nu a fost niciodată implicată într-o afacere cu droguri, dar soţul ei a fost unul dintre angrosiştii din Medellin. El a fost ucis acum opt ani de zile. Ea trăieşte într-o casă din Coral Gables, pe care încă nu a plătit-o. Are un fiu la Universitate şi conduce o mică agenţie imobiliară. Vă voi da toate datele.

— Aţi interogat-o?

— Nu.

— Apropo, l-aţi cunoscut pe un anume Eddie Garcia, la *Omucideri?* Era poreclit „Ricochet Rabbit”.

Clemente Nelson păru lovit de fulger şi faţa i se lumină.

— Îl cunoaşteţi pe „Ricochet Rabbit”?

— Am lucrat împreună în cazul Miguel Cuevas, în 1982.

— Oh! Dumnezeule! Sunteţi din familie.

— Mai este în poliţie?

— Nu. A ieşit la pensie acum şase ani aproape. Dar lucrează acum pentru un avocat, ca anchetator. Vreţi să îl căutaţi?

— Bineînţeles!

Poliţistul luă agenda electronică şi tastă numele fostului coleg.

— Uite. Lucrează pentru un anume Douglas Sommer.

40

Brickell Avenue, nr. 444. Apartamentul 402. Telefon 3057659861. Acolo vă vor spune unde îl puteţi găsi.

— Mulţumesc, făcu Malko. Nu aveţi numărul lui personal?

— Nu. S-a mutat. S-a recăsătorit cu o venezueleană care are cu douăzeci de ani mai puţin ca el…

— O.K., concluzionă Malko. Îl voi suna eu. Pe curând.

Strângerea de mână a lui Clemente Nelson fu călduroasă.

— Treceţi să mai discutăm când vreţi! zise el. La Departamentul de Poliţie din Dade County, Second Avenue West cu Strada 13.

Malko îşi făcuse un prieten. Poliţistul ieşi iar Malko se duse

spre Teresa Wilhem şi Foster Sheridan. Acesta părea bucuros.

— Am făcut alegerea potrivită cu dumneavoastră, sublinie el. Eu mă întorc imediat la Washington, dar Teresa vă rămâne la dispoziţie. Să mergem să bem un pahar la barul de la *Marriott.* Mai am cam două ore.

Ca de fiecare dată, barul de la *Marriott* era cufundat într-un semiîntuneric aproape total. Hotelul era aproape de aerogară. Malko îţi umezi buzele în votca cu gheaţă şi remarcă:

— Presupun că din cauza aceasta Agenţia a dorit să mă trimită în Arabia Saudită?

— Exact. Datorită Teresei care ţine legătura cu Kevin Crane. Cred că au o relaţie…

— Vă rog, domnule Sheridan! protestă Teresa Wilhem.

— O.K., O.K. Retrag, făcu Foster Sheridan. Pe scurt, au discutat la un pahar iar el nu a putut să nu vorbească de cazul Pastrana. Teresa mi-a transmis şi am sărit cu toţii. Primul reflex al Diviziunii Operaţii a fost să vă trimită în Arabia Saudită. Apoi, ne-am dat seama că era o prostie. După ce ne-a spus Teresa de Dolores Zapata.

Teresa, care se destindea după un Defender dublu cu gheaţă, zâmbi modest. Părea impasibilă.

— Deci, credeţi *cu adevărat* în povestea cu prinţul saudit? insistă Malko.

— Da, răspunse fără să ezite Foster Sheridan. Dar nu l-am identificat. Iar Agenţia nu are nimic despre Dolores Zapata. Ori,

prinţi saudiţi, sunt cu sutele. Doar această tipă ne poate ajuta să înaintăm.

Scoase din servietă un plic pe care îl puse pe masă.

— Este tot ce Teresa a adunat despre ea. Fotografii, adrese, verificări în mediu. A avut trei soţi şi îi plac bărbaţii. (Zâmbi subtil.) Poate de aceea v-au ales pe dumneavoastră. Aveţi mai multe şanse decât *birocraţii* de la noi.

— Mulţumesc, făcu Malko. Dar poate nu o să aibă încredere…

— Bineînţeles, aprobă Foster Sheridan. De asemenea, tot Teresa a avut o mică idee pentru a vă ajuta să intraţi în contact.

Reprezentanta CIA în Miami luă o gură de Defender înainte de a explica:

— Am legături cu un omolog din Mossad, Samuel Benchetrit. Ne facem mici servicii. Un israelian american. Are mai multe afaceri printre care şi o agenţie imobiliară pe Lincoln Avenue în Miami Beach. În această seară vom lua masa cu el.

Foster Sheridan se uită la ceas şi îşi termină ginul tonic. Urma să doarmă în avion.

— O.K. Trebuie să plec. Uite. Pentru a putea comunica.

Îi întinse un telefon mobil explicându-i:

— Este criptat. Un număr fără urme. Puteţi să-l folosiţi ca pe un telefon obişnuit, dar veţi putea vorbi cu mine orice vreţi, fără niciun risc, apelând numărul de pe spate. Aveţi grijă.

Teresa Wilhem luă nota de plată înaintea lui Malko, îşi termină băutura şi se ridică.

— Vă duc la *Delano.* Să fiţi jos la ora şapte.

Fausto Caligaro tresări auzind o voce de bărbat necunoscut strigându-l. Pulsul îi urcă la 200. Se întoarse şi se linişti. Nu era decât un nou şef de sală.

— Mergi şi verifică mesele de pe terasă, ordonă el tânărului columbian.

Acesta se grăbi să execute. De două săptămâni, nu mai trăia. Se afla în interiorul restaurantului în momentul crimelor, dar, ca toată lumea, se precipitase afară pe terasă. Dacă picioarele nu i s-ar fi înmuiat, ar fi luat-o la fugă. Bineînţeles, nu

închisese un ochi toată noaptea, aşteptându-se la fiecare moment să apară poliţia. Apoi, suportase interogatoriile poliţiştilor de la *Omucideri.* Care nu se arătaseră interesaţi direct de el. Apoi zilele trecuseră iar angoasa lui se mai

împrăştiase. Nu era obsedat decât de o singură idee: să o revadă pe Dolores Zapata şi să se culce cu ea. Nu era supărat pe ea că îl implicase într-o crimă multiplă. Nu se gândise nicio secundă să o denunţe. Se aştepta ca ea să îl sune. Şi nimic. Linişte. Nu îndrăznea să o sune… De altfel, simţea că nu trebuia să facă el asta.

Atunci, de o săptămână, în orele libere, se plimbase prin Coral Gables în maşina lui, trecând fără încetare prin faţa casei ei, fără să îndrăznească să se oprească şi să sune. O singură dată, văzuse Mercedes-ul SLK parcat în faţa vilei.

De atunci, ziarele nu mai vorbeau despre caz. Iar masa lui Sanchez Pastrana era cerută de toată lumea. În timp ce întindea feţele de masă, Fausto Caligaro îşi zise că până la urmă va sima la cea căreia îi făcuse un mare serviciu. Îşi simţea şi acum sexul în gura ei.

Samuel Benchetrit avea un cap rotund ca o bilă de biliard şi o soţie columbiană filiformă care nu deschidea uşa. După aperitiv, Teresa şi Malko serviseră raţă, apoi o salată de creveţi. Restaurantul chinezesc era aproape pustiu, frumos decorat şi mai degrabă trist. Israelianul, volubil, nu înceta să vorbească de conflictul din Orientul Mijlociu.

După a treia ceaşcă de ceai, Teresa zise cu o voce calmă:

— Sam, aş vrea să îţi cer un serviciu.

Samuel Benchetrit nu se clinti şi îi zise câteva cuvinte în ebraică soţiei sale, care se ridică şi plecă.

— Despre ce este vorba? întrebă israelianul.

— Prietenul nostru, Malko Linge, are nevoie de o” legendă”, anunţă Teresa Wilhem. Are o misiune pentru noi şi trebuie să „contacteze” o femeie care are o agenţie imobiliară în Coral Gables. Dolores Zapata. O cunoşti?

— Puţin, răspunse Samuel Benchetrit. Ne-am întâlnit de vreo două sau trei ori. Dar ea lucrează mai ales în zona ei. Trebuie să am cartea ei de vizită pe undeva.

43

Nu întrebă *de ce* Malko voia să ajungă la columbiană. Dar

Centrala Mossad va fi la curent cu demersul americanilor în următoarele ore.

— O.K., concluzionă Teresa Wilhem. Îi puteţi da un telefon să-i spuneţi că un client a venit la dumneavoastră, recomandat de nişte prieteni, şi că este în căutarea unei case în Coral Gables. Îi veţi da telefonul prietenului nostru la *Delanoş*i atât…

Israelianul izbucni în râs.

— Da! O să îi cer jumătate din comision… O.K., voi face asta mâine dimineaţă.

— Ar fi bine ca ea să îl sune, sublinie Teresa Wilhem.

— Nicio problemă.

Îi însoţi până la ieşire iar Teresa Wilhem îl lăsă pe Malko la *Delano,* la trei blocuri distanţă. South Beach era agitat: era un festival de hip-hop pe Atlantic Avenue iar toţi negrii din branşă parcă îşi dăduseră întâlnire acolo.

Malko nu avea somn. Apropiindu-se de hotel, îi propuse tinerei:

— Veniţi să bem un pahar?

Ea refuză propunerea cu un zâmbet.

— Nu, este târziu. Altă dată.

Ajunşi în faţa hotelului, ea deschise torpedoul şi scoase un toc din piele pe care îl întinse lui Malko.

— Pentru dumneavoastră.

El îl luă. Era foarte greu. Desfăcu fermoarul, descoperind pistolul automatic. Un Glock cu paisprezece focuri, cu două încărcătoare de rezervă. Teresa Wilhem îi dădu apoi cartea de vizită.

— Dacă este vreo problemă, sunaţi. Cunosc toţi poliţiştii de aici.

Capitolul V

Instalat pe terasa apartamentului său, Carlos Barco stătea cu micul dejun în faţă când unul din cele trei celulare sună.

— Plecăm într-o săptămână, anunţă cu o voce excitată Dolores Zapata. „El” soseşte la Caracas peste cinci zile, stă

două zile şi pleacă apoi în Europa. Cu marfa.

Carlos Barco simţi cum i se ia o piatră de pe inimă. Zilele care urmaseră după uciderea lui Sanchez Pastrana tremurase, dar calculele partenerei sale păreau a fi exacte. Nici *Omuciderile,* nici DEA nu se interesaseră de ei şi începea să-şi recapete încrederea. Columbiana comunica cu el prin două telefoane mobile cumpărate prin intermediari şi foloseau coduri anonime. Imposibil de reperat. Cei doi proprietari reali ai celor două telefoane erau la mii de kilometri în jungla columbiană.

— Unde are loc livrarea? întrebă Carlos Barco.

Dolores nu îi dăduse încă niciun detaliu.

— La Marbella, anunţă ea. Un prieten a închiriat o casă acolo. Pe tine te va găzdui prietenul meu. Pentru a pleca acolo ar fi mai bine să treci prin Mexic, iar eu o voi pleca direct de aici.

Nu se mai văzuseră de la multipla crimă. Ucigaşii de la *Los Antrax* plecaseră iar Carlos Barco începea să îşi zică că lucrurile mergeau bine.

— În regulă, concluzionă el, voi lua bilet de la agenţia mea. Iar în Spania, cum se efectuează livrarea?

— Cumpărătorii vor fi acolo, totul se va termina în patruzeci şi opt de ore. Vom fi plătiţi imediat. Jumătate în bani lichizi, jumătate prin virament bancar.

Dolores Zapata vorbea calmă dar trecuse şi ea prin nopţi chinuite. Într-o dimineaţă, sunase foarte devreme la uşa vilei şi,

panicată, se ascunsese într-un dulap. Dar nu era decât instalatorul. Ar fi fost o catastrofă dacă era arestată, chiar şi pentru o săptămână, acum că operaţiunea era lansată. Se întreba uneori de ce DEA nu venise să o viziteze… Singura concluzie: nu crezuseră povestea cu prinţul saudit asociat cu traficanţii columbieni. Din fericire, Sanchez Pastrana nu apucase să dea detaliile care ar fi oferit credibilitate

informaţiei. Telefonând asociatului ei, se juca cu crucea de aur pe care o săruta în fiecare dimineaţă şi se ruga Domnului să o apere.

O lumină roşie începu să clipească pe telefon şi îi zise lui Carlos Barco:

— Te las, mă sună cineva.

Ridică receptorul şi o voce de bărbat necunoscut ceru să vorbească cu ea.

— Da, eu sunt, răspunse ea, brusc neliniştită. Cine este?

Din nou, adrenalina îi umplea arterele. În acest moment, nu mai suporta apelurile neobişnuite.

— Mă numesc Samuel Benchetrit, anunţă interlocutorul. Am agenţia South Beach Estate, pe Lincoln Avenue, în Miami Beach. Cred că ne-am văzut de vreo două sau trei ori. Vă sun fiindcă nişte prieteni europeni mi-au trimis un client. Un tip plin de bani care stă la hotel *Delano* şi vrea să cumpere o casă în Coral Gables. Ori, eu nu pot să-i ofer nimic. Dar m-am gândit la dumneavoastră.

— Foarte frumos, chicoti Dolores Zapata, liniştită, amintindu-şi cu greu de acest agent imobiliar. O K. Dacă merge, împărţim comisionul.

— Super! făcu Samuel Benchetrit. Vă voi da numele lui şi numărul de telefon de la *Delano.* Este un aristocrat, se pare. Plin de bani.

— Este francez? întrebă Dolores Zapata.

Erau douăzeci de mii la Miami, oraş cosmopolit, singurul oraş american în care autohtonii erau în minoritate, cu peste patruzeci şi cinci la sută hispanici.

— Nu, austriac, cred, răspunse interlocutorul. Sunaţi-l înainte de a nu găsi altceva.

— Imediat! promise Dolores Zapata. Vă ţin la curent.

Închise, euforică. O veste bună nu venea niciodată singură!

Dacă mai şi vindea o casă, era genial.

Se afla în întârziere şi nu avea timp. Trebuia să sune

imediat, având întâlnire pentru a vinde un apartament. Se

duse în parcare. La volanul maşinii, ea realiză brusc că nu mai avea nicio veste de la prietenul ei Vincent Shedd, de la DEA. Şi nici nu avea să mai afle ceva, mai ales după cele ce se petrecuseră. Din cauza ei, poliţistul era complice la o crimă multiplă. Dacă era descoperit, era finalul carierei sale. Dolores Zapata ştersese din telefon toate numerele, printre care şi al lui. În cazul în care… Totuşi, ar fi dat orice pentru a vorbi cu Vincent Shedd, căci *el* ştia exact ce se plănuia la DEA în legătură cu ea. Se calmă spunându-şi că tot ce îi trebuia erau câteva zile de linişte. Apoi, chiar dacă era interogată sau arestată, avocatul ei o va scoate într-o săptămână. Mai ales că avea cu ce să-l plătească de ajuns…

— Da, domnul Eddie Garcia este în birou. Care este numele dumneavoastră?

— Malko Linge.

— Ce caz?

— Miguel Cuevas.

Traficantul doborât în Little Havana, în 1982. De Malko, cu ajutorul celor de la *Omucideri.*

— Aşteptaţi, vă rog.

După treizeci de secunde, vocea sacadată şi aproape de neînţeles a lui „Ricochet Rabbit” se auzi în receptor. Părea mereu la fel de nervos.

— Malko! Eşti la Miami?

— Da. De ieri.

— Cum m-ai găsit?

— M-am întâlnit cu Clemente Nelson, ieri. Mi-a spus că ai schimbat tabăra… Că ajutaţi un avocat care are mai mult traficanţi printre clienţi.

— Eh, este doar un penalist! răspunse Eddie Garcia. Evident, nu toţi clienţii săi sunt îngeri. Dar eu am rămas *curat.* Caut probe, martori, chestii de genul acesta. Iar tu, ce faci în Miami? Vacanţă?

— Dacă eram în vacanţă, nu l-aş fi întâlnit pe Clemente Nelson… Dacă ne vedem, o să-ţi explic.

Trecură câteva secunde de tăcere, apoi fostul poliţist de la *Omucideri* propuse:

— Am o întâlnire care s-a contramandat, dar nu am prea mult timp. Ne-am putea vedea aproape de birou, la *Big Fish,* la nord de Miami River, South West Miami Road, nr. 55. De pe Brickell o iei pe strada nr. 5, imediat după clădirea în care mă aflu, la nr. 444, şi urci spre vest. *Big Fish* este la o jumătate de milă. La prânz?

— O K. Mă bucur că te aud.

— Şi eu! oftă „Ricochet Rabbit”. Ne-am simţit bine pe vremuri.

Dolores Zapata urca cu viteză redusă Caballero Boulevard, după ce ieşise din infernul de pe autostrada 1, care ducea spre sud, când un Mustang alb îi tăie calea, o decapotabilă, condusă de un tip brunet cu ochelari de soare. O fracţiune de secundă, i se păru că îl recunoaşte şi încetini pentru a vira pe Herald Avenue, care ducea spre Hardee Road. Unde locuia ea. Maşinal, aruncă o privire în retrovizoare şi văzu stopurile Mustang-ului aprinzându-se. Şoferul încetinea. Memoria îi reveni imediat. Din cauza ochelarilor negri, nu îl recunoscuse: era Fausto Caligaro, ospătarul de la *Wollenski.* Un val de furie şi panică o făcu să tremure din tot corpul şi apăsă frâna.

Ce făcea tâmpitul acolo? Venea *evident de* la ea de acasă. Furioasă, întoarse şi porni în urmărirea lui. Nu merse prea mult: el se oprise pe Caballero Boulevard, rămânând în maşină. Ea opri maşina în spatele lui şi coborî, încercând, să-şi ascundă furia care îi deforma trăsăturile. Nu s-ar fi gândit că 6 să mai ia legătura cu ea. Şi dacă fusese urmărit? Casa din Hardee Road poate că era urmărită de DEA.

Ajunse în dreptul lui iar el întoarse capul spre ea, după ce îşi scosese ochelarii. Imediat, ea văzu privirea îndrăgostită şi zâmbetul fericit şi jenat. Când se gândea că i-o supsese netrebnicului!

— Ai fost la mine? întrebă ea brutal.

Fausto Caligaro scutură din cap.

— Nu! Am trecut doar prin faţa casei şi am văzut că maşina ta nu este acolo…

— Ai telefonat?

— Nu. Voiam doar să văd ce mai faceţi. (Adăugă, cu o voce strangulată:) Să vă văd…

O mare uşurare o cuprinse pe Dolores Zapata. Nu venea să o şantajeze! Voia doar să se culce cu ea. Reuşi să îi răspundă cu o voce senzuală:

— Şi eu aş vrea să te văd, Faustino. Dar trebuie să fim atenţi, înţelegi de ce…

— Bineînţeles, aprobă tânărul.

O devora din priviri pe Dolores mulată în rochia ei cu imprimeuri.

— Ascultă, zise ea, voi încerca să găsesc un loc sigur unde să ne întâlnim. Îţi promit. Te sun cât pot de repede. La restaurant. Voi vorbi din partea unei anume Carmen.

— Bine. Bine, aprobă tânărul columbian, plin de recunoştinţă.

Rapid, Dolores Zapata se aplecă peste portieră şi îşi lipi gura de a lui Fausto.

— Pe curând, zise ea senzuală, înainte de a se îndepărta legănându-şi şoldurile ca un pendul.

El aproape că ejaculase. Îl văzu cum demarează în trombă înainte ca ea să se aşeze la volan, apoi se duse spre casă. Nicio maşină suspectă pe Hardee Road. Columbiana se duse la bar şi îşi prepară un cocktail tare înainte de a se aşeza în şezlong. Alcoolul îi puse mintea în mişcare. După o jumătate de oră, destinsă, căută un număr de telefon în carnet.

Trebui să facă un efort serios pentru a se ridica, a lua maşina şi a merge până pe autostrada US 1. Se opri în faţa unei cabine telefonice şi intră, apoi formă numărul. O voce de bărbat, încordată, răspunse imediat.

— Cine este?

— Pepe. Sunt Dolores. Din Coral Gables.

— Dolores! Ce mai faci?

— Foarte bine. Foarte bine, îl asigură ea. Am ceva treabă pentru tine. Eşti liber?

— Întocmai! o asigură el.

Pepe era unul dintre acei infractori cubanezi „oferiţi” de Fidel Castro Statelor Unite în 1978. Dictatorul golise închisorile şi trimisese în Florida prizonierii, botezaţi pentru moment „dizidenţi politici”. Ajuns în Miami, Pepe începuse ca ucigaş

plătit, apoi îşi găsise o slujbă în port, ca gestionar de containere. El veghea asupra încărcăturilor de cocaină, expediate din Columbia, care tranzitau portul. Avea grijă să nu cadă în mâinile bandelor rivale sau ale poliţiei. Dolores Zapata îl folosise de multe ori.

— Bine, concluzionă ea, ne întâlnim ca de obicei. La ora şase.

Îşi dădeau mereu întâlnire în Bay Front Park, în Miami, un spaţiu de distracţie compus din mai multe restaurante instalate în jurul golfului portuar. Un loc popular şi turistic, puţin supravegheat de poliţie.

Dolores Zapata se întoarse spre autostradă. Pepe, pentru cinci mii de dolari, rezolva cu plăcere problema Fausto. Tânărul ospătar, chiar dacă nu avea nicio intenţie, reprezenta un risc grav. Dacă DEA îl surprindea în compania ei, se făcea imediat legătura. Fausto Caligaro nu era un criminal înrăit. Ceda în mai puţin de două ore. Iar Dolores Zapata ar fi fost arestată în scurt timp.

Eddie Garcia se ridică şi veni spre Malko cu braţele deschise. Când terminară să se bată cu palmele pe spate, Malko realiză că, în douăzeci de ani, „Ricochet Rabbit” nu se schimbase prea mult. Cei patru incisivi enormi care îi dăduseră porecla, părul negru se mai încărunţise şi era aproape elegant, într-un costum deschis la culoare şi o cămaşă cu motive mexicane.

Se instalară la o masă spre Miami River. Malko remarcă ceasul Breitling Navitimer şi încălţările din crocodil. Eddie Garcia prosperase. Acesta ridică paharul şi toastă:

— Sănătate, prosperitate şi multe femei!

Nu se schimbase… Malko ridică şi el paharul.

— Pentru revederea noastră. Şi pentru Gail Hunter!

O superbă agentă DEA asasinată sălbatic de Miguel Cuevas. O umbră de tristeţe apăru în privirea lui „Ricochet Rabbit”.

— Păcat că nu este şi ea aici, zise el melancolic. Ar fi fost bucuroasă să te vadă.

50

Asta e, oamenii nu ies din cimitire. Nici măcar pentru a-şi revedea prietenii.

Comandară încă un rând.

— Se pare că eşti însurat? zise Malko.

Eddie Garcia se înroşi şi băgă mâna în buzunar ca şi cum ar fi scos o armă. Îi întinse lui Malko o fotografie color a unei creaturi brune, aşezată pe un taburet de bar într-un minuscul costum de baie. Trei sferturi din sâni îi ieşeau din sutien iar privirea ei l-ar fi făcut şi pe un homosexual să se răzgândească.

— Am cedat, recunoscu simplu „Ricochet Rabbit”. Ştiu că este o târfă, că mă va înşela, dar în fiecare seară îi mulţumesc cerului.

— Nu trăim decât o singură viaţă! concluzionă Malko. Iar cea mai rea boală transmisibilă sexual, mortală, este viaţa.

Malko aşteptă să îşi termine paharul pentru a întreba:

— Aţi auzit de uciderea unui agent al DEA, Jeb Pembroke?

Eddie Garcia rânji demonic.

— Am murit de râs! zise el, folosind una din expresiile lui favorite.

— Ah, bine, de ce? întrebă Malko, puţin surprins.

— Aceşti tipi de la DEA. Lucrând cu foşti traficanţi, ajung să devină amici cu nişte infractori şi sunt în pericol. La *Omucideri,* îi împuşcam pe traficanţi. Dar tipii de la DEA sunt incapabili să oprească traficul şi încearcă să-i cumpere pe traficanţi. Toate vilele din Miami Beach sunt ocupate de foşti traficanţi. Ţipi care au importat tone de cocaină în ţară şi care

lenevesc sub soarele Floridei, după ce şi-au trădat amicii. Sanchez Pastrana nu avea cum să scape. Iar pe Jeb Pembroke, aceste relaţii l-au ucis.

Frumos epitaf.

— Îl cunoşteai pe Pastrana?

— Era un dinozaur. Unul dintre supravieţuitorii cartelului de la Medellin. Dar de ce te interesează acest caz?

— Se pare că Sanchez Pastrana a fost eliminat fiindcă îi anunţase pe cei de la DEA despre o iminentă şi colosală afacere cu droguri. Sperând să obţină în schimb să nu se mai întoarcă în închisoare. Ori, această livrare de droguri mă interesează.

51

Eddie Garcia asculta în timp ce Malko îi povestea afacerea cu prinţul saudit şi implicarea posibilă a lui Dolores Zapata. Eddie Garcia îi aruncă o privire de bovină însoţită de un zâmbet sincer.

— Este amuzantă afacerea voastră. Mă întreb dacă nu cumva este un conflict de interese.

— De ce?

— Dolores Zapata este una din clientele şefului meu, avocatul Douglas Sommer.

Malko rămase mut de surpriză. După ce îşi termină peştele, Malko se simţi obligat să precizeze:

— Nu am spus că îţi voi cere ajutorul…

Eddie Garcia păru că îşi sparge toţi dinţii cu un rânjet specific.

— Nu, dar mie îmi face plăcere să te ajut. Nu am uitat că tu l-ai omorât pe lepădătura de Miguel Cuevas, cu arma lui Gail Hunter. Se creează legături. Atunci, nu va mai fi niciun conflict de interese…

— Ce ştii despre această Dolores Zapata?

Eddie Garcia arătă cu degetele formând un cerc perfect.

— Nimic.

— De ce s-a ocupat Douglas Sommer de ea?

— Probleme cu viza de şedere. Este columbiană iar Departamentul Imigrări îi face probleme din cauza fostului ei soţ, un angrosist din Medellin ucis de un concurent. Doug a reuşit să o facă refugiat politic. Ceea ce este credibil în povestea ta, este că Dolores Zapata cunoaşte toată lumea din circuitul columbian. Dar nu cedează. Ştiu că are greutăţi în a-şi plăti avocatul. Am văzut-o o dată. Frumoasă. Cred că mai bine plătea în natură. Dar nu mi s-a adresat mie…

Incorigibil.

— Trebuie să o „contactez”, zise Malko. Este singura legătură tangibilă. Şi nu va fi uşor. Sper că îmi va telefona.

Acelaşi rânjet obscen al lui „Ricochet Rabbit”.

— Nu este o treabă prea plăcută. Am impresia că îşi va da jos chiloţii la fel de uşor cum îşi ridică ochelarii de soare…

— Nu asta caut, corectă Malko, plin de virtute. Trebuie să fie atentă la orice.

Eddie Garcia îşi aprinse o ţigară de foi şi păru că se cufundă în gânduri.

52

— Nu ştiam ce mi-ai spus. Schimbă totul. Jeb Pembroke a fost poate ucis *voluntar.* În orice caz, crima are semnătură. Sunt executanţi la comandă. Nu se va ajunge nicăieri pe această latură. Totuşi, nu văd niciun prinţ arab care să trateze cu traficanţii. Ei nu au încredere în aşa ceva. O.K. O să văd ce aflu despre Dolores Zapata. Mai am câţiva amici la *Omucideri* şi acces la arhivele serviciului. Apoi, mai este dosarul de la şeful meu. Evident, el nu trebuie să îşi dea seama. Unde locuieşti?

— La *Delano.* Camera 408.

— Mereu în lux! înainte, la *Fontainbleau.* Acum, este dărâmat. Ai un telefon mobil?

Malko îi dădu numărul celui primit de la Foster Sheridan şi luă nota de plată. Eddie Garcia părea că întinerise cu douăzeci de ani. Malko zâmbi.

— Nu te deranjează să nu fii înarmat?

Fostul poliţist scoase un chicotit şi se aplecă, ridicând

piciorul drept şi descoperind un toc mic fixat la gleznă.

— „Little Rabbit” este mereu acolo! Am licenţă. Dar îl folosesc mai puţin acum. Bine, te sun eu.

Malko tocmai intra în cameră, hotărât să meargă la piscina hotelului, când telefonul sună.

— Domnul Linge? întrebă o voce de femeie cu accent hispanic.

— Chiar el.

— Nu mă cunoaşteţi. Mă numesc Dolores Zapata şi sunt agent imobiliar la Coral Gables. Unul din confraţii mei, domnul Benchetrit, mi-a dat numărul dumneavoastră de telefon. Se pare că sunteţi în căutarea unei case în Coral Gables.

Capitolul VI

Malko îi mulţumi în gând Teresei Wilhem. Nu mai voia să meargă la piscină Cursa imaginată de reprezentanta CIA la Miami funcţiona.

— Exact, confirmă el. Caut o casă în Coral Gables. Îmi place foarte mult acest loc.

— Un loc minunat! confirmă Dolores Zapata cu o amabilitate profesională. Aveţi un buget?

— Între trei şi patru milioane de dolari.

Simţi că supralicitase şi se grăbi să mai ridice ştacheta.

— Problema este că nu am prea mult timp, explică el. De altfel, am contactat deja South Miami Realty. Urmează să vizitez nişte case. Ne putem vedea azi?

— Azi?

— Da. Nu stau decât câteva zile în Miami. Trebuie să mă întorc destul de repede în Austria pentru afaceri.

Menţionarea celeilalte agenţii pe care Malko o citise în anuar părea că o motivase pe columbiană.

— Bine, făcu ea, voi anula o întâlnire. Puteţi veni până la agenţia mea? Pe str. 23 în South East, nr. 4376. Veniţi pe autostrada US 1 şi apoi pe Ponce de Leon. Din Miami Beach

faceţi cam o jumătate de oră.

— Sosesc, promise Malko.

* *

Carlos Barco, gol pe terasa apartamentului său, se bronza citind *Da Vinci Code.* Unul dintre telefoanele celulare sună. Cel criptat, pe care plătise zece mii de dolari şi care era folosit doar

pentru comunicări importante şi confidenţiale. Omul său de încredere din Columbia, Oscar Fuente, avea şi el unul.

— Spune! zise el.

— Sunt Oscar, anunţă o voce îndepărtată. Voiam să-ţi spun că au sosit cartofii.

— Bine! Bine! aprobă traficantul, liniştit. Totul a decurs bine?

— Perfect, îl asigură Oscar Fuente.

El fusese însărcinat să recupereze cinci tone de cocaină ascunse în diverse depozite secrete din jungla columbiană. Majoritatea mărfii era livrate de FARC (Forţele Armate Revoluţionare Columbiene) şi venea din sud. Diferitele loturi erau adunate la Bogota, apoi încărcate în semiremorci care cărau cartofi în Venezuela. Un depozit fusese special închiriat la Caracas pentru a depozita marfa, în aşteptarea misteriosului „prinţ”.

— Foarte bine, aprobă Carlos Barco. Aşteaptă instrucţiuni. Aici, totul merge bine.

— Sunt la *Intercontinental.* Camera 1205, preciză Oscar Fuente. Pe curând.

Carlos Barco se ridică. În această seară, avea întâlnire într-o discotecă din Miami cu o târfă, proaspăt venită din Honduras. Viaţa era frumoasă. Se duse la bar şi îşi turnă o gură de Defender „5 ani vechime”, cu multă gheaţă. Din moment ce drogurile nu tranzitau prin Statele Unite, DEA nu avea de ce să se implice. Dolores Zapata era o femeie cu cap şi superbă. Dar era nerăbdător să o vadă pe micuţa din Honduras.

Ridică paharul, gândindu-se la Dolores Zapata care avea să-i aducă o avere.

Malko nu mai putea în patru ore, Dolores Zapata îi arătase şase case în cea mai frumoasă zonă din Coral Gables. Toate cam după acelaşi model: plate, izolate în verdeaţă, construcţii din lemn, piscină, mobilă anonimă. Între trei şi patru milioane de dolari.

Tocmai se întorceau la agenţia imobiliară unde Malko îşi lăsase Ford-ul închiriat. Columbiana avea un zâmbet mecanic.

55

— Deci? întrebă ea când ajunseră în biroul climatizat. Ce ziceţi?

— A treia nu este rea, zise Malko. O cabană mică. Îmi place poziţionarea.

— Aveţi gust bun, aprobă imediat Dolores Zapata. Eu, pe aceasta aş cumpăra-o. În plus, proprietarul este destul de grăbit să o vândă. Îi putem face o ofertă.

— Ar trebui poate să mai văd şi altele, făcu Malko. Apoi, mai este şi cealaltă agenţie, South Miami Realty…

Dolores Zapata se strâmbă.

— Nu ştiu dacă ei au oferte la fel de frumoase, dar, în fine, veţi vedea.

Părea epuizată şi scoase o ţigară din geantă, pe care Malko i-o aprinse cu bricheta lui Zippo. Ea păru că apreciază gestul galant iar el consideră că era momentul să atace.

— Am abuzat, de dumneavoastră! remarcă el. Aş vrea să mă revanşez.

Dolores Zapata strigă imediat.

— Oh, dar nu îmi fac decât treaba…

— Bineînţeles, recunoscu Malko, dar v-am pus pe drumuri! Lăsaţi-mă să vă invit la cină. Am putea să discutăm despre – case, liniştiţi. Şi personal, mi-ar face mare plăcere. Nu este prea plăcut să cinezi singur la *Delano…*

El văzu în privirea ei că va accepta. După o clipă, ea oftă:

— O.K. Şi eu mă voi mai relaxa. Îmi place mult să întâlnesc

străini. Dar nu vreau să merg la *Delano,* este prea departe. Este un excelent restaurant italian în Coral Gables. *Cafe Abracci,* pe Aragon Avenue.

— Fie la *Cafe Abracci,* acceptă Malko. La ce oră?

— Peste o oră. Vreţi să mergem direct acolo? Trebuie să trec pe la mine mai întâi.

— Nicio problemă. Voi face o plimbare cu maşina pentru a repera alte case.

Ieşiră împreună în parcare şi plecară fiecare cu maşina lui. Malko simţea nevoia să cânte.

Celularul „secret” al lui Dolores Zapata sună în momentul în

care intra pe uşă. Recunoscu imediat vocea lui Carlos Barco care anunţă:

— Cartofii au ajuns la Caracas.

— Ce bine! oftă columbiana.

— Vrei să luăm masa împreună ca să sărbătorim?

— Nu pot, făcu ea, am o întâlnire cu un client. Un tip care vrea să cumpere o casă de patru milioane de dolari. Un străin plin de bani. Am mers prin tot Coral Gables. Nu mai pot. Mai bine dorm.

— Cu atât mai rău, încheie Carlos Barco. Ai noutăţi?

— Nimic. Dar nu sunt neliniştită.

— Iar despre poliţişti?

— Nimic.

Nu avea chef să vorbească de Fausto Caligaro. O problemă pe care o va rezolva. Fusese obligată să replanifice întâlnirea cu Pepe din cauza vizitelor, dar nu se decala decât cu douăzeci şi patru de ore.

— Bine, concluzionă Carlos Barco, sună-mă mâine.

Într-o clipă, ea ajunse sub duş. Apoi, alese cu grijă o bluză mulată şi o fustă crăpată care îi punea în valoare picioarele bronzate. Când lua masa cu un bărbat, se îmbrăca mereu ca şi cum s-ar fi întâlnit cu amantul.

Dolores Zapata, după două cocktailuri şi o sticlă de vin roşu

„special”, se destinsese. Foarte repede, nu mai vorbea de afacerile imobiliare şi revenise la Columbia. Malko, care se prezentase ca un comerciant de cafea, îi zisese că ştia bine ţara ei iar ea fusese fermecată. Lui Malko i se părea acum că ea îl consideră ca bărbat şi nu un client... Ieşiră din *Cafe Abracci.* Aragon Avenue era pustie. Se culcau devreme în Coral Gables.

— Dacă am merge să bem un pahar undeva? sugeră Malko. Îmi aduc aminte de un local simpatic, *Mutiny Club...*

Dolores Zapata se strâmbă.

— Este rău famat. Dacă vreţi să beţi un pahar, vă ofer un cocktail cu rom alb acasă la mine, dar vă previn, îl nimeresc doar o dată din două!

Zece minute mai târziu, parcau maşinile sub smochinul

indian din faţa casei ei. Piscina şi grădina erau luminate, punând în evidenţă vegetaţia tropicală. Malko se duse la barul care dădea spre grădină, într-o penumbră propice, şi zise:

— Lată casa pe care o vreau!

Dolores Zapata îşi puse geanta pe un taburet şi se duse în spatele barului.

— Nici măcar nu am terminat de plătit la ea, îi răspunse. Ar trebui să îmi daţi mulţi bani.

După ce turnă cocktailul în pahare enorme şi completase cu gheaţă, se urcă pe un taburet, descoperin’du-şi o coapsă rotunjită. În treacăt, introdusese un CD în aparat iar muzica columbiană se auzi în bar. Ciocni paharul de al lui Malko.

— Pentru viitoarea dumneavoastră casă!

Toată oboseala parcă îi dispăruse. Îşi goliră paharele în timp ce vorbeau despre viaţa din Miami. Foarte dreaptă pe taburetul ei, Dolores Zapata îşi scotea în evidenţă bustul. În penumbră, trăsăturile ei erau şi mai atrăgătoare. Când paharul i se goli, ea propuse:

— Încă unul?

Malko nu voia să refuze. Ea trecu iar în spatele barului şi se întoarse cu paharele pline. Ondulându-se în ritm de salsa, în faţa lui Malko. Acesta o învălui într-o privire fără echivoc.

— Ştiţi că sunteţi foarte sexy! Nu vă este teamă să nu fiţi violată, dacă aduceţi necunoscuţi în casă? remarcă el.

Ea izbucni în râs.

— Violată? Nu.

Ea băgase deja mâna în geantă, cu rapiditatea unui şarpe. O scoase apoi, întinzând spre Malko un mic revolver nichelat. Acesta tresări uşor. Dacă Dolores ar fi ştiut cine este, ar fi apăsat pe trăgaci.

— Nu îl las niciodată, spuse ea simplu, punând la loc revolverul în geantă. Sunt născută într-o ţară violentă şi nu voi ezita să mă apăr. Aţi înţeles?

Cu faţa ridicată spre el, îi zâmbea cu o privire provocatoare. Nu fu nevoie de mai mult pentru a declanşa libidoul lui Malko, care pândea mereu. Uitând de CIA şi de misiune, cuprinse talia columbienei, o trase pe taburet, apoi se aplecă înainte. Natural, gurile lor se întâlniră, apoi el insistă mai mult, buzele groase ale femeii se deschiseră docile iar limba o atinse pe a lui într-un sărut profund şi prelungit. Se produsese fără premeditare, dar

ca de fiecare dată când Malko ţinea în braţe o femeie pe care o dorea, vechile reflexe se trezeau. Dolores Zapata săruta bine.

Pe bâjbâite, ea puse paharul pe bar şi îşi puse o mână după gâtul lui Malko. Acesta, încurajat, îi mângâie pieptul, simţind imediat sfârcurile sânilor întărindu-se. El insistă şi, după modul cum limba columbienei se mişca, înţelese că ea nu avea de gând să se folosească de revolver. Cu o aromă de fragi, îşi continuară flirtul. Ea se retrăgea puţin, apoi revenea, reacţionând la mângâierile lui Malko care îi ridicase tricoul şi se juca cu sânii ei prinşi în sutienul de dantelă. În picioare lângă taburet, Malko simţea cum îi pulsează sângele în sex. Instinctul punea stăpânire pe el. Abandonând bustul femeii, îi

puse mâna pe coapsă şi o strecură în crăpătura fustei. Când vârful degetelor lui atinse chilotul, Dolores tresări atât de puternic încât era gata să cadă de pe taburet. Malko se opri, pentru a o nu brusca, dar ea se lăsă uşor să alunece de pe taburet iar sexul ei se aruncă aproape în mâna lui Malko.

Dolores dorea foarte mult să se culce cu el.

Malko, vrând să menţină şarmul, avu ideea de a o întinde uşor pe Dolores pe cele trei taburete, dând la o parte geanta ei. Ea nu protestă iar el profită pentru a-i scoate cu un gest scurt chilotul. Se întoarse la sexul ei şi înfipse două degete abile.

Dolores reacţionă imediat: mâna ei dreaptă pipăi şi cuprinse sexul lui Malko prin pantalon. Începeau să facă cunoştinţă. Malko se concentră asupra sânilor şi abdomenului ei. Imediat, el ghici ce i-ar plăcea lui Dolores. Îi scoase bluza, desfăcu sutienul şi se jucă cu sfârcurile negre întărite ale sânilor încă fermi. Ea se agita pe taburete, sub atingerea degetelor lui Malko, de parcă era pe o plită încinsă. El o mângâia din ce în ce mai tare. Simţi cum columbiana îi desface şliţul şi îi cuprinde sexul cu toată mâna, masturbându-l furioasă. Apoi, îi desfăcu cureaua eliberându-l complet. Malko se strecură încet între picioarele lui Dolores. În picioare, pe vârfuri, tatonă puţin, apoi o penetră cu o singură mişcare.

Dolores gemu, dădu din picioare şi începu să gâfâie din ce în ce maţ tare. Poziţia nu era confortabilă, dar Malko nu avea de ales. Îi apucă picioarele, i le ridică la verticală şi începu să se mişte ca un nebun.

Nu trecu mult până ce explodă în ea, declanşând un ţipăt

sălbatic din partea femeii. Ea rămase ca fulgerată, întinsă pe taburete.

În cele din urmă deschise ochii, îi zâmbi lui Malko şi mărturisi cu o voce schimbată:

— De mult timp nu am avut un asemenea orgasm! Doar un

european se poate gândi la aşa ceva! Niciodată un american nu ar fi îndrăznit.

Malko se retrase din ea iar aceasta se clătină până la o canapea pe care se întinse. Malko îşi aranjă hainele. Această primă întâlnire se petrecuse nesperat de bine. Dar Dolores Zapata trebuia să separe plăcerea de afaceri. Dacă îşi desfăcuse picioarele nu însemna că îşi deschidea şi mintea. De pe canapea, ea îi zise:

— Cred că o să adorm aici! Trageţi uşa când plecaţi. Pe curând. Sunaţi-mă mâine la birou.

El se aplecă peste canapea şi o sărută dulce. Ea îi răspunse şi murmură:

— A fost foarte bine.

Malko fu smuls din somn la ora şapte dimineaţa de debitul verbal al lui „Ricochet Rabbit”.

— Te-am sunat fiindcă iau avionul spre Jacksonville, anunţă americanul. Mă întorc diseară, târziu. Am aflat chestii foarte interesante.

— Ce?

— O să-ţi spun diseară. Dar cred că *ea* este cea care a declanşat crimele de la *Wollenski.* O.K. Mă duc. Trebuie să prind avionul.

— O să vin să te caut. Sună-mă pentru a-mi da ora zborului, încheie Malko.

Capitolul VII

Dolores Zapata opri maşina în parcarea din Bay Front Park şi o luă pe o alee care traversa centrul comercial. Avea o durere de cap şi îşi ascundea cearcănele sub ochelarii negri. Totuşi, petrecuse 6 seară excelentă. Trăind singură, nu făcea dragoste decât cu intermitenţe şi nu îi era de ajuns. Dormise dusă până la ora patru dimineaţa pe canapeaua unde o lăsase „clientul” ei. Acum, se întreba dacă să îl sune ea pentru vila care îi plăcea sau să aştepte să o facă el. Tactică comercială. Chiar dacă nu voia să cumpere, ea încă mai dorea să-i simtă sexul în ea şi să-i administreze o felaţie pe

care nu o va uita. În Columbha, asta se învăţa odată cu alfabetul Această experienţă nu îi fusese inutilă în cursul existenţei ei agitate.

Dădu spre chei. Un muzician solitar cânta acompaniat de o chitară sub soarele de plumb. Dolores Zapata îl reperă pe Pepe pe terasa vecină, în faţa unui vas de croazieră fără clienţi. Cubanezul sorbea trist o Coca în faţa unei mâncări pline de ket-chup. Ea tresări.

— Vrei să mănânci? întrebă el.

— Nu, mulţumesc, refuză columbiana, comandând un ceai cu gheaţă.

În jurul lor, erau destui care se îmbuibau cu mâncare cubaneză. Pepe îi adresă o privire interesată.

— Ai revenit la afaceri?

— Nu, mărturisi Dolores, dar am nevoie de tine pentru o altă treabă. Simplă. Cinci mii de dolari.

Vorbele femeii merseră direct la sufletul lui Pepe. Ascultă, fără să zică nimic, instrucţiunile ei.

— Este o parcare pe marginea Miami River, în prelungirea străzii nr. 5 din Sud-est, explică ea. În faţa discotecii, închisă

acum. Este foarte liniştită. După aceea, poţi pleca pe strada nr. 5 sau South Miami Avenue, spre nord. Lată numărul maşinii. Notează. Este un Mustang vechi, alb.

El notă: 6 FDG 654.

— La ce oră? întrebă el.

— O să te anunţ mai târziu.

— Este înarmat?

Dolores scutură din cap.

— Niciodată. Este un puştan. Şi nici nu va fi precaut.

— Bine. Banii?

Ea scoase din geantă un plic gros.

— Două mii de dolari. Restul mâine. Aici, la aceeaşi oră.

Malko formă numărul agenţiei lui Dolores Zapata şi dădu de secretară. Columbiana era singură.

— Puteţi să-i transmiteţi să mă sune? ceru Malko.

Lăsă numărul său şi coborî apoi la recepţie, pentru a comanda flori. Nu putea decât să-i facă plăcere. Abia urcase înapoi în cameră că sună telefonul.

— Señor Linge! M-aţi sunat?

Vocea senzuală a lui Dolores.

— Da, zise el. Mai întâi, voiam să vă mulţumesc pentru seara trecută. A fost *foarte* plăcută.

Ea râse răguşit, plină de senzualitate.

— A fost foarte plăcut şi pentru mine. V-aţi mai gândit la casă?

— Aş vrea să o mai văd. Când se poate?

— Trebuie să mă interesez. Nu sunt singură. Puteţi să mă sunaţi pe telefonul mobil. 3058875641. Peste două ore.

El se întrebă dacă va fi obligat să cumpere prin CIA o casă în Coral Gables... Cu Dolores Zapata, lupta nu era câştigată. Chiar dacă se lăsase posedată pe taburetele barului.

— Fausto! Pentru tine!

Vizibil deranjat, şeful de sală îi întinse telefonul tânărului bombănind.

— Spune-i să nu te mai sune în timpul serviciului, zise el.

Mirat, Fausto luă receptorul. Vocea. Dulce a lui Dolores

Zapata îi înmuie picioarele. Aproape că şuşotea, cu un accent răguşit care îi făcu să se înfioare.

— Faustino! Ţi-am promis că te sun. La ce oră termini în seara asta?

Fausto Caligaro crezu că îi sare inima din piept.

— Scap pe la unsprezece şi jumătate, dacă aranjez cu un coleg.

— Foarte bine. O să-ţi explic unde ne întâlnim

Când închise, Fausto Caligaro era atât de ameţit încât dărâmă un teanc de farfurii şi trebui să promită că le va plăti din salariile pe următoarele săptămâni. Dar nu mai conta! La gândul că îşi va înfige sexul în Dolores, îi venea să urle de bucurie. Îşi zise că va trece pe acasă pentru a face un duş, în

pauza de la prânz, şi îşi va schimba chiloţii şi se va parfuma.

„Ricochet Rabbit” apăru la poarta 2 la ora opt şi zece şi se duse spre maşina lui Malko oprită pe locul de parcare al autobuzului. La fel de febril şi înjurând mereu:

— Ce colţ de lume, Jacksonville! Şi era să scap şi avionul! Mâncăm ceva?

— *La Carreta?* sugeră Malko, care cunoştea gusturile fostului poliţist de la *Omucideri.*

— Nu, este mai bine la *Versailles.* Aproape vizavi.

Malko o luă pe autostradă înspre est, ieşind din oraş pentru a ajunge în cartierul cubanez. Acolo erau cele mai bune restaurante. După o jumătate de oră oprea în parcarea de la *Versailles.* Ciudat şi uriaş local. Oglinzi pe toţi pereţii, lustre nenumărate, o lumină crudă, două săli enorme. Proprietarul trebuia să fie un fan al secolului al XVIII-lea: nu lipseau decât fântânile. După ce comandară şi după o discuţie lungă cu soţia sa la telefonul mobil, scuzându-se că nu ia cina cu ea, „Ricochet Rabbit” păru mai relaxat şi îşi aprinse o ţigară.

— Deci? întrebă Malko, ce ai aflat şi cum?

Eddie Garcia zâmbi şmechereşte şi zise modest:

— Am făcut ceva cercetări… Plecând de la un dosar de la *Omucideri.* Unul dintre colegi mi-a dat lista martorilor care au

fost interogaţi la restaurantul *Wollenski.* Erau toate adresele şi datele. Am izolat cinci nume: columbieni care lucrează aici cu viză de muncă.

— De ce ei?

Eddie Garcia zâmbi.

— Fiindcă este un caz columbian.

— Şi?

— Deci, niciunul din ei nu avea cazier. Imigranţi clasici, veniţi aici să scape de sărăcie. Nicio legătură cu cartelurile. Ţipi *curaţi.* Eram decepţionat. Apoi, m-am descurcat şi am aruncat o privire în dosarul lui Dolores Zapata, la şeful meu. Şi, bingo! Am găsit numele unuia dintre cei cinci. Un anume

Fausto Caligaro.

— Ce legătură are cu Dolores Zapata?

— Era în dosarul ei fiindcă ea a cerut avocatului ei, şeful meu, să intervină pentru a-i obţine viza de şedere. Atunci, acum trei ani, el era grădinar la ea şi îi era angajat. Îi fusese recomandat de prieteni ai fostului ei soţ din Medellin.

— Asta e tot?

Eddie Garcia zâmbi înghiţind o gură de fasole neagră.

— Da, dar este important. Am studiat circumstanţele morţii. Era *necesar* un complice în restaurant. Sanchez Pastrana nu făcea niciodată rezervare. Jeb Pembroke la fel. Ori, criminalii au mers direct la masa lor. Ştiau că erau două gărzi şi au început t: u ele. Înseamnă că cineva din restaurant le-a dat toate aceste elemente. Evident, dacă a utilizat un telefon public, este dificil să descoperi persoana.

— Şi aceasta ar putea fi Fausto Caligaro.

Dinţii de iepure rânjiră.

— Ar trebui întrebat, făcu, pofticios, fostul poliţist. Acest tip este într-o situaţie delicată. Dacă i se retrage viza, se întoarce la sărăcie. Deci, poate fi cooperant. Cu o acuzaţie de mărturie mincinoasă, va ceda repede. Bineînţeles, visez, poate că nu are nicio legătură. Dar, dacă merge, ne ajută mult cu señora Zapata.

Vorbind, ajunsese să termine mâncarea din farfurie, în timp ce Malko abia se atinsese de carnea friptă.

— Ce sugerezi? întrebă acesta.

Eddie Garcia înghiţi o ultimă boabă de orez.

— Bine. Mai întâi, trebuie identificat acest Fausto Caligaro.

Nu este nicio fotografie la dosar. Apoi, îl strângi cu uşa. Fie la el, fie când iese de la serviciu. Dacă se teme, cedează…

— Acum lucrează la *Wollenski,* remarcă Malko.

— Foarte bine, concluzionă Eddie Garcia. Luăm o cafea şi mergem acolo. Intri, reperezi telefonul pentru rezervări iar eu îl sun. Cu accentul meu cubanez, va merge. Hai.

Fausto Caligaro tocmai aducea languste la o masă mare

când şeful lui strigă de la intrarea terasei:

— Fausto! La telefon!

Tânărul trebui să lase langustele. Era cu siguranţă Dolores. Ajunse la tejghea şi luă telefonul. Cu pulsul ridicat, zise:

— Spuneţi. Sunt Fausto.

Nimic. Linişte. Aşteptă câteva secunde apoi închise şi se întoarse pe terasă.

— Nu era nimeni, îi zise şefului său.

— Ba da! Era un tip. Părea ceva foarte important.

Nu era Dolores! Deci întâlnirea rămânea cum stabilise. Vesel, Fausto CaligarO se duse să aducă o carte de vinuri.

— L-am reperat, anunţă Malko. Un tânăr, ras în cap, înălţime fnedie. Jeans şi cămaşă albă.

— Bine! Trebuie să aştepţi, concluzionă Eddie Garcia, stând la volanul Ford-ului.

Malko se urcă lângă el. Aşteptau, cu farurile stinse, în parcarea imensă de la *Smith&Wollenski* folosită atât de personal, cât şi de clienţi. Destul de aproape de intrare pentru a nu îl scăpa pe Fausto Caligaro. Eddie Garcia îşi aprinse o ţigară şi zise:

— Trebuie să o anunţ pe Clemencita. Nu ştiu la ce oră terminăm, nu vreau să creadă că sunt cu vreo femeie.

Ieşi din maşină şi începu o interminabilă conversaţie, cu gesturi largi. Când se întoarse în maşină, după douăzeci de minute, era transpirat.

— La naiba! oftă el. Va trebui să mergem amândoi acasă la mine, altfel nu mă crede. Când i-am spus că nu ştiu la ce oră

mă întorc, am crezut’că mă omoară. Sper că nu va pleca de acasă.

” Ricochet Rabbit” se aşeză cât mai comod în scaun. Nu aveau decât să aştepte. Restaurantul era încă destul de aglomerat. Se uită la ceas.

Unsprezece şi jumătate. Riscau să-i apuce ora unu. Malko realiză că nu o sunase pe Dolores Zapata pentru casă. Trebuia să stea ca pe ace. Era atât de cuprins de gânduri

încât era să nu-l vadă pe bărbatul care tocmai ieşea pe uşa laterală a restaurantului.

Fausto Caligaro.

Ospătarul columbian se pierdu printre mulţimea de maşini parcate.

— El este, îi zise Malko lui Eddie Garcia.

Americanul tresări.

— La naiba, adormisem. Unde?

— Acolo.

Se distingea vag o siluetă albicioasă care se strecura printre maşini.

— Să mergem la intrarea în parcare, zise Eddie Garcia. Ca şi cum am ieşi şi noi.

Ceea ce şi făcu Malko. Ocolind maşinile, ajunse la ieşire, chiar în spatele unui Mustang alb, cam vechi, al cărei număr Eddie Garcia îl notă imediat. Fausto Caligaro o luă pe Alton Road, spre nord, apoi spre Miami pe Macarthur, autostrada care lega Miami Beach de Miami. Erau destule maşini pe autostradă încât să nu îşi dea seama că este urmărit.

— Este ciudat, remarcă fostul poliţist de la *Omucideri,* a plecat prea devreme. Ori este bolnav, ori are o întâlnire…

Cele două vehicule ajunseră pe Biscayne Boulevard iar Mustangul o luă la stânga, spre sud. Fausto Caligaro conducea foarte încet. Ciudat. Trecură pe lângă câteva zeci de blocuri, în aceeaşi direcţie, iar Eddie Garcia remarcă:

— Cred că locuieşte în Little Havana… O va lua la dreapta.

Ospătarul de la *Wollenski* nu o luă la dreapta, continuând să meargă drept înainte, apoi trecând peste *Miami River,* la intrarea pe Brickell Avenue. Chiar înainte de pod, o luă la dreapta, pe strada nr. 5, urcând spre vest.

— Uite, remarcă Malko, am luat masa aici.

Efectiv, trecură prin faţa *Big Fish.* Mustangul continua să

înainteze. Doar că în această zonă sinistră, nu prea erau maşini şi trebuiră să se distanţeze. Aproape o milă. Eddie Garcia înjură. Mustangul alb dispăruse! în jurul lor, nu erau

decât terenuri fără construcţii, cu garduri şi depozite.

— Întoarce, sugeră Eddie Garcia. S-a oprit pe undeva.

Se întoarseră, examinând atent locurile. Nicio maşină oprită. Brusc, Malko observă pe stânga o parcare care dădea spre râu. Un panou anunţa „Strict rezervat discotecii”. O maşină de culoare deschisă, cu farurile stinse, era parcată aproape de intrare, cu botul spre râu. Malko auzi muzica.

— El este, zise el.

Continuă încă puţin şi opri înainte de *Big Fish,* lângă trotuar, cu botul maşinii spre parcarea a cărei ieşire o supravegheau. Opri motorul şi se întoarse spre Eddie Garcia. Acesta zâmbi.

— Are o întâlnire… Poate cu Dolores Zapata. Ar fi amuzant…

— Aici? în acest loc?

— Liniştit, pentru a se distra în voie, zise poliţistul.

Aşteptară în linişte. Două maşini trecură fără să încetinească. Apoi apăru o a treia, mergând foarte încet, înainte de parcare, se opri puţin. Avea geamuri fumurii. Lui Malko i se păru că era doar o singură persoană la bord. Imposibil de distins. Era prea întuneric. Încet, maşina intră în parcare şi se opri lângă Mustang. O siluetă masculină coborî.

— Nu este Dolores, făcu Eddie Garcia. Mă întreb cine…

O bubuitură seacă străpunse liniştea, apoi o alta. Cei doi săriră. Şoferul maşinii se urcă la loc. Ieşi în marşarier din parcare şi porni pe strada nr. 5 în direcţia Brickell Avenue. În treacăt, farurile luminară Ford-ul, ceea ce îi permise să îi vadă pe cei doi din interior. Imediat, acceleră şi dispăru.

— La dracul înjură Eddie Garcia. L-a omorât!

Malko porni motorul. Aprinse farurile şi acceleră. Cealaltă maşină vira deja pe Brickell Avenue, spre nord. Viră şi el, pe roşu, gata să se buşească. Celălalt vehicul era la cincizeci de metri în faţa lor. Prea departe de citit numărul. Brusc, o barieră cu spoturi luminoase se coborî în faţa maşinii care trebui să frâneze. În acelaşi timp, două lumini roşii mari începură să lumineze pe marginea drumului.

— Ridică podul! zise Eddie Garcia.

De fiecare dată când un vapor voia să iasă în larg, podul se

ridica, întrerupând circulaţia timp de câteva minute. Erau mai multe astfel de poduri mobile în Miami.

Vehiculul criminalului, un BMW vechi, se oprise chiar în faţa părţii mobile a podului care începea să se ridice cu o lentoare majestuoasă pentru a face loc unui mic remorcher. Malko opri în spate. Eddie Garcia se întoarse spre el.

— Îi anunţ pe băieţii de la *Omucideri?* Vor trimite imediat o maşină care să îl aştepte de cealaltă parte a podului.

Partea centrală a podului era ridicată la un unghi de 45 de grade. Portiera din stânga faţă a maşinii criminalului se deschise. Şoferul ieşi din vehicul, ca pentru a lua aer. Un tip cam la patruzeci de ani, brunet. Foarte calm, se uită spre Ford-ul în care erau Eddie Garcia şi Malko. Americanul se întoarse spre acesta din urmă.

— Ai vreo armă?

— Nu. Dar tu?

— Nici eu. Am lăsat-o acasă fiindcă am mers cu avionul. La naiba! Uite!

Bărbatul care îl omorâse pe Fausto Caligaro înainta calm spre ei. Cu braţul drept pe lângă corp, prelungit cu un pistil mare.

Instinctiv, Malko băgă în marşarier pentru a ieşi de acolo, dar lovi vehiculul din spate Primul dintr-un şir lung. Erau prinşi la mijloc. Asasinul lui Fausto Caligaro ajunse lângă Ford. Ţinând arma cu amândouă mâinile, ţinti spre capul lui Malko.

Capitolul VIII

Malko simţi cum îi îngheaţă sângele. Ţeava armei, djncolo de parbriz, era la cincizeci de centimetri de capul lui. Îi mai rămânea o fracţiune de secundă pentru a reacţiona. Cu toate forţele, apăsă pe pedala de acceleraţie.

Ford-ul sări înainte chiar în momentul în care prima bubuitură se auzi, urmată de alte două. Cele trei gloanţe

sparseră geamul lateral din stânga-spate, chiar în spatele lui Malko, iar capota Ford-ului se lovi de bara din spate a BMW-ului criminalului. Motorul se opri. „Ricochet Rabbit” înjură, deschise portiera şi ieşi. Lui Malko, şocat, nu îi venea să creadă că mai este în viaţă. Cu coada ochiului, îl văzu pe cel care trăsese asupra lui alergând spre BMW-ul a cărui portieră rămăsese deschisă. Fără să mai încerce să tragă asupra lui. În acelaşi moment, se auzi o sirenă de poliţie care se apropia de pe Brickell Avenue. În picioare, „Ricochet Rabbit” gesticula din mâini pentru a atrage atenţia poliţiştilor. Criminalul se urcase în maşina lui. Cele două părţi mobile ale podului coborau. În câteva clipe, circulaţia era reluată. În momentul în care maşina poliţiei trecea pe lângă coloana de maşini oprite, şoferul BMW-ului porni motorul. Podul făcea încă un unghi de 30 de grade cu şoseaua. BMW-ul se lansă pe jumătatea de pod care cobora lent, bazându-se pe elanul luat pentru a trece dincolo de spaţiul gol dintre cele două jumătăţi ale podului şi a ajunge de cealaltă parte, luând un avans considerabil faţă de urmăritori.

Luminile roşii ale barierelor, încă lăsate, continuau să clipească, interzicând trecerea. Bara din faţă a BMW-ului pulveriză bariera. Maşina păru că îşi ia zborul, pornind pe jumătatea de pod care cobora încet. Malko crezu că din cauza

vitezei, va putea ajunge de cealaltă parte. Dar partea din faţă a motorului, îngreunată de motor, îl împiedică. Maşina se opri pe marginea podului, cu un zgomot de tablă ruptă, rămase în echilibru câteva fracţiuni de secundă apoi căzu în apa neagră a Miami River. Malko sări din maşină şi se duse lângă Eddie Garcia. În ciuda şocului, cele două jumătăţi ale podului se reuniseră, revenind la şoseaua normală. Malko şi „Ricochet Rabbit” se duseră la parapetul dinspre râu. Nici urmă de BMW, care se dusese la fund cu tot cu şofer.

Maşina de poliţie, cu sirena încă pornită, se opri lângă ei şi doi poliţişti ieşiră, cu armele în mâini. Oamenii ieşeau din

maşini, şocaţi de acest incident violent. De cealaltă parte, vehiculele începeau să treacă înspre Brickell Avenue. Poliţiştii începură să-i interogheze pe gură-cască pentru a afla ce se întâmplase. Un apel anonim le semnalase că se trăseseră focuri de armă pe pod.

Unul din agenţi se apropie de „Ricochet Rabbit”.

— Asupra dumneavoastră au tras?

— Ce să-ţi spun, făcu fostul poliţist. Cred că era un nebun. Pretindea că i-am lovit bara din spate a maşinii…

În acelaşi timp, îi băgă sub nas legitimaţia de anchetator şi de membru al Programului Dade County Police Department. Liniştit, poliţistul îi notă datele şi îi ceru să treacă pe la comisariatul din Miami pentru a da declaraţie. Discret, Malko se dusese înapoi în maşină. Eddie Garcia reveni şi se aşeză la volan.

Traversară podul în direcţia nord, o luară apoi spre vest, până la Strada Opt, pentru *a* traversa pe un alt pod Miami River.

— Să mergem să vedem ce s-a întâmplat, făcu sumbru Eddie Garcia, dacă pojiţiştii nu au ajuns încă acolo.

Se întoarseră la parcarea dinspre vest. Mustang-ul era în acelaşi loc. Fausto Caligaro, prăbuşit peste volan, cu faţa plină de sânge. Primise cel puţin un glonţ în cap. Eddie Garcia deschise portiera şi căută prin buzunarele mortului. Găsi un permis de conducere şi ceva bani, precum şi o viză de rezidenţă care nu mai avea la ce să-i folosească, un prezervativ şi o batistă.

Se întoarseră în maşina lor cu botul strivit din cauza buşiturii. Eddie Garcia, ghidându-l pe Malko pe străzile pustii, remarcă:

— Am fost traşi pe sfoară.

— Am fost urmăriţi, sugeră Malko. Altfel nu era posibil. Sau cineva, de la restaurant, a bănuit ceva.

„Ricochet Rabbit” scutură din cap.

— Nu. Acest tip avea întâlnire cu cineva. Poate să nu aibă

nicio legătură cu cazul nostru. O să aflăm când o să-l scoatem din apă pe cel care l-a ucis. Dacă îl mai găsesc. Mă însoţeşti? Altfel o să am de furcă cu Carmencita. Pe strada Şapte colţ cu Şaisprezece.

În mijlocul cartierului Little Havana. Eddie Garcia nu îşi renega originile. Opriră în faţa unei case mici în stil spaniol, cu o scară exterioară şi un balcon din fier forjat.

— Pe mâine, anunţă Eddie Garcia, voi suna la câţiva prieteni pentru a mai afla câte ceva înaintea presei. O să te sun.

Malko porni din nou pe străzile întunecate şi liniştite ale Little Havana pentru a ajunge în Miami Beach. Dacă Fausto Caligaro chiar fusese amestecat în crimele de la *Wollenski* pentru Dolores Zapata, aceasta putea dormi liniştită acum.

Dolores Zapata nu închisese un ochi toată noaptea. Normal, Pepe ar fi trebuit să o sune pe telefonul mobil „secret”, pentru a stabili întâlnirea şi pentru a încasa restul „comenzii”. Apoi, treaba era terminată.

Nimic. Linişte.

Nu îndrăznea să-l sune ea pe mobil. În capot, luă *Miami Herald* pe care îl primise în cutia poştală. Nimic. Deschise televizorul şi dădu pe canalul de ştiri spaniole. Inima îi sări în piept. Mustangul alb al lui Fausto Caligaro ocupa tot ecranul. Se vedea silueta prăbuşită pe volan. Poliţia, alertată de vecini, descoperise cadavrul în urmă cu o oră. Cu două gloanţe în cap.

Niciun indiciu. Cum mortul era columbian, se bănuia evident că este o afacere cu droguri.

Liniştită, Dolores Zapata voia să oprească televizorul când prezentatoarea începu să comenteze un alt fapt divers al nopţii. De această dată, nu erau imagini spectaculoase, ci doar podul mobil de pe Brickell Avenue şi un poliţist explicând că se

produsese un incident bizar: după un schimb de focuri, şoferul unei maşini, încă neidentificat, încercase să ajungă pe

cealaltă parte a podului care tocmai cobora, şi căzuse în apele Miami River.

Nici corpul şi nici maşina nu fuseseră descoperite până la acea oră.

Dolores Zapata îşi pregăti cafeaua, perplexă, cuprinsă de sentimente contradictorii. Primul era de uşurare. Fausto Caligaro nu va mai comite nicio imprudenţă. Era vestea *foarte* bună. Dar incidentul de pe pod o stresa. Evident, poate nu avea nicio legătură cu Pepe, dar tăcerea acestuia din urmă era neliniştitoare… Se mai calmă spunându-şi că dimineaţa îi va aduce veşti care o vor lămuri.

— Este un contract, anunţă Eddie Garcia la telefon. L-au scos pe tip afară. Un anume Pepe Arreliano, care lucra în portul Miami. Un cubanez, fost puşcăriaş. Avea două mii de dolari în buzunar, în hârtii de o sută, şi un Beretta automat cu încărcătorul gol.

— Asta înseamnă că ipoteza mea este bună, concluziona Malko. Fausto Caligaro a avut un rol în uciderea lui Pastrana. Şi a fost lichidat.

— Dar nu neapărat Dolores Zapata este implicată, obiectă americanul. Poate vom afla mai multe. Avea un telefon mobil, dacă poate fi verificată agenda.. Dar va lua ceva timp. Din fericire poliţiştii au fost de treabă cu noi, altfel fotografia ta apărea în *Miami Herald* iar Zapata ar fi aflat cine eşti.

— Continui să mai faci cercetări în legătură cu ea?

— Am două sau trei piste, mărturisi Eddie Garcia. Mai întâi un prieten la *Nuevo Herald,* un columbian care cunoaşte toată comunitatea, şi a făcut destule anchete. O să încercăm să discutăm cu el în seara aceasta. Apoi, contez să ajung la arhivele şerifului şi la cele de la Imigrări, la dosarul lui Zapata. Poate găsim ceva. Te mai sun.

— Dă-mi douăzeci de dolari, zise responsabilul din

parcarea de la *Delano* pe un ton răguşit când Malko îi întinse tichetul pentru a-şi recupera maşina.

Ce mai rămăsese din ea. La lumina zilei era şi mai drastic:

partea din faţă înfundată, geamul din spate pulverizat, o gaură de glonţ în tavan. Malko îi adresă un zâmbet liniştitor parcagiului.

— Am fost prins într-un schimb de focuri azi-noapte, explică el. Cred că o să schimb maşina.

Era de mirare că poliţia încă nu venise... O luă spre aeroport şi se opri la Alamo unde se închiriau maşini. Nu avu timp să dea prea multe explicaţii. Angajata, nervoasă cum văzu numărul maşinii, îl anunţă:

— Domnule, nu vă pot da o altă maşină. Poliţia ne-a cerut să îi anunţăm imediat ce veţi veni. Vreţi să luaţi loc?

Oricum, doi negri enormi blocau ieşirea. Malko se abţinu. Îl sună imediat pe Clemente Nelson, şeful de la *Omucideri*, pe telefonul mobil. Poliţistul ascultă explicaţiile şi zise:

— O.K. Imediat ce colegii mei sosesc acolo, anunţaţi-mă.

Nu dură prea mult. Doi ofiţeri de poliţie în uniformă albastră sosiră, cu mâna pe pistol. Malko le întinse imediat cartea de vizită a lui Clemente Nelson.

— Nu vreţi să luaţi legătura cu căpitanul Nelson? Ştie despre ce este vorba.

Incidentul se rezolvă în trei minute. Iar Malko plecă cu un Buick roşu nou-nouţ. Înspre Dade Couty Police Department. În centrul Miami, pe Second Avenue Nord Vest, între străzile 4 şi 5, aproape de o autostradă urbană suspendată peste care se făcuse o parcare pentru maşinile de poliţie. Cum nu găsea un loc de parcare, Malko îl sună pe Clemente Nelson iar acesta îi aprobă să folosească parcarea poliţiei. Apoi îl primi în holul clădirii care regrupa toate serviciile poliţiei şi îl conduse la al doilea etaj, într-un birou mic cu pereţii decoraţi cu multe fotografii. Mai ales ale unor morţi...

— Ieri seară, la podul mobil de pe Brickell Avenue, martorii au reţinut numărul maşinii dumneavoastră, explică el.

— Eram cu Eddie Garcia, răspunse Malko.

Îi povesti poliţistului motivul prezenţei lor în zonă. Şi că asistaseră la moartea lui Fausto Caligaro. Clemente Nelson păru liniştit.

— Dumnezeule! Am crezut că sunteţi implicat într-o treabă

nasoală. O echipă de la noi se ocupă de Caligaro. Nu s-a găsit nimic asupra lui. Un imigrant fără istorie. Totuşi, a fost ucis de un criminal profesionist.

— Bărbatul care conducea BMW-ul şi care a tras apoi în noi, preciză Malko.

Clemente Nelson dădu din cap.

— Ştiu. Am scos din apă maşina şi am identificat-o. Este un infractor. O să îi scot dosarul.

Se instală la birou şi începu să butoneze la calculator în timp ce Malko admira galeria de infractori care decora pereţii biroului. Câteva clipe mai târziu, Clemente Nelson se întoarse spre el.

— Lată! Proprietarul acestui BMW se numeşte Pepe Arreliano. Venit din Cuba în 1979. Un puşcăriaş eliberat de Fidel Castro din închisoarea de la Mariei şi trimis la noi ca refugiat politic. De mai multe ori bănuit de importare de droguri. Lucra pentru Autoritatea Portuară din Miami. Şi pentru traficanţii columbieni… Totuşi, nu a fost niciodată implicat în vreo crimă. Avea un telefon mobil. Când îl vom decoda, vom afla poate cine a comandat crima.

Vizibil, nu ştia de legăturile angajatului de la *Wollenski* cu Dolores Zapata. Malko preferă să îl lase aşa.

— Apropo, întrebă Clemente Nelson, de ce vă interesaţi de Fausto Caligaro? Oamenii mei nu au găsit nimic suspect în legătură cu el.

Întrebare logică dar jenantă. Malko evită răspunsul.

— Eddie Garcia a căutat prin trecutul său şi a găsit ceva. Ieri seară, am hotărât să îl urmărim şi să-l forţăm să vorbească.

— Mai putea şi altcineva să afle de aceste planuri?

— Imposibil.

Îi explică şi de ce. Poliţistul rămase perplex.

— Masacrul de la *Wollenski* a avut loc acum două săptămâni. Acest tip ar fi fost eliminat de mult timp dacă ar fi

fost periculos. Doar dacă nu s-a produs ceva nou. Şi în ce stadiu mai sunteţi cu Dolores Zapata?

— Am contactat-o, mărturisi Malko. Încearcă să-mi vândă o casă în Coral Gables. Asta e tot.

Clemente Nelson se strâmbă.

— Nu o să scoateţi prea mult de la ea. Este o dură. Bine, o să-l anunţ pe şerif că nu mai căutăm maşina dumneavoastră.

74

Ieşind din biroul lui Clemente Nelson, Malko o sună pe Dolores Zapata, la biroul ei. Vorbea deja pe cealaltă linie şi trebui să aştepte câteva minute înainte de a vorbi.

— Nu v-am sunat pentru casă, zise el, căci am fost ocupat. Totuşi, aş vrea să o revăd.

— Putem să mergem în această dimineaţă, dacă sunteţi liber, propuse imediat Dolores Zapata.

— Da. Foarte bine.

— Bine. Ne întâlnim acolo... Iată adresa: Battersea Road, nr. 4322. La capătul Douglas Avenue.

În timp ce mergea spre sud, Malko se întrebă deodată dacă nu se înşelase. Columbiana nu părea a fi o traficantă. Aparent, lucra cu adevărat. Când ajunse în faţa casei de vânzare, ea era deja acolo, fumând o ţigară, rezemată de maşina ei. Ea se apropie, cu un zâmbet radios pe buze, machiată, şi îi întinse mâna puţin cam ceremonios.

— Uite, v-aţi schimbat maşina! remarcă ea la vederea Buick-ului roşu.

— Am avut un accident ieri seară, explică Malko. Nimic grav. Cineva a pus frână brusc în faţa mea. Am fost la Alamo şi am luat alta.

— Se întâmplă în fiecare zi, remarcă Dolores Zapata, vizibil cu gândul în altă parte. Veniţi să revedeţi acest palat. Nu veţi găsi ceva asemănător la acest preţ.

Revizitară casa iar Malko acordă mai multă atenţie agentei imobiliare. Când ieşiră, ea părea puţin cam decepţionată în faţa lipsei lui de entuziasm.

— Ar trebui să vă hotărâţi repede, concluzionă ea, fiindcă

trebuie să lipsesc din Miami, în curând, o perioadă. Dacă am putea semna contractul înainte…

— Mă voi mai gândi puţin, promise Malko. Nu mai aveţi alte case?

— Nu în această zonă.

Ea îl privea, sexy, iar Malko îi puse o mână pe coapsă.

— Am petrecut o seară foarte plăcută, zise el, dar ar fi plăcut să ne cunoaştem mai bine.

Zâmbetul lui Dolores Zapata se blocă.

75

— Cred că am băut cam multe cocktailuri, mărturisi ea. Nu se obişnuieşte să…

Malko o întrerupse:

— În acest domeniu, nu se obişnuieşte. Doar impulsuri. Am fost foarte flatat.

— Vom vedea! făcu ea evaziv. Mă sunaţi? Am o altă întâlnire.

Dolores urcă în maşină şi el rămase cu un sentiment de nelinişte. Ea era prea prudentă? Ori nu avea chef să prelungească o relaţie trecătoare?

Carlos Barco, trezit târziu după o noapte fierbinte cu micuţa din Honduras, nu se atinsese de micul dejun. Chiar dacă Dolores Zapata nu îi dăduse numele celui care o ajutase să pună în aplicare crimele de la *Wollenski,* şi un mongol de patru ani ar fi făcut legătura cu Fausto Caligaro care tocmai fusese omorât într-o parcare, fără niciun motiv aparent. Columbianul se simţea brusc nervos. De ce, ea, Dolores Zapata, nu îi spusese nimic despre această lichidare? Ce se întâmplase?

Se hotărî să sune pe numărul „secret” al columbienei. Aceasta nu aşteptă ca el să o mai întrebe şi zise:

— Îţi voi explica. Totul merge bine. Ne vedem în această seară la *Porgao.* La bar. Prostul devenise imprudent, l-am întins o cursă. Şi mai am şi alte chestii, mai importante, să-ţi spun.

Ea închise înainte ca el să mai apuce să spună ceva. Liniştit, Carlos Barco îşi puse o felie de pâine cu unt. Nu îi plăcea ca partenerii săi să nu îi spună totul. Mai ales când era o afacere de milioane de dolari.

Închisă în biroul ei, Dolores Zapata, după ce mâncase un hamburger, devora articolul din *Miami Herald* consacrat accidentului din ajun pe podul de pe Brickell Avenue. Ediţia de după-amiază dădea mai multe detalii, înlăturând îndoielile asupra sorţii lui Pepe Arreliano.

Mai întâi, numele lui apărea pe toată pagina ziarului alături de fotografia carcasei BMW-ului negru.

După cum se spunea, ocupantul BMW-ului trăsese într-un Ford alb în care erau doi bărbaţi, şi care era închiriat de la Alamo. Ea simţi imediat că parcă îi stă inima. Clientul trimis de Sam Benchetrit conducea un Ford alb şi ea remarcase pe geamul din spate un abţibild cu numele firmei de închiriat maşini. Ori, la ultima lor întâlnire, în urmă cu o oră, el venise cu un Buick roşu şi îi spusese ceva de o tamponare…

Bătăile inimii începură să se mai calmeze. Avea impresia că se află în mijlocul unui câmp de mine. Cuprinsă de nebunie, furie şi stupefacţie. Nu trebuia să-şi subestimeze niciodată adversarii.

Dolores Zapata fumă trei ţigări la rând înainte de a-şi pune ordine în gânduri.

Mai întâi trebuia să se lămurească.

Luă maşina şi se duse până la *Holliday Inn* pe autostrada US 1. Acolo se închise într-o cabină telefonică. Obţinu fără probleme numărul firmei de închiriat maşini şi ceru să vorbească cu responsabilul agenţiei.

— Am citit în *Miami Herald* că şoferul unei maşini închiriate de la dumneavoastră a fost implicat într-o crimă şi că este căutat. Ori, mi se pare că este unul dintre clienţii mei… anunţă ea.

— Nu vă neliniştiţi, doamnă, răspunse şeful de la Alamo Rent a Car, persoana respectivă este *curată,* a fost doar

victimă, în acea situaţie. Poliţia a venit la noi. Puteţi să-i vindeţi câte case vreţi!

Dolores îi mulţumi şi închise. Picioarele îi tremurau. Dacă era doar un turist obişnuit, nu ar fi evitat să-i povestească despre incident. Tăcerea lui dovedea ceva: venise la ea nu pentru a cumpăra o casă… în plus, ca din întâmplare, se afla la câteva sute de metri de locul unde fusese ucis Fausto Caligaro. Nu mai înţelegea tot, dar erau destule elemente pentru a o alarma foarte serios. Se duse până la barul din *Holliday Inn* şi comandă un Defender dublu pentru a-şi reveni. Era mult mai grav decât o anchetă a DEA. Clientul ei era european, cu adevărat. Ceea ce însemna că alţii se interesau de afacere.

77

Oameni de care trebuia să scape cu orice preţ. Căci, în patru zile, urma să se îmbarce pentru Spania pentru a se întâlni cu partenerul ei saudit şi a recepţiona cinci tone de cocaină.

Strângând paharul gata să-l spargă, se întrebă cum să-l elimine pe tipul care o *contactase.*

78

Capitolul IX

Holul central al sediului ziarului *Miami Herald* traversa toată clădirea masivă care se ridica lângă Biscayne Bay, pe aproape un kilometru lungime. La ieşire de pe Mac Arthur Causeway care lega Miami de Miami Beach, ocupa un întreg bloc. Pe urmele lui Eddie Garcia, Malko intră în imensa încăpere care adăpostea redacţia de la *Neuvo Herald,* versiunea spaniolă a cotidianului *Miami Herald.*

— Iată-l pe Alberto Reyes, anunţă poliţistul. Este columbian şi ştie totul despre columbienii din Miami.

Alberto Reyes era un bărbos chel şi cu o privire surâzătoare. Îl strânse în braţe pe „Ricochet Rabbit”, înainte de a da mâna cu Malko.

— Dacă sunteţi prietenul lui Eddie, sunteţi şi prietenul meu! proclamă el. Să mergem să mâncăm, trebuie să mă întorc apoi la treabă.

Malko, anunţat de această întâlnire, îl luase pe Eddie Garcia de la biroul său de pe Brickell Avenue.

— Mergem la *La Carreta*? sugeră „Ricochet Rabbit”.

— Să mergem! făcu simplu Alberto Reyes.

Trebuiră să o ia pe strada 7, apoi să se întoarcă. Un panou deasupra casei anunţa: „Dacă vă prezentaţi cu o carte de credit falsă, anunţăm poliţia imediat”. Doi poliţişti în uniformă stăteau la o masă. Aici se vorbea numai spaniola.

Malko alese din meniu ceva mai uşor. Alberto Reyes îl privea curios. Trebui să îi explice cum îl cunoscuse pe Eddie Garcia.

— Ah! Manuel Cuevas, era pe vremea bună, oftă jurnalistul cu o urmă de nostalgie în glas. Acum, este mult mai multă linişte…

79

— A fost totuşi masacrul de la *Wollenski,* remarcă Malko.

Cuvântul parcă îl şocă pe jurnalistul columbian.

— Oh, era doar un contract. Gărzile nu contau. De altfel, chiar am citat numele lor în ziar. Este o poveste stranie. Toată lumea ştia că bătrânul Sanchez Pastrana se retrăsese şi era cu un picior în groapă. Nici nu îi mai aduceau târfe din Columbia.

— Nu a fost o răzbunare din partea foştilor săi prieteni? sugeră Malko.

Alberto Reyes ridică dezinvolt din umeri.

— După dizolvarea cartelului de la Medellin, succesorii sunt mai puţin brutali. Apoi, de ce abia acum? Nu, este altceva.

— Ce se vorbeşte în Columbia? întrebă „Ricochet Rabbit”.

— Nu mare lucru, mărturisi jurnalistul. Zvonurile spun că ar fi vrut să toarne pe cineva la DEA pentru a nu ajunge înapoi în puşcărie. Pe această variantă trebuie cercetat. Ar trebui să întrebaţi pe un tip, pe care l-am întâlnit acolo. *Chiorul,* Carlos

Barco, unul retras şi el, care locuieşte în Miami. Cunoaşte toată lumea traficanţilor. Mi-a spus că a venit să vândă restaurantul *San Miguel.* Am fost surprins să-l văd acolo. Credeam că vânduse restaurantul de mult timp.

— Nu ar putea fi implicat în cazul Pastrana? întrebă Malko.

Jurnalistul izbucni în râs.

— El! Niciodată! Nu va introduce niciun miligram de cocaină în Statele Unite. Nu valorează nici cinci cenţi în închisoare.

Malko făcu o pauză, pentru a mânca, înainte de a relua atacul.

— Cunoaşteţi pe o anume Dolores Zapata?

Alberto Reyes lăsă să treacă un timp, apoi răspunse:

— Văduva lui Eduardo Manseri? Cea care locuieşte în Coral Gables? Soţul ei era mâna dreaptă a lui Fabricio Ochoa. Nu s-a aflat niciodată cine l-a ucis. Ea este frumoasă şi se pare că este focoasă ca toate fetele din Caii. Se aude că ar fi cochetat cu un arab, în urmă cu ceva timp.

„Ricochet Rabbit”, în timp ce îşi scotea ultimele urme de carne dintre dinţi, era gata să se înţepe în gingie iar Malko aproape că sări de pe scaun.

— Un arab? Aici, la Miami? întrebă el.

Jurnalistul dădu din cap afirmativ.

— Bineînţeles… în urmă cu mult timp. Soţul ei era în

Columbia. L-a prezentat pe arab mai multor columbieni. Pretindea că era prinţ.

— Îi ştiţi numele? întrebă Malko, căruia nu îi venea să creadă.

— Oh, nu.

Jurnalistul îşi turnă în pahar şi adăugă:

— Îmi amintesc doar că ea l-a cunoscut după ce i-a vândut un apartament într-un bloc de pe Birckell Avenue. Imperial, cred.

Un element de care nici CIA, nici DEA nu păreau să aibă cunoştinţă. Altfel, l-ar fi identificat uşor pe misteriosul saudit.

— Şi apoi? insistă Malko.

— Nimic. Dolores, o mai întâlnesc, din când în când, la diverse ocazii. Este tot o târfă bună. Şi face afaceri tot în domeniul imobiliar.

— Credeţi că se implică în traficul cu narcotice? întrebă Malko.

— Dacă ar fi fost aşa, nu ar mai fi închiriat apartamente pe 150p de dolari pe lună! (Se uită la ceas.) Bun, trebuie să plec.

În timp ce coborau, Malko îl asaltă cu întrebări pe Alberto Reyes, fără niciun rezultat. Spusese tot ce avea de spus. După ce îl lăsară la sediul ziarului, Malko îl întrebă pe Eddie Garcia:

— Poţi verifica blocul Imperial?

— Cum să nu. O să încerc să obţin lista proprietarilor. Ar trebui să fie uşor. Acum, ar trebui ca apartamentul să fie pe numele acestui arab şi nu pe al unei firme… Şi să nu fie prea mulţi arabi proprietari.

Gălăgia din *Porcao* acoperea discuţiile, asigurând o discreţie absolută, iar Dolores Zapata profita de asta. Îi explica lui Carlos Barco, aşezat pe un taburet, de ce îl eliminase pe Fausto Caligaro. Ceea ce nu îl liniştea pe traficant, nici după al doilea Defender, fără apă sau gheaţă.

— De ce nu mi-ai spus că trebuia să îl elimini pe tip? îi reproşă el. Trebuie ca lucrurile să fie clare între noi. Altfel…

— Altfel ce? se răzvrăti columbiana, furioasă. Eu ţi-am propus afacerea care îţi va aduce milioane de dolari, fără nici

un risc! Tot ce trebuie să faci este să aduni marfa şi să o scoţi din ţară spre Venezuela. Şi într-o săptămână câştigi zece milioane de dolari.

— Şi tu? remarcă Carlos Barco.

— Eu, îmi asum riscuri! răspunse sec Dolores Zapata. Proba, am fost nevoită să mă amestec cu acest nenorocit de Sanchez Pastrana.

— Bine, bine, o temperă Carlos Barco. Să mâncăm. Mi-e

foame.

Era un moment dificil. Dolores îşi puse mâna pe braţul asociatului ei.

— Aşteaptă! Mai am ceva să-ţi spun. Chiar dacă Fausto a fost eliminat, mai este o problemă.

Carlos Barco se blocă.

— Ce mai e?

— Cineva era interesat de Fausto. Trebuie să-l elimin.

Îi povesti despre falsul ei client şi bănuielile asupra lui. Carlos Barco era gata să se înece cu băutura.

— Asta numeşti tu o mică problemă! Poate că sunt o mulţime pe urmele noastre, mai răi decât DEA.

— Eu sunt cea vizată, remarcă placid Dolores Zapata. Şi tot eu voi rezolva problema. Acest tip nu crede nimic. Înainte de a părăsi vila, o să-i trag două în cap. Chiar eu. Aşa mai câştigăm timp pentru a rezolva afacerea. Doar că, voi avea nevoie de tine pentru a ieşi din Miami. În acest moment, poate că sunt deja supravegheată. Nu aş vrea să trag o mulţime de poliţişti după mine…

Carlos Barco, blocat, zise încet:

— Opresc orice tranzacţie! O să-l sun pe Oscar la Caracas şi îi spun să plece înapoi cu marfa.

Dolores Zapata. Îl privi glacial şi zise calmă:

— Dacă faci asta, te omor.

Nu ridicase vocea, dar Carlos Barco înţelese că părea serioasă. Privindu-l în ochi, columbiana băgă mâna în geantă şi scoase pe jumătate un revolver.

— Îţi trag două gloanţe în burtă, aici, acum, şi mă duc naibii.

Carlos Barco simţi cum îi dispare sângele din picioare.

— Eşti nebună! bâigui el.

— Te opreşti sau mergi mai departe?

— Bine, continui, dar…

Dolores Zapata băgă la loc revolverul şi, brusc liniştită, îi strânse mâna.

— Fără *dar.* O să scăpăm, fără prostii. Mai poţi lua legătura cu „Los Antrax”?

— Da, cred.

— Poate că o să avem nevoie. Îţi explic şi de ce. Tu, o să pleci spre Spania fără nicio problemă. Nimeni nu ştie că eşti implicat. Eu trebuie să fiu atentă. La acest tip care a apărut pe neaşteptate. DEA sau altcineva. Nu vor să mă aresteze, ci să afle ce se petrece. Nu vor şti nimic, dar pentru asta trebuie să plec din Miami fără ca ei să-şi dea seama. Deci, voi fi obligată să îi elimin în ultimul moment pe cei care mă supraveghează.

— Vrei să apelezi la „Los Antrax”?

— Poate. Mai ai şalupa?

— Da.

— Unde?

— În port, aproape de mine.

— Bine. Poţi să mergi până în Bahamas cu ea?

— Da, dar o să-mi ia câteva ore. De ce?

Dolores zâmbi.

— Uite ideea mea: în curând o să mergem împreună la picnic, să zicem la Key Largo. O să-l invit pe clientul meu, cel care cică îmi cumpără o vilă. Când vom fi în larg, îi vom băga picioarele în ciment şi îl vom arunca în apă. Apoi, mă duci în Freeport sau Nassau, de unde voi lua avionul cu un paşaport fals. Tu te întorci în Mimi şi pleci apoi oficial.

— Poate că nu o să se lase convins să meargă. Este un poliţist sau ceva de genul ăsta.

Dolores îi zâmbi veninos.

— Nu, îl voi face să creadă că vom face sex pe şalupă. Cred că o să vrea…

Carlos Barco comandă un al treilea Defender. Pentru a-şi calma panica care îl cuprinsese. Acum el îşi asuma cele mai multe riscuri. Dolores îşi subestima adversarii.

— Ar fi mai bine să-l elimini înainte, sugeră el.

— Dacă este posibil, conveni columbiana, dar este şi mai dificil. Bine, să mâncăm.

83

Malko ajunse la Dade County Police Department la ora trei după-amiaza. De dimineaţă nu mai avea nicio veste de la Eddie Garcia, aflat în căutarea misteriosului arab care era în legătură cu Dolores Zapata. Clemente Nelson îl sunase mai devreme pentru a-i spune că avea noutăti despre tipul din BMW.

Poliţistul de la *Omucideri*] I aştepta la birou, radiind.

— Am găsit un pistol în BMW-ul lui Pepe Arreliano. Anunţă el.. Încărcătorul era gol. O să comparăm balistic, dar se pare că el este cel care l-a ucis pe Fausto Caligaro. Acum, trebuie să aflăm pentru cine. Mai avea două mii de dolari în hârtii de o sută în buzunar. Căutăm nişte amprente. Apoi, vom merge la pescuit…

Încă nu ştiau de legătura dintre Fausto Caligaro şi Dolores Zapata. Malko se decise să îi lase în întuneric. El era lămurit. Clemente Nelson îl privea ciudat.

— Vă pot întreba ceva? reluă el.

— Bineînţeles. Ce?

— Chiar dacă este un nemernic de arab implicat într-o afacere cu cocaină, chiar credeţi că face asta pentru a susţine teroriştii?

— Este o ipoteză posibilă, răspunse Malko.

Poliţistul scutură din cap.

— Nemernicii de arabi. Ar trebui eliminaţi toţi. Dacă se descoperă că tipul pe care îl căutaţi, este un irakian…

— Nu sunt prinţi în Irak, îl corectă Malko. Iar teroriştii de la 11 septembrie erau saudiţi şi egipteni.

— Este acelaşi lucru, bombăni Clemente Nelson. O.K., vă anunţ cum aflu ceva nou.

Malko aştepta la volanul maşinii sale, parcată pe strada 5. După ce plecase de la Dade County Police, avusese o idee şi îl sunase pe Eddie Garcia. Acesta apăru din parcare şi se urcă în maşină.

84

— Ce s-a întâmplat?

— Îţi aminteşti, zise el, ieri seară, prietenul tău Alberto Reyes ne-a spus ceva de un anume Carlos Barco din Medellin, care îşi vindea restaurantul?

— Da. Şi?

— Crezi că se poate să verifici discret dacă acest Carlos Barco mai este proprietarul restaurantului *San Miguel?*

„Ricochet Rabbit” rămase tăcut câteva secunde apoi întrebă:

— Crezi că Barco ar putea fi amestecat în cazul nostru?

— Nu am zis nimic, mărturisi Malko, dar încerc să aflu. Locuieşte în Miami, este columbian, a vândut cocaină. Sunt prea multe coincidenţe. Şi dacă nu a fost la Medellin doar pentru restaurant, ar fi ceva interesant.

Americanul zise în cele din urmă:

— Nu mai spune. Voi căuta pe un fost prieten aflat la post în Medellin sau Bogota. Voi pretinde că cercetez pentru avocatul meu. O să încerc.

— Nimic despre blocul Imperial?

— Aştept lista proprietarilor. Imediat ce o obţin, te sun.

Dolores Zapata, instalată într-o agenţie de voiaj din Miami Beach, alinia pe o foaie toate combinaţiile de zboruri posibile care să-i permită să ajungă în Europa plecând din Bahamas. Nu era simplu şi cel mai bine era să treacă prin Mexic sau Venezuela.

Notă totul şi ieşi. Tensiunea nervoasă o făcuse să nu doarmă toată noaptea. Se opri în faţa mai multor vitrine, încercând să verifice dacă era urmărită. Fără niciun rezultat. De când descoperise că clientul ei nu era chiar aşa cum spunea, trăia cu frica în inimă şi cu furie.

Se duse la maşină şi se întoarse spre Coral Gables.

Cei patru dinţi incisivi ai lui „Ricochet Rabbit” păreau că dansează de bucurie. Însă avu timp să se uite după fundul bombat al unei ospătăriţe cubaneze de pe terasa de la *Delano,*

înainte de a pune pe masă o foaie de hârtie. Era puţină lume pe terasă şi americanul anunţă cu voce tare:

— Uite ce am găsit!

Malko privi lista de nume. Unul era subliniat cu verde: Ryad Al-Khobar-bin-Saoud. Apartamentul 24 C.

— Am fost chiar eu acolo! Am avut noroc: administratorul este un cubanez. Din acelaşi oraş cu familia mea. Iată-l pe nemernicul de arab!

Capitolul X

— Locuieşte acolo acum? întrebă imediat Malko.

Incisivii mari ai lui „Ricochet Rabbit” păreau şi mai lungi.

— Nu, nu a pus piciorul în Miami de ani întregi. O femeie de serviciu vine periodic pentru a aerisi şi pentru curăţenie. Facturile sunt trimise la o adresă din Arabia Saudită şi plătite prin virament.

Malko exalta în sinea lui. Descoperise în cele din urmă o urmă concretă a misteriosului amant arab al lui Dolores Zapata. Presupusul asociat al traficanţilor columbieni. Eddie Garcia era agitat. După ce înghiţise dintr-o sorbitură un Defender „de 5 ani”, oftă.

— Sanchez Pastrana ştia ceva. Iar această târfă de Dolores Zapata a comandat crimele de la *Wollenski.* Trebuie să o constrângem să vorbească cât mai repede. Odată băgată în arest, va ceda.

Reflexele de poliţist îl invadau iar Malko se strădui să îl calmeze.

— Personajul esenţial în această afacere este acest arab, explică el, Ryad Al-Khobar-bin-Saoud. Trebuie mai întâi să-l găsim pe el şi, apoi, să aflăm dacă este cu adevărat amestecat în acest trafic masiv de cocaină. Nu sunt sigur că, odată arestată, Dolores Zapata ne va spune mai multe. Este o tipă dură. Trebuie neapărat să supraveghem operaţiunea pentru a lovi la momentul potrivit. Voi cere imediat la Washington să-l localizeze pe saudit. Voi urca în cameră, să iau telefonul cripţat.

Îl lăsă pe Eddie Garcia pe terasă şi urcă. La CIA nu era decât un ofiţer de serviciu şi preferă să o sune acasă pe

87

Teresa Wilhem, pentru a evita să pronunţe nume la telefon. Tânăra păru surprinsă iar Malko nu pierdu timpul.

— Am o informaţie *extrem* de sensibilă de transmis Agenţiei, anunţă el. Puteti să veniţi la *Delano?*

— Acum?

— Da. Sunteţi departe?

— În North Miami.

— Vă aştept, zise Malko, la restaurantul de pe terasă. Dispuneţi de mijloace de transmisie securizate la biroul dumneavoastră, presupun…

— Bineînţeles.

— Atunci, pe curând.

Când coborî, terasa începea să se aglomereze. „Ricochet Rabbit” părea fascinat de un trio care tocmai venise. Un bărbat de aproximativ cincizeci de ani, foarte bronzat, destul de frumos, tipul gigolo care a dat lovitura, cu un lanţ gros de aur la gât, îmbrăcat numai în negru, escortat de două creaturi de vis. O brunetă cu părul lung, cu nişte tocuri de cincisprezece centimetri, cu o fustă scurtă aproape indecentă. A doua fată era de acelaşi gen, dar cu pielea neagră ca antracitul. Cu un sex-appeal animalic. Malko crezu că „Ricochet Rabbit”, cu ochii bulbucaţi, se va topi ca zăpada la soare. Vizibil, era un client de vază. Impasibile, cele două fete păreau că se plictisesc.

Lui Eddie Garcia, în pragul sincopei, îi tremurau mâinile. Îl acroşă din fugă pe unul din ospătarii cubanezi şi îl întrebă în spaniolă:

— Cine sunt aceste două minunăţii?

— Ele, nu ştiu, dar el, este Baruch Ribeiro, un fotograf de modă columbian foarte cunoscut. Locuieşte pe bulevardul Lincoln şi vine des pe aici.

„Ricochet Rabbit” păru ca lovit de fulger.

— Baruch Ribeiro! repetă el cu voce joasă. La naiba!

— Îl cunoşti? întrebă Malko.

— După nume. Nu l-am văzut niciodată în carne şi oase. Este columbian şi el, vestit ca un cal breaz. Este poreclit *Fixer.*

— De ce *Fixer?*

„Ricochet Rabbit” coborî vocea şi mai mult.

— Este o poveste lungă. Se pare că a fost recrutat de oamenii CIA într-un orăşel din estul Columbiei, Ucaramanga, pe când era încă student. Pentru a-i demasca pe *subversivi.*

CIA l-a predat FBI care l-a adus la Bogota. Apoi a fost preluat de DEA, după plecarea mea. Ei se folosesc în continuare de el, ca intermediar cu traficanţii care vor să cadă la învoială. Tratează în favoarea lor şi încasează milioane de dolari comisioane. De la traficanţi. În plus, este un fotograf de modă destul de cunoscut. Lucrează pentru marile reviste. Ar fi trebuit să fac aşa ceva în loc să fiu poliţist. Ai văzut ce gagici…

— Sunt creaturi interesate, aprecie Malko. O ai pe Carmencita, mica minune.

— Da! recunoscu americanul. Şi ea este interesată, dar mai puţin frumoasă.

Pentru a se consola, comandă încă un Defender.

— Este periculos ceea ce face Baruch Ribeiro, remarcă Malko.

— Nu, traficanţii îl adoră. Datorită lui evită sute de ani de puşcărie iar DEA îl pupă şi în fund. Le face servicii mari. Sunt surprins să-l văd aici. Credeam că este în închisoare.

— De ce, dacă este în legătură cu DEA?

— Este încolţit de cei de la fisc. Spălare de bani şi evaziune fiscală. A făcut şase luni. Avocatul său s-a străduit atunci să-l scoată, dar nu a reuşit. O să se întoarcă în închisoare.

— De unde ştii toate acestea?

„Ricochet Rabbit” îşi dezlipi privirea de la cele două minuni de lângă *Fixer*şi îi făcu cu ochiul lui Malko.

— Avocatul lui, este Douglas Sommer, şeful meu. O să le

ţin companie la aceste două tipe cât el o să fie în puşcărie.

La masa lui Baruch Ribeiro, se bea vin sec. Şeful de sală aducea a doua sticlă de şampanie Taittinger şi turna în pahare.

— Hai, făcu Malko, să mâncăm cât o aşteptăm pe Teresa Wilhem.

Îşi terminaseră langusta, garnisită cu legume necunoscute, când Teresa Wilhem îşi făcu apariţia, vizibil intimidată de atmosfera mondenă şi mult mai cuminte îmbrăcată de cât cele două creaturi ale lui Ribeiro: bluză şi pantalon gri.

— Vreţi să serviţi ceva? propuse Malko, imediat cum se aşezase.

— Mulţumesc, am mâncat mai devreme. Voi bea ceva.

Începu cu un bloody mary şi brusc se schimbă la faţă, privind la Baruch Ribeiro.

— Ştiţi cine este la masa aceea?

— Da. Prietenul meu Eddie Garcia îl cunoaşte.

— Mă dezgustă acest om, făcu ea.

— Este totuşi un colaborator al agenţiei.

Teresa Wilhem se strâmbă.

— Ştiu. Deci, de ce m-aţi chemat?

Malko îi întinse o hârtie pe care notase numele lui Ryad Al-Khobar-bin-Saoud.

— Vreau informaţii despre acest personaj. Contactaţi Langley în această seară. Imediat ce obţineţi informaţiile, mi le aduceţi personal. Sunaţi înainte.

— Bine, făcu Teresa Wilhem luând hârtia.

Fără să-şi termine băutura, plecă de parcă ar fi fost urmărită de un diavol.

„Ricochet Rabbit” îşi lăsă mâncarea să se răcească, uitându-se la Baruch Ribeiro, care se juca cu sfârcurile negresei. Fata chicotea în timp ce golea paharele de şampanie. Bruneta, vizibil deranjată, se juca cu agenda electronică.

— Acest loc nu este pentru mine, făcu Eddie Garcia, sunt

prea mulţi bogaţi aici… Mă întorc la Carmencita.

Lăsând langusta în farfurie, goli un ultim pahar şi plecă şi el. Malko hotărî să mai bea o votcă. O merita. Mobilul său sună.

— Nu vă deranjez? întrebă vocea senzuală a lui Dolores Zapata.

Pulsul lui Malko crescu.

— Deloc! Sunt singur, la restaurantul de la *Delano...* Nu vreţi să veniţi?

— Mulţumesc! Dar sunt prea obosită. V-aţi mai gândit la casă?

— Nu fac decât asta! se jură Malko. Dar este dificil să mă hotărăsc. Lăsaţi-mi puţin timp, cât mai stau la Miami.

— Atunci, am putea să ne vedem în acest week-end, propuse columbiana. Sunt mai liberă. Unul dintre amicii mei are o şalupă mare. Am putea merge la picnic în Key Largo. Sâmbătă.

— Cu plăcere, acceptă Malko, dar…

— Ştiu, făcu ea imediat, am fost cam directă, data trecută,

dar din cauza oboselii. Apoi, mă tem de bărbaţi ca dumneavoastră, care mă fac să mă prostesc.

— Cred că o să mă hotărăsc cât mai repede cu casa, promise Malko. Vă voi suna mâine.

Îşi zise că pentru a înlătura orice bănuială din partea columbienei, va plăti 10 % din preţ din fondurile CIA.

Întorcându-se, îl văzu Baruch Ribeiro care se ducea spre piscină, împreună cu negresa. Imediat, se ascunseră după cocotieri. Bruneta părea deranjată de acest abandon. Privirile lor se întâlniră iar Malko îi zâmbi.

— Vă pot oferi ceva de băut?

— Desigur! acceptă ea imediat. Veniţi mai aproape.

El se duse lângă ea.

— Mai daţi-mi puţină şampanie, ceru ea.

Sticla de Taittinger Comtes era încă pe jumătate plină. Umplu paharele şi ciocniră.

— Eu, mă numesc June, zise bruneta. Dumneavoastră?

— Malko.

Băură împreună iar Malko întrebă politicos.

— Prietenii dumneavoastră se vor întoarce?

Dincolo de piscină era plaja. O strălucire de furie trecu prin ochii frumuseţii tropicale.

— Nu chiar aşa repede! şuieră ea. Baruch voia să i-o tragă proastei în piscină.

— Riscă să şocheze personalul hotelului, remarcă Malko. Aici, sunt mult mai conservatori.

June se strâmbă ironic.

— La ora asta, nu mai este nimeni. Iar lui Baruch îi este indiferent. Adoră astfel de lucruri.

Văzând aerul incredul al lui Malko, ea zise:

— Nu mă credeţi, nu-i aşa? Veniţi.

Ea se ridică şi merse spre piscină. Noaptea se lăsase iar marginea piscinei era pustie. În plus, cocotierii separau terasa de plajă. June îşi legăna fundul în faţa lui Malko, ca şi cum îl invita să o agaţe. Merseră pe lângă piscină până la capătul dinspre mare. Brusc, June se opri, atât de repede încât Malko aproape se lovi de ea.

— Priviţi! şopti ea.

Malko văzu mai întâi o pată întunecată pe un şezlong:

cămaşa şi pantalonul lui Baruch Ribeiro. Fotograful de modă era la câţiva metri, în picioare.

— Tocmai şi-o trag, nemernicii, scrâşni June.

Malko îi urmări privirea. Negresa era cu braţele de după gâtul columbianului care se mişca lent înainte şi înapoi. În picioare, în apă, până la piept, în faţa negresei sprijinite de peretele piscinei, Baruch Ribeiro îi văzu, ceea ce păru că nu îl deranjează. Scoţând o mână din apă, le adresă un semn amical înainte de a relua mişcarea.

Malko văzu cum June se înfurie, îşi desface în viteză bluza, eliberând doi sâni fermi. Apoi urmă fusta şi un minuscul slip negru, descoperind un păr abundent, tuns în formă de inimă.

— O să ne scăldăm şi noi! făcu ea hotărâtă.

Fără să mai aştepte părerea lui Malko, ea se băgă în apă şi zise nervoasă:

— Veniţi?

Malko, ia rândul lui, îşi scoase hainele, le puse pe şezlong şi intră în apa călduţă. La zece metri de ei, Baruch Ribeiro se mişca în continuare, vorbind cu negresa. Sânii bronzaţi ai lui June se lipiră de el, simţindu-i abdomenul mişcându-se unduitor. După câteva momente, ea îl privi furioasă.

— Sunteţi homo, sau ce? De ce nu vă excitaţi?

Pentru a dezamorsa furia, băgă o mână sub apă şi începu să o mângâie. June se calmă instantaneu. Cu capul pe spate, braţele agăţate de marginea piscinei, abdomenul înainte, picioarele depărtate, ea plutea ca o meduză erotică. Malko se înfipse fără dificultate în abdomenul ei.

Când June simţi că el va ejacula, se eschivă dintr-o mişcare, lăsându-l să se elibereze în piscină… laşi din apă, luă un prosop, se şterse şi se îmbrăcă. Malko făcu şi el la fel şi plecară înspre terasă. Baruch Ribeiro şi negresa continuau, în acelaşi ritm leneş.

Abia se aşeză că îi ceru lui Malko să-i mai toarne puţină şampanie, terminând sticla de Taittinger.

— Dacă vreţi, putem merge la apartament, este aproape, la capătul bulevardului Lincoln. Şi dacă vreţi prafuri, avem destule.

Malko refuză invitaţia.

— O.K., zise ea. Eu plec. Dacă vreţi să mă vedeţi, sunt în apartamentul 1201, în blocul Decco-Plage, la nr. 100.

Părăsiră împreună terasa şi se despărţiră în hol. Malko îi sărută mâna, ceea ce păru că o surprinde considerabil pe June. Când ajunse în camera lui, regretă că nu o invitase. Oglinda mare ar fi fost de vreun folos. Adormi cu greu, întrebându-se cine era cu adevărat Ryad Al-Khobar-bin-Saoud..

Telefonul sună în camera lui la ora nouă.

— Sunt jos, pe terasă, anunţă vocea Teresei Wilhem.

Malko nu făcu nici măcar duş. Reprezentanta CIA îl aştepta pe terasa pustie, în faţa unei cafele americane. La *Delano,* clienţii se trezeau târziu.

— Lată ce am primit, anunţă ea. Sper că este complet.

Cu inima bătându-i tare, Malko desfăcu plicul pe care i-l dăduse şi desfăcu cele trei pagini printate de computerul cripţat.

În partea de sus, în stânga, era poza color a unui tip brunet, cu o mustaţă şi o figură de păpuşă. Citi:

„Prinţul Ryad Al-Khobar-bin-Saoud, născut în 1954, la Ryad, în sânul unei familii foarte bogate. În 1962, pleacă în Elveţia, la şcoala din Rosay, apoi în Champville. În 1976, se înscrie în primul an al Universităţii din Miami, Florida. Termină în 1979 şi se duce la Universitatea Biscayne unde rămâne până în 1981. Pleacă apoi în New Jersey unde, după mai multe diplome de studii superioare, ia doctoratul.

Se întoarce apoi în ţara sa, Arabia Saudită, şi se angajează la o companie de export de petrol, Saoud Global Trading. Călătoreşte destul pentru a cumpăra petrol, mai ales în Venezuela, unde face vizite frecvente. Averea sa este estimată la mai multe sute de milioane de dolari.

Este un musulman practicant, care nu fumează, nu bea şi afişează un ataşament real faţă de doctrina wahabită.

Familia Al-Khobar este una foarte veche, venită din Siria, dar instalată de foarte mult timp în Ryad, capitala regatului saudit.

Bunicul lui Ryad Al-Khobar s-a luptat alături de fondatorul dinastiei, regele Abd Al-Aziz-ibn-Saoud.”

Apoi Malko citi, tot mai stupefiat. Nu era chiar profilul unui

traficant de cocaină! Continuă sub privirile indiferente ale Teresei Wilhem.

„Generaţia lui Ryad Al-Khobar numără patru fraţi. Cel mai mare, Nawaf, este imens de bogat şi posedă reşedinţe în toată Europa. Este căsătorit cu una din fetele prinţului

moştenitor al tronului, Abdallah ibn-Abd-al-Aziz-Saoud, comandantul gărzii naţionale saudite şi adevărat şef de guvern, din cauza bolii fratelui său mai mare, regele. Al doilea frate, Anwar, este în Iordania. Este cel mai puţin bogat dintre cei patru fraţi.

Ryad Al-Khobar are şi un frate geamăn, Mahmoud, căsătorit cu Jawaher-Al-Khobar, una dintre fetele vice-ministrului Apărării, şi acesta frate al regelui Fahd.

Folosesc titlul de «prinţ» iar Ryad Al-Khobar are un paşaport diplomatic saudit cu nr. 272–4. Se deplasează frecvent în străinătate cu avioane folosite pentru deplasarea oficialităţilor saudite.

Merge frecvent în Venezuela unde întreţine relaţii excelente cu preşedintele Chavez.”

Malko puse documentul pe masă şi se întoarse spre Teresa.

— Aţi citit?

— Da.

— Ce credeţi?

— Nu poate fi omul pe care îl căutăm, zise ea. Chiar dacă are o aventură cu această Dolores Zapata. Ea a povestit cuiva ceva.

Părea aproape şocată că Malko îşi punea atâtea întrebări. Graţie lui Eddie Garda, ajunsese la o concluzie clară: Ryad Al-Khobar, implicat de către Dolores Zapata în traficul de cocaină, făcea parte din primul rang a [puterii saudite. Şi avea una din cele mai mari averi din ţară. În plus, după notele CIA, era un bun musulman, care nu fuma, nu bea…

Era cufundat în gânduri, când telefonul sună.

Era Jack Mac Lauhglin, adjunctul lui George Tenet, directorul CIA. Avea o voce ciudată.

— Tot la Miami? întrebă cu o bună dispoziţie prefăcută.

— Absolut, confirmă Malko. Aţi avut cunoştinţă de documentul pe care tocmai l-am primit?

— De aceea v-am sunat. Se pare că este vorba de, o eroare.

— O eroare?

— Desigur. Acest prinţ saudit este un prieten al Americii. Unchiul său a fost chiar ambasador la Washington. Saudiţii sunt aliaţii noştri.

— Bineînţeles, recunoscu Malko, dar înainte de 11 septembrie, toată familia Bin Laden trăia în Statele Unite. Chiar George W. Bush le-a permis să plece pe 12 septembrie. Totuşi, tocmai Osama Bin Laden este responsabil pentru 11 septembrie.

— Da, bineînţeles, recunoscu numărul 2 din CIA, dar nu este acelaşi lucru. Ryad Al-Khobar nu a avut niciodată nicio activitate infracţională.

— Am descoperit la Miami martori ai legăturii sale cu Dolores Zapata, de notorietate legată de…

— Asta nu înseamnă nimic, îl întrerupse Jack Mac Laughlin. O dragoste de student. Se pare că tipa este foarte frumoasă. Bine, ce scontaţi că veţi face?

Uimit, Malko lăsă o pauză până răspunse.

— Să continui ancheta, evident. Am reuşit să mă apropii de Dolores Zapata şi am alte elemente în curs de derulare.

— Perfect, aprobă călduros Jack Mac Laughlin. Voiam doar să vă dau opinia mea personală. Ţineţi-mă la curent.

Abia închise telefonul că Teresa Wilhem întrebă:

— Nu mai aveţi nevoie de mine?

— Nu.

— Bine. În acest caz, vă las. Am mult de lucru.

Malko urcă înapoi în camera lui, perplex, şi se băgă sub duş. Urma să coboare pentru a lua micul dejun când telefonul său criptat sună din nou.

— Vi-l dau pe Jack Mac Laughlin, anunţă o voce feminină.

— Malko, sunt tot eu, continuă nr. 2 din CIA.

Tonul era mult mai călduros decât mai devreme.

— Aveţi noutăţi? întrebă Malko.

— Da, confirmă americanul. Am avut o mică şedinţă despre cazul care ne interesează, cu reprezentanţii Casei Albe şi ai Departamentului de Stat. Am procedat la o reevaluare a cazului.

— Ceea ce înseamnă?

— Cred că misiunea dumneavoastră la Miami a fost încoronată de succes şi vă mulţumesc. Este preferabil să

comunicaţi către DEA locală toate elementele pe care le-aţi obţinut. Ei’sunt mai în măsură să le exploateze, nu-i aşa?

— Bineînţeles, aprobă Malko.

Simţi cum sângele i se transformă în plumb. În realitate, CIA bloca ancheta asupra traficului de cocaină în favoarea Al-Qaida, pentru a nu-i deranja pe prietenii sauditi ai Casei Albe.

Capitolul XI

Malko trebui să se lupte din toate puterile pentru a se abţine. Identificarea potenţialului suspect, un prinţ saudit legat de familia regală, îi deranja vizibil pe responsabilii americani, încercă să îl liniştească pe Jack Mac Laughlin.

— Nu am nicio probă că Ryad Al-Khobar este amestecat în traficul de cocaină, preciză el, dar sunt anumite indicii. În plus, şase persoane au fost asasinate, din motive legate de această afacere. Datorită legăturilor pe care le am aici, cred că sunt mai în măsură decât DEA să obţin rezultate.

— Este clar că această Dolores Zapata este implicată în trafic, recunoscu Mac Laughlin, dar profilul acestui demnitar saudit îl face dificil de bănuit. Este posibil ca Dolores Zapata să îi fi dat numele doar pentru a blufa…

— Este posibil, recunoscu Malko, care nu mai credea niciun cuvânt.

Îl simţea pe nr. 2 al CIA deranjat. Era jenant să opreşti o investigare cerută de Agenţie dintr-un motiv politic. Malko preferă să nu îl înfrunte pe Mac Laughlin.

— O să termin ce am în derulare, concluzionă el, şi, înainte de a pleca din Miami, voi transmite ce am obţinut responsabilului DEA, Kevin Crane.

— Perfect! aprobă călduros Jack Mac Laughlin, vizibil

uşurat. De ce nu treceţi pe la Langley să ne vedem?

— O idee bună, aprobă Malko. Apropo, ştiţi pe unde este acum prinţul Ryad Al-Khobar?

— În Arabia Saudită, cred. Este foarte dificil de ştiut.

Acum, îi păsa prea puţin de Malko. Acesta din urmă nu insistă. Singura şansă era să găsească o probă indubitabilă a implicării prinţului saudit în traficul de cocaină. Dacă Dolores

Zapata nu manipulase pe toată lumea, putea fi implicată într-o afacere fără ca fostul ei amant să fie amestecat. Dar atunci, de ce îl menţionase?

După ce scăpă de Jack Mac Laughlin, recapitulă ce date erau *sigure.* Columbiana era implicată în uciderea fostului traficant Sanchez Pastrana şi în cea a lui Fausto Caligaro, care fusese complice la masacrul de la *Wollenski…* Prinţul Ryad Al-Khobar fusese amantul ei.

Era totul!

În timp ce calcula, telefonul mobil sună. Era Clemente Nelson, şeful de la *Serviciul Omucideri.*

— Puteţi trece să ne vedem? zise el. Am noutăţi.

Un poliţist tânăr în uniformă, îl conduse pe Malko până la biroul lui Clemente Nelson. Acesta închise uşa cu grijă şi îi zâmbi lui Malko.

— Am ceva foarte confidenţial pentru dumneavoastră, anunţă el.

— Despre cel care a comandat uciderea lui Fausto Caligaro?

— Nu.

Poliţistul părea să ezite. Se hotărî în cele din urmă, vizibil deranjat, după ce scoase o sticlă de Defender dintr-un dulap şi îi oferi de băut lui Malko.

— Am primit mai devreme un telefon de la şeful meu, în legătură cu dumneavoastră, anunţă el. Nu sunt autorizat să vă spun, dar cum sunteţi prieten cu Eddie Garcia, ţin să vă aduc la cunoştinţă. Am primit ordin să nu mai cooperez cu

dumneavoastră. Fără să vă mai anunţ, bineînţeles. Îmi este interzis să vă mai ofer informaţii sau vreun sprijin logistic. Mărturisesc că nu prea înţeleg.

Malko îi adresă un zâmbet plin de amărăciune. Era primul efect al conversaţiei sale cu Jack Mac Laughlin. CIA reacţiona.

— Eu, înţeleg, răspunse el.

Îi explică poliţistului ce progres făcuse identificându-l pe fostul amant al lui Dolores Zapata.

— Nu ştiu dacă acest saudit este cu adevărat vinovat de ceva, recunoscu el, dar fiindcă doar l-am bănuit a bulversat

toată administraţia Bush. De atunci, încearcă să muşamalizeze. Cred că DEA a primit instrucţiuni similare…

— Este ceva putred, zise poliţistul. Politicienii sunt mânjiţi cu toţii. Uite, Kevin Crane, şeful DEA din Miami, este un coleg. Agentul lor a fost ucis. O să îi explic ce se petrece şi, oricare ar fi ordinele oficiale, va continua să vă ajute, dacă poate. Aveţi celularul său?

— Nu.

— Notaţi: 305 775 7634561. O să-l anunţ discret.

Malko era amărât, în ciuda atitudinii lui Clemente Nelson. Dezvăluise lucruri de care toată lumea se temea. Măcar să nu fie şi mai rău: Casa Albă să îl protejeze pe Ryad Al-Khobar din motive necunoscute, chiar dacă era vinovat.

Totul era posibil.

Plecă de la Clemente Nelson după o strângere de mâini călduroasă şi, abia ajuns în maşină, vru să verifice ceva. Teresa Wilhem răspunse imediat.

— Aş vrea să ne întâlnim, sugeră Malko, am mai multe aspecte în care m-aţi putea ajuta.

— Oh, îmi pare rău! făcu reprezentanta CIA în Florida. Trebuie să plec la Washington până marţi. Sunaţi-mă când mă întorc.

Părea perfect normală, bineînţeles. Încă o uşă care se închidea. Malko îl sună apoi pe Kevin Crane, şeful DEA. Secretara sa, fermecătoare, îi zise:

— Aşteptaţi, o să vă fac legătura cu dl. Crane.

Malko aşteptă câteva secunde, până ce vocea secretarei anunţă:

— Dl. Crane are o şedinţă. Vă va suna imediat după aceea.

— Mulţumesc, făcu Malko.

Kevin Crane nu avea să mai sune. Mergând spre Miami Beach, se gândi că mai avea ca aliat doar pe „Ricochet Rabbit”, neatins de interesele politicii. Era totuşi destul de subţire pentru a lupta contra traficanţilor bogaţi şi organizaţi. Şi poate şi împotriva unui miliardar saudit.

Oricum, trebuia să îl prevină. Îl sună pe telefonul mobil şi îl găsi imediat.

— Am noutăţi, anunţă el.

— Sunt în North Miami, făcu „Ricochet Rabbit”. Ne întâlnim la jumătatea drumului? Cunosc un restaurant simpatic, *Tuna’s*

Waterfront Grill. De unde eşti, ajungi într-o jumătate de oră, dacă traficul este O.K.

— Restaurantul aparţinând lui Carlos Barco a fost vândut chiar de el, acum opt ani, anunţă Eddie Garda. De atunci, a dat faliment şi nu mai există.

Deci, Carlos Barco îl minţise pe Alberto Reyes, jurnalistul de la *Nuevo Herald,* pentru a nu da de gol adevăratul motiv al prezenţei sale la Medellin. Doar că nimic nu avea legătură cu Dolores Zapata, cu atât mai puţin cu Ryad Al-Khobar. O mulţime de motive puteau sta la baza acestei minciuni.

— Şi tu? întrebă americanul. Mi-ai spus că ai noutăţi.

— Să comandăm mai întâi, zise Malko. Este destul de lungă povestea.

Malko comandă specialitatea casei, *twin lobsters,* şi bere.

Când ospătarul se îndepărtă, îl puse la curent pe Eddie Garcia cu noua atitudine a CIA. Americanul nu păru surprins.

— Nu este prima dată când Casa Albă îi protejează pe saudiţi, remarcă el. Pe 12 septembrie 2001, Bush i-a urcat într-un avion pe toţi membrii familiei Bin Laden cu reşedinţa

în Statele Unite. Ca să nu li se întâmple ceva. Şi a atacat Irakul pentru a-i linişti pe prietenii săi saudiţi…

Mare luciditate din partea americanului. Dar Eddie Garcia nu era cu totul american în mintea lui… începând să servească specialitatea casei, întrebă:

— Ce o să faci?

— Mi-e teamă că voi fi blocat, mărturisi Malko. Nu am nicio probă că Ryad Al-Khobar este amestecat în traficul de cocaină. Nici nu ştiu unde se află. În ce o priveşte pe Dolores Zapata, chiar dacă suntem siguri că este implicată în crimele de la *Wollenski,* nu ajungem nicăieri. O să ies la plimbare pe mare cu ea în acest week-end. Poate voi afla ceva. Altfel, nu o să mai pot rămâne îrvmiami ca să mă învârtesc în cerc. Şi singur, în plus.

— Iar eu? protestă Eddie Garcia. Nu am nicio legătură cu ordinele de la Washington.

— Este adevărat, recunoscu Malko, m-ai ajutat cât ai putut. Dar acum?

„Ricochet Rabbit” bău puţină bere şi zise:

— Doar o singură persoană te-ar putea ajuta… *The Fixer,* Baruch Ribeiro. Ştie tot ce se pune la cale în Columbia. Cunoaşte pe toată lumea. Dacă se pune la cale o lovitură mare. Este cu siguranţă la curent.

— Poate, recunoscu Malko. Dar el nu va vorbi.

„Ricochet Rabbit” urmări cu privirea o tipă fermecătoare în costum de baie care se urca într-un iaht şi zise printre dinţi:

— Poate că există o cale. Baruch a fost condamnat pentru evaziune fiscală. Un an. Pe 1 iulie, merge din nou la închisoare, suspendarea expiră. Cu toate relaţiile sale, nu a reuşit să scape. Nu este bolnav ca Sanchez Pastrana, dar nici nu vrea să meargă înapoi la închisoare. Ai văzut cum trăieşte… Cunosc detaliile acestui caz fiindcă şeful meu m-a trimis la Sediul Federal să depun o cerere pentru Baruch Ribeiro, care a fost respinsă de Curtea Supremă din Florida. Deci, dacă vii cu o ofertă serioasă, nu va putea refuza.

— Nu mă cunoaşte, obiectă Malko. În plus, nu am nimic ce să-i propun.

— Pe mine, mă cunoaşte, răspunse Eddie Garcia. Ştie că lucrez pentru Douglas Sommer. Dacă îi spun că am o soluţie ca el să scape de închisoare, datorită unei persoane cu legături la Casa Albă, va fi de acord. Marii infractori sunt uneori foarte creduli…

Malko zâmbi trist.

— Eddie, ţi-am explicat că nu mai sunt sprijinit de Casa Albă, nici de CIA, nici de DEA, de nimeni.

Eddie Garcia se aplecă peste masă.

— Nu trebuie să ştie el asta.

— Se va duce la avocatul său, pentru a verifica.

— Nu, fiindcă acesta îi ia cinci sute de dolari de fiecare dată când deschide gura, făcu americanul. Merită să încerci fiindcă ai o intrare prin prietena lui. Şi îi spui să verifice prin mine.

Era tentant, Malko îl revăzu pe columbian, gol în piscină, făcând dragoste cu negresa. Voia *neapărat* să rămână liber.

101

Luă nota de plată şi îi zise lui Eddie Garcia: – Voi încerca în seara aceasta.

Malko nu se strădui prea mult să afle numărul lui Baruch Ribeiro. Aşteptă ora şase seara pentru a încerca. O voce de femeie adormită răspunse.

— Aş vrea să vorbesc cu June, zise Malko.

— Eu sunt.

— Sunt Malko, ne-am văzut ieri seară, la *Delano,* la terasă şi în piscină.

— Malko! Ce bine că ai sunat, făcu June cu o voce linguşitoare. De ce nu vii până aici? Baruch se va întoarce în curând, dar este plăcut pe terasă.

— Sosesc.

Plecă pe jos, Lincoln Avenue fiind doar la două blocuri de *Delano.* Portarul îi anunţă venirea prin telefon şi urcă la etajul 12. June îl primi, îmbrăcată doar cu o eşarfă, cu sânii goi. Ea îl

sărută distrată şi îl conduse spre o terasă care dădea spre plaja Miami. Saltele erau dispuse peste tot. June îşi dădu jos eşarfa şi se întinse pe una din ele.

— Mă mai bronzez puţin, făcu ea.

Un cocktail început era pe o masă joasă. Îl termină şi îi aruncă lui Malko o ocheadă fierbinte.

— A fost frumos ieri.

Îşi depărtă uşor picioarele şi întrebă pe un ton şmecher:

— Ce ziceţi de o mică excursie în Amazonia?

— Nu prea am timp să merg în Brazilia, răspunse Malko zâmbind. Trebuie să mă întorc în Europa.

June izbucni în râs.

— Ba da, aveţi timp, nu este prea departe.

Cum el nu părea să înţeleagă, ea întinse mâna, îl prinse de ceafă, depărtă şi mai mult picioarele şi îi băgă capul lui Malko între coapse!

Era fierbinte şi parfumată, părul era puţin cam aspru, dar nu se punea problema să refuze. Foarte repede, ea începu să geamă, din ce în ce mai tare, cu degetele crispate în părul lui, până ce o cuprinse un frison, însoţit de un ţipăt răguşit, semn că juisase.

— Ce bine! oftă ea. Baruch zice că are impresia că merge prin Amazonia când îmi face aşa ceva. El preferă fetele rase. Vrei un daiquiri?

Minunat exemplu de egocentrism. Malko ar fi sărit pe ea dacă nu ar fi auzit o uşă deschizându-se. Baruch Ribeiro, însoţit de negresă, îşi făcu apariţia şi nu păru şocat să îl găsească lângă June goală. Se aplecă şi îi strânse mâna.

— Ne-am mai văzut, ieri, la *Delano,* făcu el simplu. Mă numesc Baruch. O cunoaşteţi pe prietena mea, Valeria. Vine din Cuba. Cum vă numiţi?

— Malko.

— O.K. O să ne bronzăm puţin.

Îşi scoase cămaşa, pantalonul, rămânând în slipul imitaţie de leopard şi se întinse pe salteaua alăturată. Valeria îşi dădu

jos pantalonul de jeans şi tricoul, rămânând doar într-un slip negru, şi se întinse lângă columbian. După treizeci de secunde, ea se aplecă peste el, ridică uşor elasticul slipului şi cu ochii închişi, îl cuprinse cu gura, cât mai natural posibil. June profita de ultimele raze de soare. Malko încercă să nu se uite. Ciudată atmosferă… Baruch Ribeiro începea să geamă, să ofteze, iar Valeria îşi accelera mişcările. O prinse de ceafă şi îşi înfipse membrul cât de adânc putu, gâfâi câteva clipe, apoi ţipă ca un sălbatic.

Deodată, June deschise ochii.

Baruch Ribeiro se întoarse spre Malko şi îi propuse cu o voce egală:

— Nu cinaţi cu noi? Mergem într-un local simpatic, al unui francez. Au muzică bună şi mai vin două prietene.

— Cu plăcere, acceptă Malko.

Baruch Ribeiro o bătu peste fund pe Valeria.

— Fetelor, mergeţi să vă aranjaţi.

Docile, June şi Valeria se ridicară şi dispărură în apartament. Baruch se acoperi cu un prosop şi zise:

— Sunt simpatice şi pricepute. Ar trebui să o încercaţi pe Valeria. Cubanezele sunt cele mai bune curve din câte cunosc. Parcă ar avea degete în interior iar când o sug, nici nu le simţi dinţii. Învaţă asta la şcoală…

Oftă şi îşi aprinse o ţigară de foi.

— Viaţa este plăcută!

— Profitaţi din plin, remarcă Malko.

— Bineînţeles! încuviinţă Baruch Ribeiro.

— Ar fi păcat să se termine cu toate astea, remarcă Malko. Celălalt lăsă ţigara şi privi intrigat la Malko.

— De ce spuneţi asta?

— Fiindcă pe 1 iulie, le veţi lăsa pe toate pentru închisoarea din Dade County.

Capitolul XII

După câteva secunde de stupefacţie, Baruch Ribeiro se strâmbă furios. Cu privirea fixă, băgă mâna în geanta din piele din care scosese mai devreme ţigările şi apăru cu un pistol automatic pe care îl îndreptă spre Malko.

— Ce vorbeşti, şmechere? şuieră el. Cine eşti?

Se spărsese gheaţa. Malko rămase nemişcat. În culmea furiei, columbianul era capabil să îl împuşte. Se mulţumi să îl privească şi să precizeze:

— Cererea de suspendare a fost respinsă de Curtea Supremă a Statului Florida. O să staţi un an în închisoare începând cu 1 iulie. Bineînţeles, nu este un capăt de ţară, dar nu veţi mai putea să faceţi fotografii în Brazilia…

Ochii lui Baruch Ribeiro erau ficşi. Era livid de furie. Ţeava pistolului se lipi de tâmpla lui Malko.

— Nesăbuitule! repetă el. Termină sau te omor. Eşti poliţist sau ce?

Malko se ridică şi îl calmă.

— Nu, nu sunt poliţist. Dar pot să aranjez cumva această situaţie.

Fără să mai insiste, se îndreptă spre apartament, în timp ce columbianul îl ameninţa în continuare cu arma. Înainte de a ieşi de pe terasă, se întoarse şi îi zise lui Baruch Ribeiro:

— Sunaţi-l pe Eddie Garcia, fostul agent DEA care lucrează cu Douglas Sommer, şi dacă vă răzgândiţi în privinţa mea, daţi-mi un semn la *Delano,* camera 408.

Telefonul sună la opt şi jumătate în camera lui Malko.

— Dumneavoastră aţi fost la mine cu June? întrebă Baruch Ribeiro, fără să se prezinte.

— Da.

— Sunt jos. În faţa biliardului, zise înainte de a închide.

Malko coborî. Columbianul, îmbrăcat tot în negru, îşi pusese geanta din piele pe masa din faţa lui. Încă era furios.

— Nu mai puteţi continua aşa. Aş putea să vă împuşc.

— În acest caz, veţi. Ajunge la închisoare pentru mult timp…

Columbianul era cufundat în banchetă.

— Eddie Garcia mi-a spus cine sunteţi, făcu încet columbianul. Am încredere în el. Care este propunerea dumneavoastră?

— Ceva ce faceţi de obicei…

Baruch Ribeiro scutură din cap, cu un rictus amar.

— Nemernicii de la DEA pretind că nu pot face nimic, fiindcă eu sunt urmărit de cei de la Fisc. După toate serviciile pe care le-am făcut lor… Bun, repet: care este propunerea dumneavoastră?

— Am nevoie de o informaţie, preciză Malko. Dacă îmi puteţi da această informaţie, nu veţi mai ajunge înapoi la închisoare. Condamnarea va fi comutată în suspendare.

— Cum vă pot crede?

— Îl cunosc pe Eddie Garcia de mult timp. Ştie că nu vorbesc aiurea.

Columbianul îi aruncă o privire în care neîncrederea era înlocuită de un anume interes.

— Care este combinaţia?

— Puţin contează, îl întrerupse Malko. Merge. Sunteţi interesat?

— Da. Ce vreţi?

— Îl cunoaşteţi pe Carlos Barco?

— Evident. S-a retras aici cu o avere mare. Nu mai face nimic. Locuieşte la vest de Miami Beach, într-o. Clădire abia construită. Sunset Harbor Drive, cred. De ce?

— A fost la Medellin, acum ceva timp în urmă. Vreau să ştiu de ce.

— Asta e tot?

— Da, dacă îmi spuneţi *adevărul.* Nu prostii. Vreau toate detaliile şi mai ales adevăratul motiv al acestei deplasări.

— Şi apoi?

— Apoi, nimic Ne despărţim ca nişte prieteni şi puteţi pleca

în Brazilia.

Columbianul îi aruncă o privire neîncrezătoare.

— Vă daţi seama ce trebuie să fac eu?

— Nu contează, răspunse Malko. Doar Eddie Garcia cunoaşte dosarul dumneavoastră: Douglas Sommer nu mai poate face nimic pentru dumneavoastră.

— Nemernicul, mi-a luat cincizeci de mii de dolari.

— Eu, nu vă cer nimic.

Baruch Ribeiro se sufocă.

— Nu mai spune! Ce va face Carlos Barco dacă află că îl torn?

— Riscaţi să aveţi soarta lui Sanchez Pastrana, recunoscu Malko. Dar este un risc ce trebuie asumat. Şi nu de la mine va afla. Eddie mi-a spus că puteţi obţine această informaţie, că ştiţi multă lume…

— Despre ce este vorba?

— Dumneavoastră trebuie să îmi spuneţi.

Columbianul îşi trecu mâna prin părul lung, vizibil tentat.

— Bine! zise el, să mergem să cinăm, aşa cum v-am spus. Vă voi da răspunsul până la sfârşitul serii.

Ambianţa din discotecă era supraîncălzită. Mâncarea era puţină şi proastă. Malko, între June şi Valeria, îl observa pe Baruch Ribeiro. Columbianul ieşea în stradă la intervale regulate pentru a telefona de pe celular. Eddie Garcia venise şi el, mai devreme, la invitaţia columbianului, şi se holba la toate fundurile care treceau prin faţa lor. Două dame de companie magnifice, care beau fără încetare, completau grupul.

June îl trase pe Malko pe ringul de dans şi se lipi de el, şoptindu-i la ureche:

— Cred că Baruch te place mult… Şi eu, de altfel. Eşti un bun explorator…

Pe măsură ce seara se lăsa, clienţii deveneau mai relaxaţi. Cupluri dansau pe mese, altele flirtau deschis.

Baruch Ribeiro reveni după una din pauze şi se aşeză la masă, încruntat. Urla la urechea lui Malko, pentru a acoperi vacarmul din jur:

— Veniţi. Să discutăm afară.

Îi făcu un semn din cap lui Eddie Garcia şi ajunseră toţi trei în strada întunecată şi liniştită.

— Bine, făcu columbianul, m-am gândit. Mă implic. Dar dacă mă trageţi pe sfoară, Eddie va suporta consecinţele. Îi voi trage două gloanţe în burtă şi două în cap. Ne-am înţeles, *amigos?*

„Ricochet Rabbit” nu clipi, zicând doar:

— Este o afacere corectă.

— Bine, continuă columbianul, m-am interesat deja. Carlos Barco a fost la Medellin, pentru o săptămână. S-a mişcat destul de mult, s-a întâlnit cu o mulţime de foşti prieteni din cartel şi din Caii. Este tot ce am aflat pentru moment.

— Îmi trebuie mai mult, insistă Malko.

— Voi mai obţine.

— Bine. Altceva. O cunoaşteţi pe Dolores Zapata?

Columbianul zâmbi şmecher.

— Cine nu o cunoaşte? S-a culcat cu jumătate din oraş. De ce?

— Este implicată în trafic?

Baruch Ribeiro scutură din cap negativ.

— Nu, de la moartea soţului ei. Sau chestii mărunte. Preferă să toarne pe micii traficanţi la prietenul ei de la DEA.

Malko ciuli urechea.

— Ce prieten?

— Vincent Shedd. Un agent special al DEA din Miami. Cred că s-au cuplat. Ea îi pasa diverşi traficanţi iar el îi oferea o parte din câştig.

— Sunteţi sigur?

Baruch Ribeiro îl privi pe Malko cu compătimire.

— V-am spus că eu cunosc toată lumea…

— Se mai văd cei doi?

— Nu ştiu nimic, ar trebui să-l întrebaţi pe Vincent Shedd. Îl găsiţi la DEA. Bine, să ne întoarcem înăuntru. În două zile,

veţi avea informaţiile pe care le doriţi.

Malko avea dureri de cap. Rămăseseră în club până la ora patru dimineaţa şi, apoi, trebuise să mai facă o partidă cu June,

înainte de a se întoarce ia *Detano,* practic când soarele răsărea…

Totuşi, nu putuse închide niciun ochi. Graţie lui Baruch Ribeiro reuşise să descopere piesa lipsă din puzzle. De fapt, Dolores Zapata nu ar fi putut să îl lichideze pe Sanchez Pastrana decât după ce ar fi aflat despre trădarea ei. Dacă avea o sursă în interiorul Agenţiei, aşa se explica totul… Hotărî să mai cerceteze.

După ce făcu un duş şi servi un mic dejun consistent, sună la centrala DEA şi ceru cu Vincent Shedd. I se făcu legătura şi o voce neutră răspunse:

— Mike Castellano. Ce pot face pentru dumneavoastră?

— Îl caut pe Vincent Shedd.

— Cine sunteţi?

— Malko Linge. Lucrez cu Kevin Crane în cazul Pastrana.

— Ah, O.K.! Vincent Shedd este în oraş. Va fi aici după-amiază. Pot să îi las un mesaj?

— Bineînţeles. Să mă sune. Este în legătură cu cazul Pastrana.

Când Vincent Shedd găsi pe biroul lui un bileţel cu mesajul unui anume Malko Linge care voia să discute cu el despre cazul Pastrana, simţi că i se înmoaie picioarele. De câteva săptămâni aştepta acest moment. Nu îl cunoştea pe acest Malko Linge, dar de unde îl ştia el? Şi, mai ales, de ce se interesa de el? Sună imediat la responsabilul de serviciu şi ceru, aşa cum spunea regulamentul, autorizarea de a discuta cu Malko Linge. Răspunsul nu întârzie să vină.

— Nici vorbă, răspunse şeful lui. Nu avem autorizarea să cooperăm cu această persoană. Vă permit doar să îi răspundeţi la apel pentru a-i spune că nu sunteţi abilitat să discutaţi despre acest caz.

Vincent Shedd l-ar fi sărutat pe gură pe şeful său. Salvat de clopoţel. Mai rămânea o posibilitate neplăcută: ca Malko Linge să se adreseze direct şefului său şi să dezvăluie legătura lui cu Dolores Zapata. Totuşi, nu era la fel de riscant. Nimeni nu putea să dovedească că se întâlnise cu ea şi că o prevenise.

Cu toate acestea, o întrebare continua să îl roadă. De ce

Malko Linge îl sunase? Imposibil ca Dolores să fi vorbit. Era o cursă. Deci, altcineva cunoştea relaţia lui. Şi poate chiar mai mult... Totul devenea extrem de sensibil... Cu cât se gândea mai mult, cu atât se întreba mai insistent dacă nu ar fi mai bine să încalce ordinele şefului lui pentru a afla câte ceva... Luă maşina şi se duse până la prima cabină telefonică publică, de unde sună la *Delano.*

— Domnul Linge?

— Da.

— Sunt agentul special Vincent Shedd, anunţă el. M-aţi căutat în această dimineaţă.

Malko nu se aştepta să o nimerească şi îşi disimulă satisfacţia.

— De fapt, aş vrea să discut. Neoficial.

— În ce privinţă?

— O femeie pe care o cunoaşteţi. Poate mă puteţi ajuta în ancheta mea. Puteţi trece să bem ceva la *Delano,* peste o oră, să zicem?

După o scurtă linişte, Vincent Shedd zise cu o voce prefăcută:

— Peste o oră, în hol. Am coadă şi o vestă cu model de piton. Blond, un metru optzeci.

Efectiv, Vincent Shedd se confunda perfect printre cei ce frecventau *Delano,* cu vesta lui din piele de şarpe, părul prins în coadă, bronzat şi blugi vechi. Malko se ridică de pe scaunul lui şi se duse la el.

— Eu v-am sunat, făcu el. Să mergem să bem ceva pe terasă.

Odată ce agentul DEA se aşeză în faţa unui Defender cu multă gheaţă, Malko începu sec:

— Am fost însărcinat cu derularea unei anchete pentru CIA, anunţă el. M-am întâlnit cu Kevin Crane. Este vorba de un posibil trafic de cocaină în favoarea unei grupări teroriste.

Vincent Shedd păru sincer surprins.

— De o grupare teroristă? repetă el. Gruparea FARC din Columbia?

— Nu, Al-Qaida, îl corectă Malko. Ori, cineva mi-a spus că

o cunoaşteţi pe o persoană care este posibil să fie amestecată în acest trafic. Dolores Zapata. Aşa este?

— Cine v-a spus asta?

Agentul special al DEA se străduia să rămână calm, dar Malko îl simţi. Profită pentru a continua calm.

— Puţin contează. Dar dacă este aşa, aţi avut posibilitatea să o preveniţi pe Dolores Zapata că agenţia dumneavoastră se interesa de ea. Urmarea, patru persoane mor la *Wollenski.* Nu ştiu dacă dumneavoastră chiar aţi făcut-o, dar dacă se află, cred că vă riscaţi mulţi duşmani…

Vincent Shedd rămase tăcut, dar mărul lui Adam îi tremura. Cu o voce abia auzită, întrebă:

— Ce vreţi de fapt? Să mă şantajaţi?

— Nici gând. Nu mă interesează legăturile dumneavoastră cu această femeie. Dar încerc să avansez cu ancheta. Aştept două lucruri de la dumneavoastră. Mai întâi să nu discutaţi cu nimeni despre această conversaţie. Şi mai cu seamă cu Dolores Zapata. M-am întâlnit cu ea şi nu ştie cine sunt în realitate. Apoi, eventual, să-mi comunicaţi câteva informaţii pe care doar DEA le poate avea.

Vincent Shedd îl privi uimit.

— Tocmai mi-aţi spus mai devreme că sunteţi în legătură cu noi…

— *Eram,* îl corectă Malko. Această anchetă nu este pe placul celor de la Washington. DEA a primit ordin de foarte de sus să nu mai coopereze. Ori, voi avea foarte probabil nevoie

de informaţii… Sunteţi dispus să mi le daţi?

— Dacă am posibilitatea… începu Vincent Shedd.

Malko îl întrerupse.

— Nu vă voi cer nimic imposibil. Dar, mai întâi, o întrebare: cred că o cunoaşteţi destul de bine pe Dolores Zapata. Are un prinţ arab în viaţa ei?

Agentul special înghiţi în sec, după care spuse dintr-o suflare:

— Pa. Cu mult timp în urmă.

— Îl cunoaşteţi?

— Nu. Nici nu eram în agenţie.

Malko îl chemă pe ospătar şi îi zâmbi lui Vincent Shedd.

— O.K. Daţi-mi numărul de celular. Dacă am nevoie de dumneavoastră, vă sun de la o cabină telefonică pentru a fixa o

întâlnire. Sub numele de Mike. În acest caz, veniţi aici, după o oră. Când această anchetă se va termina, într-un fel sau altul, voi uita numele dumneavoastră. Şi nimeni nu va şti că am discutat.

Vincent Shedd se ridică, strânse slab mâna lui Malko şi dispăru în interiorul hotelului, ca şi cum ar fi fost urmărit.

Dacă se ducea să-i spună lui Dolores Zapata, pielea lui Malko nu mai valora nimic.

Vocea lui Dolores Zapata tremura de excitare. Cu toate că era singură şi că vorbea de pe celularul „secret”, vorbea încet.

— A ajuns la Caracas!

Carlos Barco, întins pe unul din paturile de la *Nikki Beach,* cu mâna pe abdomenul unei mignione brunete, simţi că îi creşte pulsul.

— Este hotărât în continuare?

— Mai mult ca niciodată. Îl poţi anunţa pe Oscar. Prietenul meu este în apartamentul prezidenţial. Să îl contacteze.

— Când pleacă din Caracas?

— În câteva zile. Are treburi oficiale de rezolvat. Trebuie să facă transferul înainte.

— Îl sun pe Oscar, promise Barco. Iar noi?

— Vom pleca în week-end, după ce ne plimbăm pe mare.

— Când ne vedem?

— În seara asta, dacă vrei. *La Loews.* Este liniştit şi au carne bună. Vom pune totul la punct.

Întrerupse legătura, euforic. Visul imposibil devenea realitate. Şi, în plus, rămânea în termeni buni cu DEA, fiindcă cocaina nu era destinată Statelor Unite.

Capitolul XIII

— Un domn vă caută la recepţie, anunţă angajatul de la *Delano* pe Malko.

Acesta opri televizorul şi se duse la ascensor. Baruch Ribeiro se învârtea în spaţiul de la recepţie.

— Am informaţiile, anunţă el.

Columbianul părea foarte nervos. Privi în jurul său, ca şi cum se temea să nu fie văzut cu Malko, îl luă de braţ, trăgându-l spre sala cu stâlpi înalţi. Malko zise:

— Vă ascult.

Baruch Ribeiro se lăsă pe o banchetă şi zise, încet:

— Nu uitaţi, aveţi ceva de făcut, şi dumneavoastră…

— Mai întâi, trebuie să verific informaţiile dumneavoastră, răspunse Malko. Apoi, să transmit cererea dumneavoastră. La Washington. Înţelegerea noastră este clară.

— Dacă mă păcăliţi, prietenul dumneavoastră Eddie Garcia va ajunge hrană la peşti, ameninţă columbianul.

— Să nu pierdem timpul, făcu sec Malko. Ce aţi aflat?

Baruch Ribeiro se apropie mai mult şi se aplecă spre Malko.

— Carlos Barco a adunat cinci tone de cocaină la Medellin, zise el. Cumpărate de la mai mulţi angrosişti din regiune.

— Le-a plătit?

— Nu. Este sistem consignaţie. Plata după, dar ceva mai mult. Era specialistul acestui sistem iar oamenii au încredere

în el.

— Cocaina unde este? La Medeltin?

— Nu mai este acolo. Totul a fost încărcat în camioane cu cartofi, care merg în Venezuela.

— Este mare, Venezuela…

113

— Caracas. Este un tip care o păzeşte. Un adjunct al lui Carlos Barco. Oscar Fuente. Se află la hotel *Intercontinental* din Caracas.

Malko îi sorbea cuvintele. „Fixer” era la înălţimea reputaţiei sale… Pentru prima dată, avea o informaţie precisă şi de folos.

— Carlos Barco nu ştie că aţi aflat?

Baruch Ribeiro îl privi cu compătimire.

— Dacă ar fi ştiut, ar fi fost la spatele meu cu o mitralieră. Este valabil şi pentru dumneavoastră.

— Bine, concluzionă Malko. V-aţi îndeplinit contractul. Îl voi îndeplini şi eu pe al meu.

Columbianul îi înfipse un deget în stomac şi zise încet:

— Dacă, în zece zile, nu am primit nicio veste bună, Eddie Garcia îşi va pierde capul.

Fără nici un alt cuvânt, plecă cu paşi mari spre ieşire.

Malko se duse la bar, chiar în faţă, şi comandă o votcă. Acum avea o informaţie precisă. Carlos Barco, despre care se presupunea că s-a retras din afaceri, era implicat într-un enorm trafic de cocaină. Mai rămâneau destule întrebări de răspuns. Mai întâi, era Dolores Zapata cea care conducea operaţiunea? Până acum nu avea nicio probă a legăturii dintre cei doi. După spusele lui Baruch Ribeiro, cocaina se afla în Caracas. Afacerea nu îl interesa pe Malko decât dacă putea proba implicarea lui Ryad Al-Khobar în trafic. Primul lucru de făcut era să verifice dacă prinţul saudit, în relaţie cu Dolores Zapata, se afla şi el la Caracas. Câteva zile mai devreme, ar fi fost uşor, prin CIA sau DEA. Dar nu mai beneficia de niciun sprijin logistic. Îi mai rămânea un singur as: Vincent Shedd, agentul special al DEA aflat în legătură cu

Dolores Zapata. El putea să facă această verificare. Şi avea şi un motiv serios: să cumpere tăcerea lui Malko asupra implicării lui în multiplul asasinat de la restaurantul *Wollenski.*

Oscar Fuente, supranumit „El Flatto” din cauză că era slab, ciocăni timid la uşa apartamentului prezidenţial de la hotel In*tercontinental d*in Caracas. Uşa se deschise, apărând un arab simpatic. Fără niciun cuvânt, traficantul columbian îi

întinse o bucată de hârtie şi se dădu înapoi, pentru a arăta că nu intenţiona să forţeze uşa.

Aceasta se închise. Oscar Fuente vru să coboare când uşa se redeschise apărând un alt bărbat, tipul oriental, înălţime medie, grăsun, chel, cu mustaţă şi o figură banală, dar cu ochi negri, sclipitori de inteligenţă.

— Intraţi, zise el în engleză.

După atitudinea plină de umilinţă a servitorului, Oscar Fuente înţelese că avea de a face cu şeful, faimosul prinţ despre care îi vorbise Carlos Barco. Însă nu avea nimic princiar. Îi întinse columbianului o legătură de chei şi zise cu o voce calmă:

— Mahmoud vă va însoţi la garajul hotelului. Acolo este parcat un camion încărcat cu o sută douăzeci de valize pline cu sticle de apă minerală. Ştiţi să conduceţi un camion?

— Da.

— Bine, veţi lua acest camion împreună cu Mahmoud şi îl veţi duce în locul unde se află marfa. Veţi pune marfa în locul sticlelor de apă minerală. O să vă ia ceva timp. Când veţi termina, aduceţi înapoi camionul în garajul hotelului. Face parte din vehiculele suitei mele şi nu va fi controlat când vom pleca la aeroport. Aţi înţeles?

— Da, bâigui Oscar Fuente, intimidat.

— Bine. Încă ceva: spuneţi-le prietenilor noştri că trebuie să fie aici în patru zile. Plecăm duminică dimineaţă şi vor veni cu noi. Aveţi grijă cum conduceţi: fără accidente.

Se eschivă după ce îi făcu un semn din cap iar Mahmoud

zise în spaniolă:

— *Vamos!*

Luară liftul pentru angajaţi pentru a ajunge la subsol. Mahmoud îl conduse pe columbian până la un camion mare iar Oscar Fuente se urcă la volan. Cum ieşiră din hotel, sună de pe telefonul mobil pe responsabilul de la depozitul de cocaină. După o jumătate de oră, erau acolo. Mahmoud fu uimit văzând mulţimea de gărzi înarmate până în dinţi.

Oscar Fuente alese câţiva oameni care lăsară armele şi începură transbordarea. Erau nişte valize roşii, încuiate cu cheie, care trebuiau deschise pe rând, cu cheile aduse de Mahmoud. Depozitară sticlele de apă minerală într-un colţ al imensului hangar, acoperindu-le cu saci de cartofi. Apoi,

desfăcură sacii care conţineau cocaina. Aceasta era în pachete de cinci kilograme. Unele dintre ele aveau pe ele zvastica – destinate clienţilor germani – altele turnul Eiffel – pentru piaţa franceză.

Transbordarea celor cinci tone de cocaină începu într-o căldură apăsătoare şi mirositoare. Epuizaţi, oamenii se roteau mereu, nefiind obişnuiţi cu munca fizică. Majoritatea nu văzuseră atâta cocaină. Mai ales că se vindea cu gramul pe străzile americane…

Vincent Shedd veni la *Delano* la o oră după telefonul lui Malko. Acesta îl conduse până în faţa barului şi începu direct.

— Am nevoie de lista tuturor clienţilor care stau acum la *Intercontinental* din Caracas.

Americanul păru surprins.

— Căutaţi pe cineva anume? Ar fi mai simplu să îmi daţi un nume.

— Prefer această metodă, răspunse Malko. Se poate?

Vincent Shedd ezită câteva secunde şi oftă.

— Va trebui să mă descurc, am un prieten în Caracas. Imediat ce obţin informaţia, vă sun pe mobil.

Se despărţiră, fără să îşi mai strângă mâinile. Malko avea

întâlnire cu Eddie Garcia la *La Caretta,* restaurantul tradiţional. Avea timp să ajungă. „Ricochet Rabbit” îl aştepta bând un *mojito* la bar. Cu o figură de câine bătut.

— Ce se petrece? întrebă Malko.

— Oh, m-am certat cu Carmencita. Voia să mergem la dans...

— În curând, veţi putea merge să dansaţi în fiecare seară. Am mai înaintat cu cercetările.

Îi povesti ce obţinuse de la Baruch Ribeiro, ceea ce îi mai ridică moralul lui Eddie Garcia.

— Ţi-am spus că *Fixere*ste bun, concluzionă el.

— Un lucru mă nelinişteşte, continuă Malko. Pentru moment, sunt incapabil să-mi ţin promisiunea faţă de el. Ori, tu eşti cel pe care îl ameninţă cu moartea. Dacă nu îmi ţin promisiunea…

Eddie Garcia îşi arătă toţi dinţii.

— Nu mai spune. Nu are curajul. Dar dacă vrem să-l păstrăm ca informator, trebuie să-i dăm ce vrea.

— Voi face tot posibilul, promise Malko. Dar nu am nimic clar.

Îi povesti despre ce îi ceruse lui Vincent Shedd iar Eddie Garcia păru surprins.

— De ce nu i-ai cerut să afle dacă Ryad Al-Khobar este la Caracas? întrebă el.

— Pentru a evita o dispariţie neaşteptată, explică Malko. Dacă pe lista de la *Intercontinental* nu apare nimic, voi întreba direct. Dar, cum adjunctul lui Carlos Barco este la *Intercontinental,* ar fi logic că şi Ryad Al-Khobar se află acolo.

— Bine jucat, aprobă” Ricochet Rabbit”. Acum, o să uităm de toate astea.

Şeful de sală tocmai aşeza pe masă carne de purcel fript cu fasole neagră.

Restaurantul *Loews* era aproape pustiu şi domnea o temperatură siberiană. Dolores Zapata şi Carlos Barco se instalaseră într-un separeu pentru opt persoane, izolat.

— Plecăm spre Caracas peste trei zile, anunţă columbiana. Dar trebuie să ne luăm anumite măsuri de precauţie. Mai întâi, nu vom pleca direct din Miami.

— Doar nu vom pleca spre Caracas înot, obiectă Carlos Barco.

— Nu. Sâmbătă, plecăm la picnic, pe *White Swan,* cu şalupa ta. Unde este?

— Mai jos de vila mea, în debarcader.

— Bine. Lată programul: sâmbătă dimineaţă, vin să te iau pe la ora zece. Oficial, pentru a petrece ziua pe mare. Dar îmi voi lua paşaportul. Voi lăsa maşina în parcarea ta, ai două locuri, nu-i aşa?

— Exact.

Dolores zâmbi veninos.

— Nu voi veni singură, l-am propus „clientului” meu să mergem pe mare, sâmbătă. Deci, plecăm toţi trei cu şalupa ta. Prima destinaţie: Virginia Key, pentru o baie. Când vom pleca

de acolo, nu vom mai fi decât doi. Direcţia Nassau, unde ne vom îmbarca pentru Caracas.

Carlos Barco lăsă furculiţa.

— Vrei să-l omori?

Dolores Zapata scutură din cap.

— Nu. Va fi un accident. Un vas care nu a observat un înotător… Se întâmplă des.

— Şi cine conduce acest vas? întrebă rece Carlos Barco.

— Tu, zise Dolores.

Columbianul tresări.

— Eu!

— Da, continuă Dolores Zapata. Mă voi duce să înot cu el. Tu, vei rămâne pe şalupă. Voi face în aşa fel încât să mă îndepărtez de el iar tu vei trece peste el cu şalupa. Va fi sfâşiat de elice. Apoi, pornim spre Nassau. Cât timp ne ia?

Dolores Zapata crezu că columbianul o să îi sară la gât.

Aplecat spre ea, îi zise:

— Ştii ce înseamnă asta? Omor cu premeditare… Mai este încă valabilă pedeapsa cu moartea, în Florida. Pe mare nu eşti niciodată singur, mai ales în acel loc.

— O să ne oprim să facem baie într-un loc liniştit. Eu, aş vrea să fiu în locul tău, doar că nu ştiu să conduc o şalupă şi cred că va prefera să se scalde alături de mine, decât de tine. În plus, probabil nu îi vor mai găsi corpul. Sunt rechini şi baracude în zonă.

Carlos Barco scutură din cap, uimit.

— Nu am putea pleca pur şi simplu doar noi doi, în loc să ne mai complicăm viaţa?…

Privirea lui Dolores Zapata se întunecă.

— Nu, făcu ea. Acest tip mă urmăreşte. Nu ştiu cine este. Nu vreau să risc. Dacă preferi, îl împuşcăm şi îl aruncăm peste bord. Dar dacă îi este găsit cadavrul, şi se vede că a fost împuşcat, poliţiştii îşi vor pune întrebări.

— Şi tu crezi că DEA, care este în spatele lui, nu îşi va pune întrebări când va dispărea? în plus, cu siguranţă că el îi anunţă despre orice mişcare a sa. Când mă voi întoarce la Miami, o să mă aştepte poliţiştii la uşă.

— Desigur că nu. O să îl caut la *Delano.* Nu ştie unde şi cu cine mergem. Apoi, voi sta numai cu el şi nu îl voi lăsa singur.

Până ce DEA să reacţioneze, noi vom fi bogaţi… Apropo, cât timp ne ia să ajungem la Nassau?

— Şapte ore aproape?

— Bine. Ajungând acolo, parchezi şalupa în debarcader şi luăm avionul. Am un paşaport pe numele meu de fată. Poţi să găseşti un paşaport pe un alt nume până sâmbătă?

— Da, cred, admise columbianul.

— Bravo, triumfă femeia. Oficial, vom fi tot în Bahamas. Iar nemernicul va fi pe fundul apei golfului Biscayne. A doua zi vom fi la Caracas.

— Şi dacă tipul este înarmat?

— Doar nu face baie cu arma la el, nu?

— Este adevărat, recunoscu Carlos Barco, fără entuziasm, dar ar trebui să te calmezi. Sunt destui morţi până acum.

Dolores se strâmbă cu ură.

— Nu puteam prevedea că acest nemernic de Pastrana ne va turna. Eu, consider că am limitat pagubele destul, nu? Hai, cere nota de plată, am treabă mâine de dimineaţă. Nu ne mai vedem până sâmbătă. Inutil să mai riscăm. Spune-i să facă plinul. După aceea, vom ajunge în paradis.

Ochii îi străluceau ca nişte stele. Ca pentru a împărtăşi din entuziasm şi lui Carlos Barco, ea se aplecă şi desenă cu degetul pe faţa de masă.

— Ştii cât fac cinci tone de cocaină a douăzeci şi opt de mii de dolari kilogramul?

— Nu.

— O sută patruzeci de milioane de dolari!

— E ceva!

— Bineînţeles. După ce plătim totul, nouă ne rămân opt mii de dolari pe kilogram de împărţit. În mare patruzeci de milioane de dolari.

Aceste cifre dansau în capul columbianului. Uită partea neplăcută a acestei poveşti: eliminarea celui care o urmărea pe Dolores.

Malko tocmai se îmbrăca în timp ce un plic îi fu strecurat pe sub uşa camerei. În urmă cu o jumătate de oră, Vincent Shedd, după un apel scurt, îl anunţase că obţinuse informaţia.

119

Malko deschise plicul, descoperind trei pagini listate la calculator. Lista clienţilor de la *Intercontinental* din Caracas. O desfăcu şi parcurse numele. Descoperi ce căuta pe a doua pagină: Ryad AJ-Khobar. Plecare pe 26.

Era pe 24. Îi mai rămâneau puţin peste patruzeci şi opt de ore pentru a acţiona. Trebuia să-l sune pe Frank Capistrano. În fine, avea un indiciu serios şi verificabil al implicării prinţului saudit în traficul de cocaină. Acum totul se lega. Cele cinci tone de cocaină aduse din Columbia de oamenii lui Carlos

Barco erau în acelaşi loc cu prinţul Al-Khobar.

Legătura nu putea fi decât Dolores Zapata. Care era încă în Miami. Şi care îl invitase la o plimbare cu şalupa a doua zi. Cu un „amic”.

Cine era acest amic?

Poate că ea dirija operaţiunea din Florida. În acest caz, era mai dificil de prins sauditul.

Pe prima pagină, găsi şi numele lui Oscar Fuente, omul de încredere al lui Carlos Barco. Acesta din urmă putea fi tot la Miami, pentru a nu fi implicat direct în operaţiune.

În ceea ce îl privea pe Ryad Al-Khobar, opţiunile lui Malko erau numeroase. Cea mai simplă era să alerteze autorităţile venezuelene, dar erau destule şanse ca acestea să nu reacţioneze. Ryad Al-Khobar era un tip foarte important.

Malko putea să se urce în avion pentru Caracas. Dar, fără susţinere oficială, era neputincios.

Deci, trebuia, cu orice preţ, să obţină detalii asupra sejurului şi, mai ales, despre plecarea lui Ryad Al-Khobar. Cu ce avion pleca? Care era următoarea destinaţie? Nu avea niciun minut de pierdut. Pentru acest gen de informaţie, Baruch Ribeiro nu era cel mai potrivit, la fel şi Vincent Shedd. Se gândi la Reyes, jurnalistul de la *Nuevo Herald.* Era obişnuit cu acest gen de anchete iar întrebările sale atrăgeau mai puţin atenţia. Îl sună imediat pe „Ricochet Rabbit”, fără să dea ide el. După cinci minute, telefonul mobil sună. Nu era decât vocea melodioasă a lui Dolores Zapata.

— Nu v-aţi hotărât încă? întrebă columbiana. Atenţie, am un alt cumpărător pentru casa care vă place. Dar nu pentru asta vă sun. Vreţi să mergem cu şalupa mâine? Vom merge la Key Largo şi vom dormi pe şalupă prietenului meu. Este foarte confortabilă. Trec să vă iau de la hotel pe la ora zece?

— De acord. Vă voi aştepta în hol.

— Deci, pe mâine.

A doua zi era 25. După listingul de la *Intercontinental,* prinţul Ryad Al-Khobar pleca pe 26. Deci nu avea cum să se

întâlnească cu Dolores. Ceea ce nu simplifica sarcina lui Malko. Frustrat, îşi zise că nu îi mai rămânea destul timp pentru a afla mai multe despre programul prinţului saudit la Caracas. Din fericire, Eddie Garcia sună după o jumătate de oră. Malko îi explică problema: să afle totul despre deplasarea lui Ryad Al-Khobar la Caracas şi mai ales despre mijlocul de deplasare.

— Mă duc la Reyes, promise „Ricochet Rabbit”. Ştiu că are prieteni jurnalişti la Caracas. Ar trebui să meargă. Sper că nu şi-a închis telefonul mobil.

Fostul poliţist sună din nou după un sfert de oră.

— Ne găsim cu Reyes peste o oră la *Big Fish.* Eu, nu pot să plec prea mult de la birou astăzi. Mi-a spus că poate să obţină informaţia.

Capitolul XIV

— Prinţul Ryad Al-Khobar este în vizită oficială în Venezuela, anunţă Alberto Reyes. L-am sunat pe un prieten de la departamentul politic al ziarului *El Diario,* la Caracas. Participă la o reuniune asupra cursului barilului de petrol. Vine regulat la Caracas. Este invitatul preşedintelui Chavez. De obicei, se cazează la Ambasada Arabiei Saudite, dar, de această dată, a cerut un apartament prezidenţial la *Intercontinental.* Pe cheltuiala guvernului venezuelean, bineînţeles.

Jurnalistul se opri pentru a gusta din sosul picant. Malko nu avea poftă să mănânce. Destabilizat.

Avea impresia că ipoteza sa se năruia. Columbiana putea fi foarte bine implicată într-o afacere cu cocaină fără ca fostul ei amant saudit să fie părtaş. Şi, chiar dacă ea ştia de sosirea lui, se folosea de el doar pentru a distrage atenţia. Alberto Reyes se uită la ceas.

— Mai vreţi şi alte detalii?

— Până când stă?

Jurnalistul se uită repede în carneţel.

— Duminică.

— Cu ce călătoreşte?

— Ah, nu am întrebat! Dar este uşor de aflat. Pot să vă sun maţtârziu? Trebuie să mă întorc la redacţie, acum.

Îl lăsă pe Malko cu Eddie Garcia care îşi golise farfuria în viteză, ca de obicei. Malko, nu mai simţea foamea.

— Mă întreb dacă nu mergem pe o pistă greşită de la început, mărturisi el. Şi dacă nu cumva Dolores Zapata nu a „ameţit” pe toată lumea.

Eddie Garcia luă o gură de bere şi zise cu o voce sacadată:

— Au murit totuşi şase oameni… Este prea mult pentru o aiureală.

— Poate că a vrut doar să se răzbune pe Pastrana fiindcă a turnat-o la DEA, zise Malko.

„Ricochet Rabbit” dădu din cap, fără să fie convins.

— Dolores, este un animal cu sânge rece. Nu s-ar fi aruncat într-o răzbunare gratuită, mai ales că toate astea costă bani iar ea nu prea are. Nu, dacă i-a eliminat pe aceşti tipi, înseamnă că era ceva indispensabil pentru siguranţa ei.

— Trebuie neapărat să aflăm cu ce călătoreşte Ryad Al-Khobar şi unde merge după ce pleacă din Venezuela, insistă Malko. Dacă se întoarce direct în Arabia Saudită, totul se năruie. Va trebui să aflăm dacă merge cu o cursă regulată. Dacă este aşa, nu poate îmbarca cinci tone de cocaină chiar dacă este un VIP.

— Foarte corect, concluzionă fostul poliţist. Cred că Reyes va da toate detaliile. Eu trebuie să mă întorc la birou. Nimic altceva?

— Ba da. Ştii să conduci o şalupă?

— Nu. De ce?

— Pentru a face pe „baby-sitter”, explică Malko, anunţându-l pe Eddie Garcia de invitaţia pentru a doua zi la o plimbare pe mare, înainte de a zâmbi: Poate că sunt paranoic, dar prefer să am o asigurare. Dolores Zapata s-a dovedit extrem de periculoasă… Evident, în ochii ei, nu sunt

decât un potenţial client pentru agenţia sa imobiliară, dar această invitaţie mă miră.

— Ce vrei să spui mai exact?

— Dolores Zapata vine să mă ia la ora zece de la hotel pentru a merge la o plimbare cu şalupa unui prieten. Nu ştiu unde. Trebuie să ajungem la Key Largo. Ideal ar fi să mă urmăreşti de la Delano şi apoi, cu un vaporaş, de la distanţă.

Incisivii enormi ai lui „Ricochet Rabbit” parcă se alungiseră.

— Nu va fi simplu, recunoscu el. Să găseşti un vaporaş şi cineva care să îl piloteze, se poate. Dar dacă vasul pe care te îmbarci este foarte departe de cel pe care îl pot închiria eu o să fie dificil. Ştii numele lui cel puţin?

— *White Swan.* Este un model Bertran mare.

— O.K. Te sun diseară. Voi fi la ora zece la *Delano.* După aceea, nu ştiu.

123

Ryad Al-Khobar se relaxa pe o canapea din apartamentul prezidenţial de unde avea o vedere magnifică asupra oraşului. Pusese un CD cu versete din Coran. Bău puţin suc de portocale şi mulţumi lui Dumnezeu că îl ajutase în misiunea lui. Era foarte credincios, nu bea alcool, nu fuma, nu consuma carne de porc şi se ruga de cinci ori pe zi, aşa cum cerea Coranul. Şi, bineînţeles, nu se atinsese niciodată de cocaină.

Deja, toate valizele roşii încuiate se întorseseră în parcarea subterană a hotelului, pline cu cocaină. Camionul în care erau, ca şi celelalte vehicule din suită, erau păzite de poliţia venezueleană.

Reprezentantul lui Carlos Barco, Oscar Fuente, va rămâne cu el până în ultimul moment, dar fără să se îmbarce în avion. Carlos Barco trimisese un chimist spre destinaţia finală, cu un zbor regulat. Era însărcinat să verifice greutatea pachetelor de cocaină şi calitatea produselor livrate de diferiţi angrosişti. Pentru a nu apărea nicio neînţelegere în privinţa plăţii, ceea ce se putea lăsa cu valuri de sânge…

Telefonul mobil sună şi el răspunse în spaniolă.

— Ce faci?

Vocea lui Dolores Zapata îl fermeca mereu. Chiar dacă trecuseră douăzeci de ani de la prima lor întâlnire, ea îl atrăgea la fel de mult şi el era fericit să o întâlnească.

— Voi fi acolo după-amiază, anunţă columbiana. Facem un mic ocol, pentru siguranţă.

— Am planificat să decolez după-amiază, preciză Ryad Al-Khobar, dar pot să decalez cu câteva ore dacă este necesar. Când ajungeţi, veniţi direct aici. Plecăm de la hotel împreună. Astfel, nu rişti să mai fii controlată. Totul este bine?

— Totul merge *foarte* bine, răspunse ea cu o voce senzuală. Abia aştept să te văd.

Abia aştepta să încaseze câteva milioane de dolari.

— Atunci pe duminică, concluziona Ryad Al-Khobar. Vom ajunge acolo luni dimineaţă, din cauza decalajului orar, şi vom dormi în avion.

După ce închise, se concentră pentru o scurtă rugăciune, înspre Mecca, mulţumind Domnului că îi dăduse ideea să se

întâlnească cu fosta lui iubită. Mulţumită ei, putea obţine, pentru cauza pe care o slujea, sume considerabile. Care, în plus, puteau fi reînnoite. Piaţa cocainei nu era pe cale de dispariţie.

Era mândru că fusese ales pentru această operaţiune ultrasecretă, dar susţinută la cel mai înalt nivel al Statului saudit de toţi cei care credeau că singura cale de a ajuta dinastia Saoud era revenirea la puritatea originală a wahabbismului. Era cel mai apărat secret al peninsulei arabice. Nimeni, absolut nimeni, nu trebuia să afle.

Banii pe care urma să îi câştige în urma transportului de cocaină erau destinaţi jihadului, luptei contra necredincioşilor şi creştinilor! Şi, ca şi marile carteluri mexicane care câştigaseră atâţia bani, traficând cocaina din Columbia spre Statele Unite, va dirija în curând un flux continuu de bani. În slujba lui Allah şi a luptătorilor săi.

Malko, întins pe marginea piscinei de la *Delano,* nu reuşea să profite de soare, cuprins de îndoieli şi nelinişte. Era aproape ora patru când Alberto Reyes îl sună. Jurnalistul columbian, mereu grăbit, îl anunţă:

— Prietenii mei din Caracas s-au interesat. Nu este niciun aparat de zbor înmatriculat în Arabia Saudită pe aeroportul din Caracas. Deci prinţul Ryad Al-Khobar foloseşte o cursă regulată. Nu are nici legătură directă, trebuie să tranziteze prin Madrid, Roma sau Paris. Prietenul meu nu a avut timp să se intereseze despre zborurile de duminică, dar puteţi să o faceţi de aici.

Malko îi mulţumi, descurajat. Din fericire nu îl sunase pe Frank Capistrano. Dacă Ryad Al-Khobar călătorea cu o cursă regulată, toată afacerea se prăbuşea. Trebuia să mai aştepte aproape şase ore pentru a afla o veste bună.

— Ani găsit un vas pentru mâine, anunţă Eddie Garcia. Un Sunseeker. Amicul meu se pricepe să-l piloteze. Este în port, aproape de Sunseţ Islands. Problema este că noi nu ştim de unde o să plecaţi. În Biscayne Bay sunt sute de vase ancorate în faţa vilelor de pe mal.

— Are prea puţină importanţă, recunoscu Malko. Cred că

sunt pe o pistă falsă de la început. Dolores Zapata este implicată în trafic de cocaină, dar fără să fie amestecat prinţul saudit. Ori, în acest caz, nu mai este problema mea. Puteţi să o lăsaţi baltă cu şalupa. Ne întâlnim sâmbătă seara pentru a lua masa, dacă eşti liber.

— O să vin totuşi la *Delano,* insistă „Ricochet Rabbit”, şi voi încerca să vă urmăresc. Acum că totul este organizat… Mai iau şi eu aer.

— Hei, Malko! Sunteţi în formă?

Dolores Zapata părea că este! Zâmbind cu toţi dinţii, la volanul Mercedes-ului SLK decapotat, era sexy, cu o bustieră care îi descoperea aproape tot pieptul şi un şort scurt. Malko se urcă lângă ea, îşi puse geanta de plajă în spate şi întrebă:

— Unde mergem?

— La prietenul meu, de cealaltă parte a Miami Beach. În Biscayne Bay. Vasul lui este ancorat lângă imobilul său, de pe Harbor Sunset Drive.

La intersecţia cu strada 17, o luă la stânga, spre vest. Cu coada ochiului, Malko îl văzu pe Eddie Garcia, oprit în spatele unui taxi, la capătul străzii 17 care se înfunda spre plajă, la volanul unei maşini albe. Porni şi trecu de semafor chiar în spatele lor.

— Cine este prietenul dumneavoastră? întrebă Malko.

— Un columbian. Carlos Barco. Locuieşte într-un apartament foarte frumos. Trecem pe la el şi mergem cu toţii.

Malko se abţinu cu greu să pară indiferent. Una din piesele puzzle-ului îşi ocupa locul. Carlos Barco, era cel semnalat de *The Fixer.* Cel care adunase tonele de cocaină la Caracas. În faţa tăcerii prelungite a lui Malko, Dolores întrebă:

— Îl cunoaşteţi?

— Nu.

Evident, asta nu făcea decât să confirme relaţia Barco-Zapata, dar nu îl implica cu nimic pe Ryad Al-Khobar. Era totuşi o stranie coincidenţă. Brusc, Malko fu bucuros că îl ştia pe „Ricochet Rabbit” în urma lui… Arma împrumutată de la Teresa Wilhem era tot în seiful din camera de la hotel. Nici nu se gândise să o ia cu el.

După zece minute, ajunseră în faţa a două clădiri gemene de douăzeci şi cinci de etaje pe malui Biscayne Bay, şi opriră la intrarea în parcare.

În cabina liftului ea îi zâmbi şi se apropie de el, atingându-şi abdomenul.

— Sunt bucuroasă că aţi putut veni, şopti ea, cu o privire care nu avea nimic comercial.

Sună la apartamentul 25 A 2 iar uşa se deschise spre un tip play-boy latino, cu părul pe spate, zâmbet strălucitor. Întinse o mână spre Malko.

— Bună ziua! Sunt Carlos Barco. Mă bucur să vă plimb cu

White Swan.

— Eşti singur? întrebă Dolores.

— Da. Prietena mea nu a putut veni. Dar nu este grav.

Columbianul îşi luă o mică geantă de voiaj şi ieşi în hol. De această dată, coborâră la parter. Ajunseră la un debarcader lipit de clădire. Un vas cu cabină aştepta pe chei, păzit de un blondin.

— Înainte! zise Carlos Barco. Ramon, ai făcut plinul? Este şampanie?

Carlos Barco se aşeză la cârmă şi porni motoarele. Ramon desfăcu legăturile şi rămase pe chei, în timp ce ei pluteau cu viteză redusă.

Dolores Zapata şi Malko se aşezaseră pe banchetă, alături de Carlos Barco. Discret, Malko căută din ochi un vas care ar fi putut fi cel al lui Eddie Garda, dar nu văzu nimic.

— Veniţi să ne schimbăm jos, sugeră Dolores Zapata. Vom sta mai confortabil în costum de baie.

El o urmă în interiorul cabinei, pe cât de spaţios pe atât de luxos. Dolores Zapata puse sacul jos şi se întoarse, cu ochi strălucind.

— O să petrecem un week-end superb!

Cu un elan fulgerător, ea se aruncă în braţele lui Malko, pentru un sărut fără echivoc, cu abdomenul lipit de al lui. În faţa acestui atac, Malko reacţionă şi el. Dolores îi şopti imediat:

— Avem timp, Carlos nu poate pleca de la cârmă…

Liniştită, ea îşi scoase bustiera, apărând în sutien negru.

Apoi îşi dădu jos şi şortul, păstrând doar un strâng asortat. Malko îi simţi degetele care îi cuprindeau sexul cu blândeţe.

— Ador să fac dragoste pe un vas, murmură Dolores. Mă gândesc la asta de trei zile.

Eddie Garda, cu binoclul la ochi, baleia marea în faţa lui, înjurând mereu. Totul mersese prost. Ascuns pe marginea debarcaderului, asistase la plecarea lui Malko, cu şalupa

White Swan. Apoi, lucrurile se stricaseră. Prietenul său îl aştepta la alt debarcader, la peste o milă mai la sud, şi îi trebuise aproape douăzeci de minute până să ajungă la el. Nu se mai vedea niciun vas în Biscayne Bay. Ieşiseră în larg. La sud de Miami Beach erau o grămadă de insule: Fisher Island, Virgina Key, Key Biscayne şi altele. În această zonă, din contră, erau zeci de vase, mergând în toate direcţiile.

— Unde mergem? întrebă Miguel, prietenul lui.

— A spus că merg spre Key Largo. Să încercăm la Virgina Key, sugeră Eddie Garcia, oamenii merg frecvent acolo pentru a se scălda.

Se uita prin binoclu în toate direcţiile, dar trebuia să se apropie pentru a distinge numele şalupelor, care erau cu zecile. Dacă *White Swan* o luase direct spre sud, nu ar fi găsit-o decât după câteva ore.

Eddie Garcia se gândea la temerile lui Malko. Avea pistoletul calibru 38, dar, pe mare, nu folosea prea mult.

În genunchi pe cuşeta din cabină, cu amândouă mâinile pe o bară de bronz, cu fundul ridicat, Dolores Zapata gâfâia de fiecare dată când Malko se înfigea în ea cu toată forţa. Nu îi putuse rezista columbienei, în ciuda situaţiei ciudate. Simţi cum seva i se varsă în ea şi se prăbuşi pe spatele columbienei cu un ţipăt sălbatic, acoperit de zgomotul motoarelor. Dolores se dădu la o parte şi zise simplu:

— La Key Largo, când se va face noapte, o vom face pe punte. Îmi place.

Ea se duse să facă un duş, îşi luă un costum din două piese pe ea, apoi urcă pe punte. Malko făcu la fel, după care îşi luă slipul, şi se duse după ea. Carlos Barco îi adresă un

zâmbet complice. Briza era plăcută, soarele ardea. Dolores anunţă:

— Imediat ne oprim şi facem o baie. Apoi, luăm masa.

Malko îşi dădu seama că era foarte cald şi coborî să-şi ia crema de plajă. Privirea îi căzu pe geanta lui Dolores, rămasă deschisă; şi văzu un paşaport. Ceea ce îi atrase atenţia. De

ce să îşi ia paşaportul pentru o simplă plimbare pe mare? Totuşi, în Statele Unite, actul de identitate uzual este permisul de conducere... Intrigat, îl scoase şi îl deschise. Documentul era pe numele de Dolores Măgură. Notă numărul paşaportului în agenda electronică. *White Swan* încetini iar Carlos Barco aruncă ancora. Erau la o jumătate de milă de Virginia Key.

— Aici, apa este magnifică, anunţă Carlos Barco. O să facem o baie înainte de a servi masa. Puţină şampanie?

Scosese deja o sticlă de Taittinger Comtes din frigider.

— Mai târziu, zise Dolores coborând spre spatele şalupei.

Sări în apă, ieşind la câţiva metri de vas, şi îi făcu semn lui

Malko să i se alăture. Acesta se întoarse spre Carlos Barco.

— Nu faceţi o baie?

— Eu mai întâi beau ceva, făcu columbianul, cu paharul în mână.

Malko sări şi el în apă, ajungând lângă Dolores, care se apropie de el şi începu să se frece cu tot corpul.

— A fost foarte excitant mai devreme, îi şopti ea.

Schimbară un sărut rapid, apoi ea zise:

— O să fac câteva ture, face bine la siluetă.

Malko o privi cum se îndepărtează şi o urmă fără să se grăbească. Marea era complet pustie în jurul lor. Trei delfini săriră din apă puţin mai departe. Apa era răcoroasă, soarele ardea, iar Malko îşi zise că era o odihnă plăcută. Se întrebă unde era Eddie Garcia. Americanul nu îi putuse urmări, dar asta nu conta acum. Se înşelase. Dolores Zapata voia doar un week-end relaxant. Era acum la mai mult de o sută de metri de el şi continua să se îndepărteze.

Liniştit, începu să înoate şi el, apoi se întoarse spre *White Swan.* Carlos Barco nu mai era în spatele bărcii. Urcase pe punte. Brusc, Malko auzi un uruit. Columbianul tocmai pornise motoarele.

Ciudat, în timp ce Dolores şi cu el se scăldau în continuare. Doar dacă nu venea să îi caute. Şalupa făcu un viraj. Malko

crezu la început că se duce să o recupereze pe Dolores, dar vasul venea chiar spre el, luând viteză. Văzând etrava vasului care venea spre el, brusc, totul deveni evident pentru Malko. Plimbarea în trei, atitudinea amoroasă a lui Dolores Zapata, paşaportul. Căzuse într-o capcană mortală. Elicele şalupei îl vor transforma în carne tocată şi Carlos Barco nu avea decât să o recupereze pe Dolores şi să plece.

Niciun vas în apropiere. Era singur în faţa monstrului care venea spre el cu treizeci de noduri. Pentru a-l ucide.

Crima perfectă.

Capitolul XV

Niciodată Malko nu înotase atât de repede! Braţele lui loveau apa oceanului cu toată viteza şi nu scotea capul din apă decât pentru a măsura distanţa care îl despărţea de Dolores Zapata. Aceasta se oprise un moment, înainte să înţeleagă că Malko încerca să se folosească de ea ca de un scut. Acum, încerca să scape înotând dezordonat…

Se întoarse şi văzu că etrava şalupei era la douăzeci de metri în urma lui. Trase aer în piept, plonjă în apă. Luând-o spre dreapta şi înotând spre adânc, până ce plămânii îi erau gata să explodeze. Ieşi la suprafaţă cu gura deschisă şi văzu şalupa care vira pentru a se întoarce spre el. Nu era uşor de manevrat. Cu disperare, Malko îşi reluă urmărirea. Mai avea aproape o sută de metri până să o ajungă din urmă pe Dolores. Din fericire, aceasta, epuizată, înota din ce în ce mai greu. El acceleră, cu plămânii încinşi. Nu mai era bun la vârsta lui. Şalupa se întorcea spre el, ca un monstru alb. De această dată, Malko se lăsă la fund destul de târziu, simţind mişcările elicelor la câţiva centimetri de capul lui… Când ieşi la suprafaţă, vasul se îndepărta. Poate credea că îl lovise cu elicele. Noroc că Malko avea soarele în spate, dar muşchii de la picioare începeau să se întărească. Dacă făcea o crampă musculară, era terminat.

Cu ochii spre părul brun al femeii, înainta ca un robot.

Columbiana înota neîndemânatic, aproape pe loc.

White Swan tocmai vira. Încă douăzeci de metri până la columbiană. Se auzi un val de înjurături în spaniolă. Vasul, viră şi ajunse în direcţia lui. Un gând neplăcut îi veni în minte lui

131

Malko: mai avea nevoie columbianul de Dolores Zapata? Dacă nu era aşa, îi putea sfâşia pe amândoi. Oricum, Malko nu avea altă variantă.

Opt metri, cinci metri, patru, doi… Orbit de valuri, o prinse pe Dolores de păr. Era şi timpul: *White Swan* trecu la trei metri de ei.

Deci, Carlos Barco mai avea încă nevoie de Dolores Zapata.

Malko, ţinând-o de păr, o prinse pe femeie de talie cu picioarele. Isterică, arunca valuri de înjurături în spaniolă, dând din braţe, înghiţind apă. *White Swan* se opri puţin mai departe. Malko îl văzu pe Carlos Barco, coborât pe pasarelă, cu un obiect negru în mâna dreaptă. De această dată, încerca să tragă în el. Numai că de pe un vas care pluteşte, nu putea fi prea precis…

Agilă ca o anghilă, Dolores scăpă din strânsoarea lui Malko şi se aruncă spre el, cu unghiile. Simţi arsuri pe umeri şi gât dar ea îi rată cu puţin ochii. Cu faţa deformată de furie, era ca o pisică sălbatică. Sub apă, picioarele ei încercau în van să îl atingă pe Malko în timp ce înjura.

— Nemernicule! Lepădătură!

Malko înota mai bine ca ea. Reuşi să o ocolească şi să o prindă din spate, imobilizându-i braţele de-a lungul corpului. Malko se menţinea cu greu la suprafaţă. La un moment dat, capetele lor dispărură sub apă iar el trebui să-i de-a drumul pentru a nu se îneca. Ieşiră la un metru unul de altul. Dolores înghiţise apă. Cu gura deschisă, scuipa apa, pe jumătate înecată.

Deodată, Malko văzu şalupa care se apropia cu spatele.

Carlos Barco, aplecat spre spate, îndrepta un pistol spre el. Trase şi-l rată cu un metru pe Malko. Deodată, Dolores îşi recăpătă vocea.

— Împuşcă-l! împuşcă-l! vociferă ea.

Uşor de zis… Columbianul mai trase de două ori fără niciun succes. Malko se lipi iar de Dolores, care era epuizată. Avea

de ales între a se îneca, a se lăsa sfâşiat de elicele şalupei sau a primi un glonţ în cap.

Cu sângele înfierbântat, cercetă orizontul cu privirea şi, prin apa sărată care îi ardea ochii, păru că vede un vas care venea înspre ei.

Începu să se roage.

Eddie Garcia, cu faţa arsă de soare, nu lăsase binoclul de la ochi de o oră, în timp ce prietenul său Miguel conducea şalupa înspre Virgina Key.

Pe rând, verifica prin binoclu fiecare vas şi trecea la următorul. Cercetând orizontul pentru a mia oară, se opri asupra unui punct alb destul de îndepărtat, reglă distanţa şi bătăile inimii i se accelerară: un vas alb era oprit în larg. Se întoarse.

— Miguel! Mergem spre vasul acela alb, în stânga, în faţă.

Prietenul său acceleră iar Eddie Garcia nu scăpă şalupa din priviri. După zece minute, distingea literele aurii pe pupa albă şi înjură de bucurie.

Descoperise unde era *White Swan.*

— Încetineşte! urlă el.

Imediat ce vasul se opri, cercetă marea cu privirea şi văzu două capete apropiate, nu departe de şalupă. Unul blond şi unul brunet. Nu se mişcau practic deloc. Malko şi Dolores Zapata. Se întoarse spre Miguel.

— Opreşte!

Nu voia să deranjeze această activitate relaxantă. Vizibil, totul decurgea bine. Nu avea decât să se prefacă a fi nişte turişti, şi ei. Nu voia să îl „deconspire” pe Malko.

Malko văzuse şalupa, dar nu ştia dacă era Eddie Garcia.

Totuşi, agită braţele, disperat. Dolores nu mai reacţiona, pe jumătate înecată. Începu să facă semne din nou, pândit de Carlos Barco cu pistolul în mână, la câteva zeci de metri.

133

Distrat, nu văzu când Dolores se răsuci şi îl muşcă puternic de umărul stâng. Din cauza durerii, se împinse cu picioarele şi se îndepărtă de ea. Imediat, columbiana începu să înoate cu toate forţele spre *White Swan.* Surprins, Malko vru să se ducă după ea, dar se apropia prea mult de pistoletul lui Carlos Barco. După cum înota, îi trebuiau câteva minute lui Dolores să ajungă la şalupă. Cu coada ochiului, văzu şalupa Sunseeker care se oprise. Poate că era Eddie Garcia.

Adunându-şi forţele, porni spre Sunseeker, mult mai mic decât *White Swan* şi aflat la aproximativ două sute de metri. Spera doar ca nu cumva Carlos Barco să îndrăznească să-l ucidă cu martori… Se întoarse. Carlos Barco tocmai o ajuta pe Dolores să se urce la bordul *White Swan.*

Eddie Garcia, cu binoclul la ochi, urmărise toată scena fără să înţeleagă ce se petrecea. Abia când văzu că Malko îi face semn îşi dădu seama că ceva nu este în regulă. Dolores Zapata se urcase în *White Swan.* Acesta putea pleca în câteva clipe.

— Porneşte! strigă Eddie Garcia lui Miguel.

Se uită prin binoclu. Malko înota spre ei. Dădu din mâini iar Eddie Garcia îi răspunse. În câteva minute, se întâlneau. În acel moment, văzu şalupa *White Swan* pornind şi făcând un viraj pentru a se lansa în urma lui Malko. Mult mai rapidă decât ei, risca să îl ajungă din urmă.

— La naiba! scrâşni Eddie Garcia. Vrea să treacă peste el!

— Omoară-l! Omoară-l! repeta isterică, Dolores Zapata, prăbuşită pe banchetă.

Epuizată, tremurând de oboseală, cu părul ud, ochii roşii şi bulbucaţi. Brusc, Carlos Barco întinse mâna înainte.

— Uite! Mai este un vas care vine spre el. Cu siguranţă sunt colegii lui de la DEA. Trebuie să ne întoarcem.

— Nu! urlă columbiana. Treci peste el!

Carlos Barco, fără să răspundă, trase de cârmă iar şalupa viră.

— Ce faci? strigă Dolores.

— Evit o prostie, făcu rece Carlos Barco. Vrei să ne urmărească Garda de Coastă?

— Omoară-l! repeta Dolores, dezlănţuită.

Cum Carlos Barco continua manevra de evitare, ea luă pistoletul de pe banchetă şi începu să tragă ca o nebună înspre Malko. Fără niciun rezultat.

Columbianul pornise GPS-ul şi se îndrepta spre Bahamas. Trebuia să ajungă acolo până la lăsarea serii pentru a prinde zborul spre Caracas. Cu atât mai rău pentru cel de care nu reuşiseră să scape.

Eddie Garcia trebui literalmente să-l tragă pe Malko pe şalupă. Acesta tremura de epuizare şi abia putea să vorbească. Îi trebui câteva minute până să îşi revină.

— Aţi ajuns la timp! murmură el, scuipând apă de mare. Trebuie să îi prindem.

— Dă-i drumul! urlă Eddie Garcia prietenului său.

Şalupa lor făcu un salt în faţă, dar *White Swan* nu mai era decât un punct alb în larg… Imediat, realizară că aceasta mergea cu zece noduri mai repede ca ei.

— Lasă-i, făcu Malko, înfăşurat într-un prosop. Să ne întoarcem. O să îi aşteptăm.

Se lăsă, epuizat, şi abia când ajunseră la debarcader creierul îşi reluă funcţionarea.

Era clar: Carlos Barco şi Dolores Zapata voiseră să scape de el înainte de a pleca. Foarte probabil pentru a se întâlni cu prinţul Al-Khobar la Caracas. Puteau ajunge în oricare alt port din Florida cu acea şalupă rapidă şi aveau la îndemână destule aeroporturi…

Toate lucrurile lui rămăseseră pe *White Swan.* Trebuia să treacă mai întâi pe la *Delano.*

135

— Trebuie să îmi iau hainele de la hotel, îi zise lui Eddie Garcia. După aceea, vom vedea.

Eddie Garcia îşi lăsase maşina la debarcader. Când, după o oră, Malko, în slip, traversa holul hotelului, nimeni nu îi dădu atenţie. Erau destui mult mai originali. Făcu un duş, luă o votcă şi coborî. De această dată, cu pistolul Glock la curea, pe sub haină. Războiul fusese declarat.

— Să mergem la Carlos Barco, zise el.

Marea era întunecată. Carlos Barco pornise pilotul automat, cuplat la GPS, pentru a-i duce direct la Nassau. Vor dormi acolo şi vor porni a doua zi spre Viasa, Caracas, lăsând şalupa într-unul din porturile din Nassau. Columbianul nu avea decât să-l trimită pe Ramon, să o ducă înapoi la Miami.

Dolores Zapata, uscată dar cu ochii roşii, se aşeză lângă el.

— Ar fi trebuit să îl omorâm pe nemernic! scrâşni ea.

— Este norocos. Era prea periculos cu amicii săi de faţă. Oricum, nu ştie unde mergem şi ne va aştepta în Miami.

— La ce oră ajungem la Nassau? întrebă ea.

— Pe la cinci, dacă marea rămâne aşa.

— Bine. O să dorm puţin.

Ea se duse în cabină şi se prăbuşi pe patul pe care făcuse dragoste cu Malko, în urmă cu trei ore. Furia o împiedica să adoarmă, dar în cele din urmă va reuşi, gândi ea.

Era ora opt seara dar era încă lumină. De trei ore, Eddie Garcia şi Malko supravegheau clădirea în care locuia Carlos Barcok fără să poată intra. Toate intrările erau asigurate cu cartele magnetice. La recepţie, nu lăsa pe nimeni să intre.

Nici urmă de şalupă: cei doi fugari nu se întorceau.

— Aş vrea să arunc o privire la el în casă, zise Malko.

Eddie Garcia oftă.

— Am o mică idee, dar trebuie să ne asigurăm că nu este nimeni în apartament. O să întrebăm jos.

136

Se prezentară la recepţie şi întrebară de Carlos Barco.

Cubanezul sună îndelung la apartamentul lui, apoi închise.

— Domnul Barco nu s-a întors, anunţă el. Dacă vreţi să-l aşteptaţi…

— O să mai trecem, răspunse Eddie Garcia.

Ieşiră iar americanul se îndreptă spre piscina inaccesibilă. Totuşi, dând ocol, se ajungea în spatele clădirii, care dădea spre port. Eddie Garcia îi arătă lui Malko nişte cabluri care erau legate de o platformă aflată jos.

— Fac lucrări, explică el. Această platformă foloseşte la ridicarea lucrătorilor pe faţadă. Ne va duce până la etajul 25, la apartamentul lui Carlos Barco. Vom sări pe terasă şi nu ne mai rămâne decât să deschidem o fereastră.

Nici ţipenie în jur. Se urcară în nacelă. Eddie Garcia găsi comanda şi platforma începu să urce încet de-a lungul faţadei. Cei care îi văzuseră din interior nu le dăduseră prea multă atenţie. Eddie Garcia opri platforma în dreptul terasei. Trebuiră doar să sară peste balustradă. Ferestrele carfe dădeau spre apartament erau închise. Fără să ezite, Malko luă un scaun greu de metal şi îl aruncă într-una din ele pe care o sparse. După treizeci de secunde, erau în interiorul apartamentului. Eddie Garcia începu să scotocească prin living în timp ce Malko se duse pe culoarul din dreapta. Dădu de o cameră a columbianului cu un televizor enorm cu ecran plat, un calculator pe un birou fără hârtii pe el. Sertarele nu îi dezvăluiră nimic, dar coborând privirea, observă o foaie de hârtie galbenă mototolită, în coşul de hârtii. O desfăcu. Era plină de notiţe, dar un rând era subliniat.” Zborul 328. VIASA. Plecare din Nassau ora 8:45, sosire la Caracas ora 11:50.”

Se duse imediat la Eddie Garcia.

— Au plecat spre Bahamas, anunţă el. Şi de acolo, spre Caracas. Posibil mâine.

— Vrei să îi prinzi din urmă?

— Poate, zise Malko.

Eddie Garcia se instală la calculatorul lui Carlos Barco şi începu să caute, pe Internet, un zbor Miami-Caracas. Nu era strălucit. Din Miami, duminica, primul zbor spre Caracas, pleca la 12:32. Ştiind că Ryad Al-Khobar trebuia să plece din

Venezuela a doua zi, Malko îşi zise că va ajunge prea târziu. În

plus, fără mandatul său oficial, ce putea face împotriva unui invitat al preşedintelui Chavez? Totuşi, acest capăt de hârtie îi aducea ultima piesă de puzzle. Dolores Zapata nu îl minţise pe Sanchez Pastrana: urma să se întâlnească cu prinţul Ryad Al-Khobar la Caracas pentru cel mai mare transfer de cocaină cunoscut vreodată. Aflaseră destule.

Coborâră foarte simplu, cu liftul: pentru a ieşi nu aveau nevoie de cartelă magnetică.

— Ce facem? întrebă Eddie Garcia când ajunseră afară. Mai ai nevoie de mine?

Malko era nervos.

— Mi-ai salvat viaţa, azi, zise el. Este suficient. De acum, acţiunea nu se mai petrece aici, ci la Caracas. Prietenul tău Reyes ne-a spus tot ce ştia. O să încerc să mă descurc cum pot.

Eddie Garcia îl lăsă pe Malko la *Delano.*

— Ţine-mă la curent, zise el. Începând de mâine. În seara asta, mă ocup numai de Carmencita.

Malko privi la ceas. Era ora nouă şi zece. Îi mai rămâneau câteva ore pentru a rezolva problemele. Prinţul Ryad Al-Khobar părăsea Venezuela a doua zi, la o oră neprecizată. Dolores Zapata şi Carlos Barco vor ajunge la Caracas la începutul zilei, întâlnirea lor avea să fie scurtă.

Acum că era sigur de implicarea sauditului în traficul de cocaină, trebuia neapărat să afle *unde* se ducea Ryad Al-Khobar. Era locul de livrare a cocainei.

Pentru a obţine această informaţie, avea nevoie de un ajutor oficial, CIA sau DEA. Doar că i se retrăsese cazul. „Joker”-ul său, Vincent Shedd, nu putea acţiona atât de repede. Nu îi mai rămânea decât o posibilitate: să îl convingă pe Frank Gapistrano să deblocheze situaţia. La această oră, sâmbătă seara, nu mai era la Casa Albă, dar Malko avea numărul lui de mobil.

Malko formă numărul *Consilierului Special* de la Casa Albă şi aşteptă, cu inima bătând tare. La a doua sonerie, Frank Capistrano răspunse cu vocea lui răguşită:

— Da? Cine este la telefon?

— Malko.

— Ah, Malko, făcu americanul cu o voce călduroasă. Unde sunteţi?

— La Miami.

Frank Capistrano păru surprins.

— Încă mai sunteţi la Miami? Credeam că acest caz de trafic de cocaină în care ar fi implicat un prinţ saudit s-a terminat. Am primit, acum câteva zile, o notă de la Langley în această privinţă, explicând că era vorba de un zvon. Am transmis-o Preşedintelui, care a părut uşurat. De la început, era convins că era vorba de elucubraţii fără fond. Chiar el a interzis Agenţiei să ancheteze despre prinţul Ryad Al-Khobar, al cărui unchi era încă ambasador al Arabiei Saudite la Washington acum ceva timp.

— Frank, replică Malko, acest caz de trafic cu cocaină nu este un zvon. Există şi am nevoie de dumneavoastră.

Frank râse răguşit.

— De obicei, *eu* am nevoie de dumneavoastră. Ce se petrece?

Malko îi explică totul, de când îl sunase Mac Laughlin care îi suspendase cazul până la ultima descoperire.

— Sunt sigur, de acum, că este vorba de un trafic de cocaină destinat să finanţeze Al-Qaida. Nu am încă probe, dar dacă nu aflu unde este acum Ryad Al-Khobar, nu voi avea niciodată această probă, afacerea se va încheia iar Oussama Bin Laden şi prietenii săi vor primi câteva zeci de milioane de dolari.

— Este un argument bun! recunoscu Frank Capistrano. După dumneavoastră, ce ar trebui făcut?

— Staţia Agenţiei la Caracas are posibilităţi să afle unde şi cu ce aparat va pleca Ryad Al-Khobar după ce va părăsi

Venezuela.

— O.K., făcu *Consilierul Special.* Vom scurtcircuita eşaloanele superioare. Îl sun chiar eu pe Mac Laughlin şi îi cer informaţia, fără a-i spune pentru cine. Poate crede că este pentru Preşedinte, dar este treaba lui.

— Când mă sunaţi?

— Imediat ce voi avea informaţia. Va trebui să-i scutur. Dar pentru mine, Mac Laughlin se va descurca.

Când telefonul mobil sună la ora unsprezece şi douăzeci şi cinci, Malko sări din pat ca şi electrocutat. Nu se mişcase din cameră de când vorbise cu Frank Capistrano, nu coborâse nici să mănânce, din lipsă de apetit cauzată de nelinişte.

— Mac Laughlin a lucrat bine, pentru prima dată! anunţă Frank Capistrano. Aveţi cu ce scrie?

— Da, vă ascult.

— Prinţul Ryad Al-Khobar a depus un plan de zbor la turnul de control din Caracas pentru avionul său particular, un trireactor Lookhed Tristar care este înmatriculat în Bermude, pentru traseul Caracas-Malaga, în Spania. Cu decolare pentru duminică la ora 14, ora Venezuelei. Vă este suficient?

Lată de ce Alberto Reyes nu descoperise niciun avion saudit la Caracas.

— Este formidabil, mulţumi Malko. O întrebare: mă credeţi?

Frank Capistrano râse răguşit.

— Nu m-aţi păcălit niciodată. De ce?

— Aş avea nevoie de ajutorul Agenţiei din Spania. Mă urc în primul avion.

Timp de câteva clipe, nu auzi decât respiraţia grea a *Consilierului Special,* apoi acesta din urmă zise:

— Pentru moment, nu pot să-i dau ordin în acest sens lui Mac Laughlin. Ar fi împotriva voinţei Preşedintelui. Dar dacă îmi aduceţi şi alte elemente, începând din Spania, voi declanşa operaţiunea, O.K.?

— O.K., concluzionă Malko. Vă sun de acolo.

Abia închise că sună la reprezentanţa Iberia şi află că

primul zbor spre Madrid era a doua zi, duminică, la ora 17 şi 25, sosire la ora 8 şi 10 dimineaţa, luni. Din cauza celor şase ore de decalaj orar. De acolo, avea o legătură spre Malaga la 10 şi 10. O oră de zbor.

Dacă nu apăreau întârzieri, va ajunge după avionul lui Ryad Al-Khobar, dar nu prea târziu. Ori, pentru a pune în distribuţie cinci tone de cocaină nu era o operaţiune care se rezolva în

câteva ore. Mai avea o şansă de a-l prinde pe saudit cu mâţa în sac. Doar dacă nu are puţin noroc.

Făcu o rezervare la clasa I pentru zborul Miami – Madrid – Malaga şi, apoi, îl sună Eddie Garcia. Fostul poliţist avea pornit robotul telefonic, ocupat desigur să-şi satisfacă soţia vulcanică. Malko îi lăsă un mesaj de mulţumire, spunându-i ce va face şi promiţând să-l ţină la curent. Apoi, realiză că îi era o foame de lup şi coborî la restaurant. Avea nevoie să fie în formă. La Marbella, va fi singur contra sauditului, columbienilor şi corespondenţilor lor locali.

Semăna cu lupta dintre David şi Goliat. Şi nu putea lua cu el pistolul Glock împrumutat de la Teresa Wilhem.

Capitolul XVI

Convoiul se întindea pe aproape cinci sute de metri. Doi motociclişti deschideau drumul a două maşini de poliţie cu girofar, apoi venea un 4×4 Cherokee blindat cu geamuri fumurii urmat de o jumătate de duzină de alte vehicule, care duceau suita şi bagajele invitatului preşedintelui Chavez, prinţul Ryad Al-Khobar. O altă maşină de poliţie încheia coloana. Părăsiseră *Intercontinental* pe la ora două iar decolarea, întârziată cu o oră la cererea prinţului Ryad Al-Khobar, era prevăzută pentru ora cincisprezece.

Dolores Zapata, ajunsă în urmă cu o oră la *Intercontinental.* Privea amuzată oamenii aflaţi pe trotuar. Carlos Barco şi cu ea ajunseseră la timp la apartamentul

prinţului Ryad Al-Khobar. Bineînţeles, nu menţionaseră nimic despre tentativa nereuşită de a scăpa de agentul care o urmărea pe Dolores. Era inutil să-l mai nelinişteasca pe complicele saudit… Acesta o primise călduros pe columbiană, izolându-se un timp în cameră cu ea. Apoi, el o invitase să meargă cu maşina blindată, împrumutată de preşedintele Chavez. Bineînţeles, niciunul din membrii serviciului de securitate venezuelean nu îndrăznise să întrebe cine era femeia drăguţă în rochie cu flori. Prinţul Ryad Al-Khobar avea dreptul să se distreze. Carlos Barco fusese repartizat în maşina secretarului Mahmoud şi a celor doi asistenţi. Când convoiul, după ce trecu de gardul aeroportului, se opri în faţa enormului avion, lui Dolores îi venea să ţipe de bucurie.

Trei oficiali venezueleni aşteptau să îi ureze călătorie plăcută prinţului Ryad Al-Khobar. Acesta primi omagiul lor şi urcă scara. Dolores şi cu el se instalară în salonul din faţă, în timp ce ceilalţi pasageri se aşezară în spate. Carlos Barco se lipi imediat de un hublou, deasupra uşii de încărcare a calei.

Când văzu angajaţii luând pe rând valizele roşii pline cu cocaină, sub privirea indiferentă a soldaţilor armatei venezuelene care păzeau aparatul, cu greu îşi reţinu un râs nebunesc. Nici în cele mai nebuneşti vise ale sale, nu şi-ar fi imaginat o astfel de scenă. Era apoteoza. Graţie amicilor puternici ai lui Dolores Zapata.

Aceasta, cel puţin, ştia cu cine să se culce, îşi zise el.

Una câte una, valizele pline cu cocaină dispărură în cala avionului. Era magnific. Apoi trapele se închiseră iar cele trei motoare cu reacţie începură să zbârnâie. Un steward apăru cu o tavă încărcată cu cupe de şampanie. Carlos Barco luă o cupă. Se lăsă în scaunul adânc. De acum, nu mai era decât o simplă formalitate: să-l găsească pe Jose Maria Portal, corespondentul spaniol al traficanţilor columbieni. Acesta trebuia să fie la aeroportul din Malaga, pentru a prelua imediat cocaina, pe care să o transporte într-o vilă închiriată pentru moment şi să înceapă „distribuţia” către cumpărătorii

veniţi din cele patru colţuri ale Europei. Graţie spaţiului Schengen, era mult mai uşor de trecut drogurile peste frontierele din Europa.

O parte va fi plătită prin viramente bancare în conturi deschise în paradisuri fiscale, dar mai multe milioane de dolari trebuiau plătite în bancnote. Pentru a fi împărţite imediat. Lui Carlos Barco îi lăsa gura apă… Apoi, nu îi mai rămânea decât să se întoarcă la Miami pentru a petrece zile plăcute, cu tipe latino fascinate de nivelul lui de trai.

Evident, era problema cu tipul pe care încercase să îl ucidă. Dar era cuvântul lui contra cuvântului său. Dacă îl mai întâlnea în Miami.

Urletul reactoarelor îl asurzi şi fu lipit de scaun de acceleraţia decolării. O fermecătoare însoţitoare de bord apăru cu o tavă plină de bunătăţi: somon şi caviar. Carlos Barco se ridică şi se duse în faţă, unde era Dolores şi Ryad Al-Khobar care conversau.

— Totul este pregătit? întrebă sauditul.

— Prietenul nostru Jose Maria va fi la aeroport. Va pleca cu noi şi va recupera marfa după aceea. Apropo, unde o să stăm?

— Un prieten mi-a împrumutat o casă, la San Pedro de Alcantara, aproape de Marbella, răspunse sauditul. Sunteţi invitaţii mei, dar trebuie ca totul să fie aranjat şi plătit în trei zile, căci, după aceea, eu plec spre Ryad. Dumneavoastră?

— Noi ne întoarcem la Miami, făcură ei într-un glas.

— Bine. Să ne odihnim, zborul este lung.

Avionul Tristar ajunse la altitudinea de croazieră şi nu se mai vedea decât albastrul cerului. Dolores Zapata închise ochii de fericire. În curând, va fi bogată.

— Mergem să ne şi distrăm puţin, la Marbella? întrebă ea.

Ryad Al-Khobar zâmbi indulgent.

— Bineînţeles, vă voi duce în cea mai extraordinară discotecă din lume. La prietena mea Olivia Vaiere. Veţi vedea

acolo cele mai frumoase fete din Marbella şi din Europa. Este un loc magnific. Nu departe de proprietatea regelui Fahd.

Puţin câte puţin, pasagerii avionului moţăiau, în zgomotul motoarelor cu reacţie. Carlos Barco ştia că debarcarea la Malaga nu va pune mai multe probleme decât îmbarcarea la Caracas. Bogătaşii arabi lansaseră Marbella, cheltuind sume enorme pe case, apartamente, bijuterii şi cumpărături de tot felul. Un prinţ saudit era primit cu toate onorurile datorate bogăţiei sale. Mai ales că avea un paşaport diplomatic. Avionul zbura cu nouă sute de kilometri la oră deasupra Atlanticului, cu cinci tone de cocaină în cală. În câteva zile, nu va mai rămâne nicio urmă a operaţiunii. Columbienii vor pleca cu dolarii, furnizorii de droguri vor fi plătiţi prin circuitele bancare complexe iar Ryad Al-Khobar va dispune de fonduri în lichidităţi necesare pentru finanţarea ramurii europene a Al-Qaida.

„Allah este mare”, murmură în sinea lui sauditul, care avea impresia că este vârful de lance al jihadului. Căci pentru el nu oprea nimic, în afară de cinci kilograme de cocaină pe care o va distribui amicilor săi din guvernul saudit care acopereau operaţiunea şi nu aveau aceeaşi motivaţie religioasă ca el.

* *

Boeingul 737 al companiei Iberia îşi terminase aproape coborârea spre aeroportul din Malaga, în sudul Spaniei. Malko, puţin obosit de zborul lung, privea peisajul montan şi construcţiile sistematice pe orice suprafaţă plană, până la mare. Pe aproape două sute de kilometri, practic până la Gibraltar, Costa del Sol nu era decât un covor betonat. Spaniolii construiau ca nebunii: vile, blocuri, golfuri. Nu se vedeau decât macarale.

Rotile avionului atinseră solul. Încordat, Malko se uită prin hublou. Aeroportul din Marbella era uimitor: aerogara modernă era imensă, cu pasarele mobile pentru îmbarcare şi debarcare. Zborurile charter veneau din toată Europa, într-o cadenţă infernală.

În timp ce Boeingul rula pe pistă, Malko examină aparatele staţionate la sol. Pulsul i se acceleră când descoperi, parcat puţin mai deoparte, alături de alte avioane particulare, un trireactor Lookhed Tristar. Niciun pavilion pe fuselajul argintiu, doar nişte litere pe care Malko avu timp să le citească. VPBNA. Înmatricularea avionului cu care plecase în ajun din Caracas prinţul Ryad Al-Khobar. După orarul de zbor, trebuia să fie acolo de patru sau cinci ore.

Excitat şi frustrat în acelaşi timp fiindcă nu ajunsese în acelaşi timp cu el, Malko se întrebă dacă CIA va acţiona în cele din urmă. Înainte de plecarea din Miami, avusese o surpriză plăcută. Frank Capistrano îl sunase pentru a-l anunţa că şeful staţiei din Madrid, Nicolas Kolen, îl va aştepta la Marbella. Pentru o asistenţă oficială în primă fază.

Malko fu printre primii pasageri care coborâră. Cum intră în aerogară, doi bărbaţi veniră spre el. Cel mai înalt, în haină de piele, cravată, guler încheiat, părul scurt şi grizonat, ochi albaştri, îi întinse mâna.

— Nicolas Kolen. El este locotenentul de la Garda Civilă, Arturo Lopez. Un prieten.

Civilul mustăcios cu părul negru îi strânse mâna lui Malko şi toţi trei se duseră spre sala bagajelor, trecând rapid pe la controlul Imigrărilor. Aeroportul era nou-nouţ. Malko, care nu avea decât o geantă, nu pierdu timpul. Locotenentul de la Garda Civilă îi părăsi la ieşirea din aerogară.

— Vă duc cu maşina la *Marbella Club,* anunţă Nicolas Kolen. O maşină închiriată vă aşteaptă acolo.

— Aţi văzut avionul Tristar? întrebă Malko.

Americanul zâmbi.

— Da. A sosit acum aproape patru ore. Ieri după-amiază, l-am sunat pe Arturo pentru a se interesa. Este amicul nostru aici. Un tip de treabă.

— A descoperit ceva interesant?

În timp ce traversau spre parcarea din faţa aerogării, Nicolas Kolen scoase nişte hârtii din buzunar.

— Lată. Am toate paşapoartele pasagerilor din Tristar. Mai întâi Ryad AFKhobar, însoţit de patru persoane din suita sa, saudiţi, dintre care două gărzi de corp. Apoi, o femeie, Dolores Măgură, paşaport columbian Numele pe care l-aţi comunicat. Şi un alt columbian. Îi ştiţi?

Malko examină documentele în timp ce americanul se urca la volanul unui Ford.

Miguel Botero, asta nu îi spunea nimic.

— Este cu siguranţă Carlos Barco sub un nume fals, concluzionă el, ca şi Dolores Zapata.

— Am transmis cele două nume la staţia din Bogota, preciză americanul. Autorităţile columbiene ne vor informa poate. Două persoane au venit să-l primească pe prinţ la aeroport: consulul Arabiei Saudite la Malaga şi un saudit care locuieşte în Marbella, Mansour Al Albani. Arturo Lopez îl cunoaşte. Mai multe vehicule îi aşteptau la aeroport. Ryad Al-Khobar şi cei doi columbieni s-au urcat într-un Daimler Mybach venit cu şofer. Ceilalţi şi bagajele au fost încărcate în trei camioane albe. Un număr impresionant de valize roşii. Nu este nimic de mirare: bogătaşii arabi călătoresc mereu cu multe bagaje.

— Aceste valize conţin cu siguranţă cocaina, zise Malko.

— Este posibil, făcu prudent Nicolas Kolen. Dar, chiar dacă este aşa, nu am putea face nimic. Prinţul Ryad Al-Khobar este protejat de imunitate diplomatică. Spaniolii nu vor mişca nimic decât cu probe exacte şi susţinute de fapte.

Ieşiseră din parcarea aeroportului şi mergeau pe autostradă, de-a lungul Costa del Sol.

— Ştim măcar unde s-au dus? întrebă Malko, cu un gust amar.

— Da, graţie lui Arturo Lopez. Sauditul care a venit să-l aştepte pe prinţul Ryad Al-Khobar este administratorul unei superbe proprietăţi aparţinând unei societăţi saudite, Dar-Es-Salam, pe una din colinele care domină San Pedro de Alcantara.

— Putem supraveghea accesul?

— Dificil, recunoscu şeful staţiei CIA. O să vă arăt.

— Pe ce ajutor mă pot baza? întrebă Malko. Aş putea face apel la sprijinul obişnuit?

— Nu pentru moment, mărturisi, deranjat, Nicolas Kolen.

Oficial, Agenţia nu are în lucru acest caz. La intervenţia personală a domnului Capistrano am primit indicaţii să vă ajut cum pot.

Malko insistă:

— Şi nici de la DEA?

Ajungeau la zona de plată a taxei. Nicolas Kolen depăşi un camion. Se strâmbă ciudat.

— DEA din Miami, da. Doar pentru partea americană. Totuşi, cunosc pe responsabilul lor în Spania, John Di Marco. Dacă este nevoie, ne va pune în legătură cu omologii spanioli.

— Cinci tone de cocaină pentru Al-Qaida nu interesează pe nimeni, remarcă Malko, deranjat.

— Ei nu văd aşa problema, obiectă cu diplomaţie Nicolas Kolen. Refuză să îl creadă vinovat pe Al-Khobar.

Douăzeci de minute mai târziu, după ce ocoliseră Marbella, americanul o luă spre fosta şosea de pe faleză. Faţada albă de la *Marbella Club* arbora blazonul prinţului Hohenloe, dar stabilimentul se mărise mult, anexând un parc plin de vegetaţie tropicală care se întindea până la mare şi era presărat cu căsuţe. Mai multe Rolls-uri erau oprite la recepţie, în dreapta porţii. Malko se trecu în registru şi primi cheile de la un Polo alb, după care fu însoţit de un angajat până la bungaloul nr. 7.

Nicolas Kolen aştepta la volanul maşinii sale. Când Malko se întoarse, îi propuse:

— Mă urmaţi!

O luară spre sud, depăşind Puerto Banus, marele port din Marbella şi, după doisprezece kilometri, Nicolas Kolen o luă la dreapta, pe şoseaua 397 care ducea la Ronda. După ce traversară San Pedro, urcară dealurile. Şoseaua urca în

serpentine printre şantierele” urbanizării”. La aproximativ cinci kilometri de sat, americanul semnaliză şi se opri lângă şosea.

— Să continuăm doar cu maşina mea, sugeră el când Malko îl ajunse din urmă. Este mai discret.

După un kilometru, încetini, arătându-i lui Malko un grilaj de fier forjat, care bloca o alee care urca dealul. Pe un stâlp era scris: „Dar-Es-Salam. Acces privat. Nu treceţi.”

— Aici este, făcu americanul. Una din cele mai frumoase proprietăţi din zonă. Două sute de hectare în jurul vârfului dealului cu o vedere minunată până la Gibraltar. O piscină

enormă, terenuri de tenis, parcuri cu animale, locuinţe somptuoase.

— Mai este vreo intrare?

— Prin sud, este un drum de pământ, dar acum este dificil de ajuns fiindcă traversează un şantier. În orice caz, în această dimineaţă, au intrat pe aici.

— Cocaina a putut fi descărcată deja de atunci? remarcă Malko.

— Este posibil, recunoscu şeful staţiei. Nu erau supravegheaţi.

— Cum să facem?

Americanul zâmbi ironic.

— În afară de un elicopter care ar pluti în zbor deasupra proprietăţii, mai este pânda. Puţin mai sus, este un magazin de decoraţiuni cu o parcare de unde se pot supraveghea intrările şi ieşirile. Dar nu o să faceţi asta *personal?*

Americanul părea sincer şocat.

Malko îi aruncă o privire rece.

— Aveţi pe cineva care mă poate ajuta?

— Nu, recunoscu americanul. Cu excepţia lui Arturo Lopez, nimeni nu ştie de prezenţa dumneavoastră aici. Şi ar fi suficient ca Ryad Al-Khobar să se plângă poliţiei locale de hărţuire pentru a avea probleme. Proprietarul a vândut nouă sute de hectare unor întreprinzători care construiesc în jur şi

îmbogăţesc San Pedro. Al-Khobar este de neatins. Până ce vom obţine ceva concret cu care să dovedim.

Malko întrebă nerăbdător:

— Nici dumneavoastră nu credeţi?

Nicolas Kolen ezită, înainte de a recunoaşte:

— Nu totul! Este prea mult. Dar nu vă cer să vă schimbaţi părerea. Pentru moment, nimeni nu poate certifica faptul că cocaina a fost introdusă în Spania. Să cerem o percheziţie din partea Gărzii Civile este imposibil…

— Bine, conchise Malko Linge. O să stau la pândă. Vom vedea. Ce faceţi?

— Mă întorc la Malaga, unde o să fac nişte vizite. Vă dau numărul meu de telefon, daţi-mi-l pe al dumneavoastră.

Schimbară numerele de telefon iar Nicolas Kolen îl lăsă pe Malko la maşina sa. Acesta se duse imediat în parcarea de la magazin şi se instală pentru pândă. Gândind că lucra pentru o

agenţie care cheltuia treizeci de milioane de dolari pe an… Din stradă, nu se vedea casa unde se afla Ryad Al-Khobar şi prietenii săi.

* *

Dolores Zapata, întinsă pe marginea piscinei sub soarele arzător, cu trupul uns cu cremă solară, nu se sătura să profite de priveliştea magnifică a Mediteranei. Era senin şi se vedeau în depărtare coastele Marocului şi Gibraltarul. Un personal stilat şi eficace avea grijă de ei. Ryad Al-Khobar, urcase să se odihnească, fără să coboare încă.

Totuşi, în ciuda acestei atmosfere luxoase, a soarelui şi cerului albastru, atmosfera era încordată. Sejurul lor în Spania începuse prost. Jose Maria Portal, corespondentul în Spania al traficanţilor, nu fusese la aeroport! Planul lor era să urmeze convoiul până la reşedinţa lui Al-Khobar şi să preia imediat cocaina.

Imposibil să aştepte la aeroportul din Malaga cu riscul de a da de bănuit. Ryad Al-Khobar era furios şi reacţionase violent,

ameninţând chiar să plece cu cocaina în Arabia Saudită. Carlos Barco nu ştia ce să mai facă. *El* era responsabil de această parte a operaţiunii… Jose Maria Portal era un tip serios. Ar fi trebuit un motiv serios pentru a nu veni. Circumstanţă agravantă, telefonul mobil era blocat pe mesagerie. Ceea ce era un semn *foarte* rău. Dacă fusese arestat pentru un motiv oarecare, aceasta putea explica tăcerea lui. În acest caz, cei doi columbieni rămâneau cu cinci tone de cocaină fără clienţi. Fiindcă Jose Maria Portal era omul de legătură. Carlos Barco nici măcar nu ştia unde este vila închiriată în care trebuia depozitată cocaina şi unde chimistul organizaţiei, trimis de la Bogota, trebuia să îi aştepte.

Aşezat lângă Dolores Zapata, columbianul forma mereu numărul de telefon de un sfert de oră, înecându-şi neliniştea în Defender.

— Tot nu răspunde? întrebă nervoasă Dolores.

— Vezi bine că nu, făcu Carlos Barco, arţăgos.

Furios, aruncă telefonul pe prosop şi plonjă în piscină. În ciuda situaţiei, continuau să se bronzeze, cu stomacul încordat.

149

Când telefonul lui Carlos Barco sună după o oră, columbianul sări literalmente în aer. Luă aparatul şi, cum auzi vocea celuilalt, urlă:

— Jose Maria! Unde eşti, tâmpitule?

Dolores Zapata nu auzi răspunsul, foarte lung, dar văzând trăsăturile columbianului destinzându-se, înţelese că nu era nicio catastrofă. După ce închise, Carlos Barco zise liniştit:

— A avut un accident iar telefonul mobil a fost distrus. Abia a sosit. Mă aşteaptă în faţa moscheii regelui Fahd.

— Vrei să vin cu tine?

— Nu. Aşteaptă ca Ryad să coboare şi dă-i vestea. Îl iau pe Mahmoud cu mine ca să mă ghideze până la moschee.

Se duse în vilă ca să se îmbrace.

Moţăind de nesomn şi oboseală şi, mai ales, însetat, Malko se întreba cât avea să dureze. Se uită la ceas. Trecuseră peste două ore de când aştepta în parcare, cu aerul condiţionat pornit. Nimeni nu intrase sau ieşise din curtea vilei.

Avea nevoie să bea ceva. Porni înspre Ronda. Alături, un panou indica: *Meson el Coto 1 km.* Acolo, va găsi cu ce să îşi stângă setea. Aproape intra în curbă când, în retrovizoare, observă o maşină decapotabilă albă care ieşea de pe aleea din Dar-Es-Salam.

Bine că şoseaua era pustie şi putu să se întoarcă înainte de viraj pentru a porni în urmărirea vehiculului, ca şi cum venea dinspre Ronda. Îl ajunse după doi kilometri. Era un Mercedes SLK decapotabil, cu doi bărbaţi. Era destul de circulat pentru ca Malko să îi poată urmări fără să fie observat.

Coborâră spre mare iar SLK-ul o luă la dreapta, pe Avenida Louis Braille de Marbella. Era înmatriculată local. Imposibil de identificat pasagerii fără să o depăşească. Trecu de Puerto Banus, continuând pe fosta şosea de coastă cu două benzi pe sens separate de un scuar central. Puţin înainte de a ajunge la *Marbella Club. O* luă pe o bretea ce ducea la un pod. Malko lăsă o distanţă mai mare. După ce trecu podul, Mercedes-ul urmă un drum pe sub şosea. Malko observă în faţa lui minaretul unei moschei şi câteva minute mai târziu, trecu prin faţa gardului aurit al proprietăţii regelui Fahd.

Casa Albă în mărime naturală.

SLK-ul merse pe lângă moschee şi se opri puţin mai departe, într-o parcare unde un panou albastru, la intrare, anunţa: *Parcare Privată. Moschee.*

Malko continuă pe şoseaua care escalada colina şi se opri puţin mai sus, în faţa unei cabine telefonice albastre plantate pe marginea şoselei, deasupra parcării.

Coborî şi ridică receptorul, prefăcându-se că telefonează în timp ce-i urmărea pe cei doi. Aceştia coborâră din SLK şi se îndreptară spre o maşină roşie parcată. Un tip brunet, foarte

slab, îmbrăcat sobru, ieşi şi înaintă spre cei doi pasageri din SLK, îmbrăţişându-l pe unul dintre ei în stilul cel mai spaniol.

Malko reuşi să-i distingă faţa.

Era Carlos Barco.

Capitolul XVII

Malko, cu pulsul accelerat, lăsă receptorul şi se duse la maşină. Cei trei bărbaţi discutau animaţi în parcare. Apoi, al treilea, arab, se despărţi de ceilalţi doi şi se duse în curtea moscheii. Reapăru câteva minute mai târziu. Discutară iar apoi arabul se duse la maşina roşie împreună cu tipul slab. Malko urcase mai sus şi se întorsese. Nu îi fu greu să urmeze maşina roşie.

Aceasta, un Nissan, reluă şoseaua de coastă înspre sud, până la San Pedro, luând-o pe şoseaua ce ducea la Ronda. Trecură de intrarea pe proprietatea unde locuia Ryad Al-Khobar, urcând serpentinele înspre Ronda, trecând prin faţa restaurantului *El Coto.* Curând, *urbanizările* lăsară loc dealurilor încă sălbatice.

După ce trecu de un restaurant flancat de o terasă care domina şoseaua, Nissan-ul roşu o luă la dreapta, pe un drum particular care deservea mai multe case construite în coasta dealului. Malko avu timp să se apropie şi să noteze numărul: 2552 CTR. Continuă să meargă înainte, apoi se întoarse. În faţa drumului pe care intrase maşina roşie, un panou indica „Lome del Prado”. Era un mic cartier de câteva vile. Plecă şi-l sună pe telefonul mobil pe Nicolas Kolen, relatându-i despre apariţia lui Carlos Barco şi dându-i numărul Nissan-ului.

— O să identific imediat proprietarul, îl asigură americanul. Cu ajutorul lui Arturo Lopez.

Liniştit, Malko îşi reluă drumul spre *Marbella Club.* Avea neapărat nevoie să facă un duş şi să doarmă câteva ore. Şi mai ales, să primească întăriri. Singur, nu putea face faţă. În timp ce cobora spre San Pedro, se întâlni cu o maşină albă şi îl

recunoscu pe Carlos Barco la volan! Imposibil să îşi dea seama dacă acesta l-a recunoscut.

Carlos Barco ajunse la piscină într-o stare de excitare indescriptibilă. Dolores Zapata şi Ryad Al-Khobar, amândoi în halate, stăteau întinşi pe un imens pat care se afla în faţa livingului, lângă piscină, vizibil în cursul unui flirt. Observându-l pe Carlos Barco, Dolores îşi ridică mâna de pe halatul sauditului, lăsând să se vadă o umflătură sugestivă. Columbianul nu era în apele lui.

— Tocmai l-am văzut pe nemernicul de agent DEA! izbucni el.

— Nu te-ai întâlnit cu Jose Maria? întrebă Dolores, stupefiată.

— Ba da! Dar când mă întorceam, am întâlnit o maşină care cobora. La volan, era tipul pe care am încercat să-l lichidăm înainte de a pleca. M-am întors şi l-am urmărit. A coborât la *Marbella Club.*

Dolores Zapata se răsti la el:

— Eşti sigur?

— Clar! De unde a ştiut nemernicul că suntem aici? Dacă poliţiştii spanioli se implică…

Transpira. Ryad Al-Khobar asculta, uimit de descoperirea unei probleme neaşteptate.

— Despre cine vorbiţi? întrebă el.

Carlos Barco fu obligat să îi explice. Sauditul nu dezarmă, mulţumindu-se să zică:

— Ar fi trebuit să îmi spuneţi. Este deranjant. Ştiţi de când este aici?

— Nu.

— O să mă interesez. Mahmoud cunoaşte pe toată lumea la *Marbella Club.* Apoi, va trebui să reacţionăm.

Ceea ce voia să spună că va elimina pericolul. Dolores remarcă cu o voce neliniştită:

— Aici, nu avem pe nimeni de încredere… în afară de Jose Maria.

— Eu da, anunţă rece Ryad Al-Khobar. Cunoaşteţi numele

acestui om?

— Cel pe care mi l-a dat, zise Dolores Zapata. Malko Linge. Austriac. Poate fi fals.

— Imediat ce se va întoarce Mahmoud, se va interesa şi vom afla. Acum, ce aţi convenit cu prietenul vostru Jose Maria?

— A închiriat o vilă pentru o lună, puţin mai sus pe munte. Pe numele prietenei sale. Patru dintre ei sunt deja acolo, plus chimistul nostru venit din Columbia. Este la zece minute de aici. Foarte izolat. Am putea transfera marfa acolo în noaptea aceasta. Apoi, cumpărătorii trebuie să sosească începând de mâine dimineaţă. Amicul dumneavoastră, bancherul, a sosit?

— Este ia *Marbella Club,* făcu sauditul fără să clipească. Voi merge să îl văd. Deci, totul merge bine…

Carlos Barco rămase uimit în faţa acestui optimism.

— Credeţi? Acest tip, Malko Linge, este de la DEA, CIA, nu ştiu! O să îi alerteze pe spanioli.

Prinţul saudit nu îşi abandonă calmul şi zise cu un zâmbet:

— Am luat câteva măsuri de protecţie. Nicio agenţie federală americană nu ne va deranja, cel puţin pentru un timp. Acest om probabil este singur. Este suficient să îl eliminăm.

— Dar poate că l-a urmărit pe Jose Maria, obiectă Carlos Barco. Când l-am văzut, el cobora. Dacă a reperat vila…

— Deci trebuie eliminat cât mai repede, concluzionă sauditul. Nu avem nevoie de prea mult timp. Oricum, eu plec peste trei zile. Totul trebuie să fie rezolvat până atunci. Mahmoud nu o să întârzie. Mergeţi cât mai curând la amicul vostru Jose Maria pentru a-l pune la treabă.

Carlos Barco dispăru. Imediat ce rămaseră singuri, Ryad Al-Khobar o trase lângă el pe Dolores, împietrită de vestea adusă de columbian, şi îi cuprinse unul din sâni prin mătasea halatului.

— Nu te teme de nimic, îi şopti el la ureche. Până mâine

dimineaţă, acest tip nu ne va mai putea deranja, cu voia lui Allah. Dar eu am nevoie să mă destind.

Zâmbea cu subînţeles. Dolores Zapata, docilă şi cunoscându-i capriciile, îşi puse mâna pe abdomenul lui şi reluă masajul întrerupt asupra sexului pe care îl cunoştea perfect. Întins pe perne, Ryad Al-Khobar închise ochii. Era în paradis. Niciodată nu îşi reprimase plăcerile sexuale. Erau sarea vieţii. O plăcere pe care Allah i-o îngăduia. Profetul

Mahomed – al cărui nume fusese binecuvântat de Allah – iubea femeile şi avea multe.

Delicat, Dolores ridică halatul pentru a descoperi sexul întărit de mângâierile ei şi îl cuprinse cu gura. De când văzuse filmul *Deep Throat,* în urmă cu câţiva ani, această fantasmă revenea mereu în mintea lui Ryad Al-Khobar. În momentul în care el scotea un geamăt de extaz, auzi o maşină oprind în spatele casei.

Era cu siguranţă Mahmoud, omul lui de încredere de mulţi ani. Încet, îşi retrase sexul din gura columbienei, îşi trase halatul deasupra şi strigă în arabă:

— Mahmoud, vino, am nevoie de tine.

Malko se învârtea în cerc în bungaloul de la *Marbella Club.* Era sigur, de acum, că Ryad Al-Khobar, prinţul saudit ce deţinea un paşaport diplomatic, transportase o încărcătură de cocaină de la Caracas la Marbella. Şi că, sub nasul autorităţilor spaniole, aceasta avea să fie livrată traficanţilor locali. Probabil celui pe care îl urmărise în maşina roşie.

Apropierea dintre cele două proprietăţi – Dar-Es-Salam şi Lome del Prado – în acel loc mărginaş, era perfectă pentru distribuirea drogurilor. Soneria telefonului mobil îl smulse din gândurile negre. Era Nicolas Kolen. Americanul părea mult mai entuziast decât de dimineaţă.

— De această dată, cred că aţi punctat! anunţă el. Maşina pe care aţi urmărit-o a fost închiriată de la Avis de un anume Jose Maria Portal, element cunoscut în mediul spaniol, cu un cazier judiciar încărcat, printre altele, şi cu trafic de droguri. A

sosit astăzi cu o tânără din Madrid şi *a* dat ca adresă locală o casă pe şoseaua spre Ronda, în cartierul Lome del Prado.

— Ce veţi face? întrebă Malko.

— Am anunţat la Langley pentru a-mi da autorizarea să îi alertez pe spanioli. Şi pe DEA din Madrid.

— Şi dacă aţi începe cu DEA? înainte de a nu fi prea târziu.

O ezitare lungă, apoi americanul zise:

— O.K., o să o fac, dar neoficial. Ei vor face ceea ce vor.

— Bine, concluzionă Malko, mă întorc la pândă, este tot ce pot face pentru moment.

155

Ieşi din bungalouj său şi urcă pe jos până la recepţie, unde îşi parcase maşina. În momentul în care urca în maşină, văzu maşina roşie pe care o urmărise intrând pe poarta de la *Marbella Club* şi oprind în faţa lui. Un cuplu coborî. Bărbatul, foarte slab, trebuia să fie Jose Maria Portal. Era însoţit de o fată mignonă, brunetă, vulgară, mulată într-o rochie cu model leopard. Se duseră în restaurantul în aer liber care se afla în spatele recepţiei. Malko lăsă să treacă vreo câteva minute şi se duse şi el în restaurant. Cuplul se alăturase unui bărbat elegant, în jur de cincizeci de ani. Malko se instală la o masă mai depărtată. Nu mai trebuia să se ducă să păzească proprietatea lui Ryad Al-Khobar. Adversarii săi veneau chiar ei acolo… Comandă o Stolychnaya şi se rugă cerului ca americanii să se pună în mişcare în cele din urmă.

Mahmoud Zawawoui, omul de încredere al prinţului Ryad Al-Khobar, îşi începu turneul la *Marbella Club.* Unul din şefii de sală, un marocan, era în relaţii excelente cu el, furnizând proprietarilor de la Dar-Es-Sălam fete, droguri, locuri în discotecă. Când regele Fahd venise acolo, chiar el organizase deschiderea în plină noapte a centrului comercial din Puerto Banus, El Corte Ingles, special pentru rege şi suita sa…

Cei doi bărbaţi se întâlniră în parc, în spatele recepţiei, înainte de a începe discuţia, Mahmoud îi dădu marocanului un teanc gros de euro, mulţumindu-i pentru serviciile făcute.

Abia apoi îi explică ce aştepta de la el.

Când se întoarse la maşină, era liniştit: stăpânul lui va afla imediat totul despre persoana de care era interesat.

Se duse apoi în Puerto Banus, elegantul port unde arabii îşi ţineau iahturile. Acestea ieşeau rar: nu era niciun rost de plimbare în jur, nicio insulă. Nimic. În plus, apa era rece, chiar şi vara. Ar fi trebuit să intri în apă cu un combinezon de scafandru. Sauditul o luă prin dreapta parcului de la *Park Piaza Hotel,* spre parcarea subterană cea mai scumpă din Marbella: cinci euro prima oră! Ajuns în faţa gheretei din sticlă de la intrare, întrebă în arabă.pe paznic:

— Ali este aici?

— Este în spate.

Ali Al-Hayir era responsabilul parcării. Marocanul instalat de mult timp la Marbella, câştiga o grămadă de bani din multe alte afaceri, în afară de ocupaţia lui oficială. Printre altele, fabricând şi vânzând cartele false de intrare în port... Un tip scund, cu mustaţă gri, care nu ieşea niciodată, trăind între apartamentul său din San Pedro şi parcare. Nu se ştia mare lucru despre el.

Când Mahmoud intră în micul lui birou vitrat, Ali Al-Hayir puse jos stiloul şi îl îmbrăţişă. Cei doi se cunoşteau de o viaţă. Când Mahmoud avea nevoie de o târfă drăguţă şi ieftină pentru el, era mereu una disponibilă. După salutările obişnuite, Mahmoud scoase o hârtie din buzunar şi i-o întinse marocanului.

— Prinţul Ryad Al-Khobar-bin-Saoud îţi trimite acest mesaj, zise el pe un ton emfatic.

Marocanul desfăcu hârtia, citi, o împături la loc pentru a o pune în buzunar şi răspunse imediat:

— Se va face, cu voia lui Allah, dar voi avea nevoie de amănunte.

— Le vei primi, promise Mahmoud. Ţi le voi da eu.

Se despărţiră cu o nouă îmbrăţişare iar Mahmoud se întoarse la maşină. Sauditul urcă la suprafaţă, liniştit. Ali Al-

Hayir era un om de încredere, devotat, care împărtăşea convingerile religioase ale prinţului Ryad Al-Khobar.

Malko tocmai îşi comanda o a doua votcă şi ocupanţii mesei pe care o urmărea se ridicară şi plecară spre recepţie. Necunoscutul elegant îi însoţi pe Jose Maria şi compania lui până la maşină, apoi intră în recepţie. Malko Linge îl urmări şi văzu că strigă după un angajat. Se apropie imediat şi auzi discuţia:

— Îmi puteţi rezerva o masă la Olivia Vaiere, pentru două ore? Zece persoane.

— Foarte bine, domnule Martinez, făcu angajatul, se va rezolva. Bungaloul nr. 9, nu-i aşa?

— Exact.

Bărbatul se îndepărtă spre grădină fără să îi dea atenţie lui Malko. Acesta din urmă îl urmări la distanţă şi îl văzu intrând în bungaloul său pentru a ieşi după câteva clipe în compania unei tinere brunete. Se îndreptară apoi spre plajă.

157

O nouă piesă în jocul de puzzle.

Se grăbi să îl sune pe Nicolas Kolen. Acesta contactase DEA din Madrid.

— O să vă trimită pe cineva, anunţă el. Un *agent special* de la biroul din Madrid. Ea va sosi în această seară.

Era ora cinci, dar la Marbella, nu se lua masa înainte de ora unsprezece. Ceea ce oferea o marjă de timp.

— *Ea?*

— Da. Nu au prea multe femei, pentru operaţiunile de infiltrare. Este mai uşor.

— Am şi eu noutăţi, anunţă Malko.

Îi dădu numele lui Martinez iar americanul promise să verifice cu ajutorul amicului său de la Garda Civilă.

Dolores Zapata, Ryad Al-Khobar şi Carlos Barco stăteau la piscină când Mahmoud veni să raporteze, în arabă, bineînţeles. Prinţul saudit se întoarse apoi spre invitaţii săi, cu un zâmbet încrezător.

— Cred că problema voastră va dispărea curând. V-am spus.

Pe îndelete, le explică planul pe care îl făcuse pentru a-l elimina rapid pe omul care îi urmărea de la Miami.

Capitolul XVIII

— O doamnă vă aşteaptă la recepţie, îl anunţă pe Malko, retras în bungaloul său, recepţionista.

Urcă aleea inundată de vegetaţie tropicală pentru a ajunge la recepţie. *Marbella Club* era cu adevărat un loc superb. O blondă cu părul scurt tocmai completa formularele. Rochia ei imprimată se mula pe fundul care îl făcu să fantazeze instantaneu. Necunoscuta se întoarse şi el descoperi un bust opulent, o figură agreabilă, cu un nas ca de boxer, dar cu o gură magnifică. Necunoscuta înaintă spre Malko.

— Hei! Sunt Sabrina Powers. Am venit de la Madrid.

El luă perplex mâna întinsă. Tipa, de vreo patruzeci de ani, cu un corp care ar fi înnebunit şi un orb, nu putea fi *agentul special* al DEA… Ca pentru a răspunde acestei întrebări a lui Malko, ea preciză imediat:

— Cred că domnul Kolen v-a anunţat de venirea mea.

Era chiar ea.

— Bineînţeles, aprobă Malko. Vă însoţesc la bungaloul dumneavoastră. Ce număr aveţi?

— 10.

Chiar în faţa lui.

— O să fac un duş, anunţă ea cu o voce fermă. Aşteptaţi-mă la bar.

Ea plecă, urmată de un hamal care îi căra valiza, iar el se duse la barul de afară.

După douăzeci de minute, Sabrina Powers îşi făcu apariţia. Malko rămase fără suflare: îşi schimbase rochia cu flori cu un furou cu imprimeu panteră, mulat ca o mănuşă, crăpat până sus pe coapsa stângă. Şeful de sală marocan roşi.

Statuia dorinţei… în afară de nas, totul era perfect. În plus, se şi parfumase. În faţa privirii admirative a lui Malko, ea zâmbi şi zise imediat:

— Nu fac mereu această meserie. La şaisprezece ani, eram Miss Florida. Din fericire, mi-am continuat studiile de drept şi, mai târziu, am intrat în Agenţie.

— Nu păreţi cu adevărat genul, nu se putu abţine’să nu remarce Malko.

— Ba da, afirmă ea. Sunt folosită drept momeală pentru a mă infiltra în mediul traficanţilor spanioli. Mă iau drept o americancă puţin excentrică şi foarte bogată. Agenţia îmi plăteşte un apartament frumos la Madrid. Iar când cei vizaţi mă văd într-o discotecă cu ţinuta asta, cred la fel ca dumneavoastră: că nu sunt poliţist. Şi totuşi, adăugă ea, cu o urmă de mândrie în glas, sunt *agentul special* Sabrina Powers.

— Ce vreţi să beţi?

— Puţină şampanie.

El alese o sticlă de Taittinger Comtes 1995 şi întrebă zâmbind:

— Sunteţi înarmată?

Ea scutură din cap.

— Nu. Spaniolii nu sunt de acord. Dar am un număr de telefon la care pot suna la Garda Civilă, în caz de nevoie… Şi apoi, în această ţară, nu este ca în America, oamenii sunt mai puţin violenţi. Dar totuşi era să fiu arsă cu acid la Madrid… Ce să mai, zise ridicând paharul. Pentru *misiunea* noastră!

Un telefon mobil sună în geanta ei. Ea îl scoase, ascultă şi apoi anunţă calm:

— A fost identificat cel pe care l-aţi văzut cu Jose Maria Portal. Este vorba de un cetăţean spaniol care trăieşte când în Spania, când în Elveţia, unde conduce o bancă. Juan Clemente Martinez. Este specialist în operaţiunile mari cu droguri. Deci, suntem pe calea cea bună.

— A rezervat o masă la Olivia Vaiere pentru ora două dimineaţă, preciză Malko.

— Şi ce! zise ea. Riscă să fie destulă lume.

— Asta este tot? întrebă Malko, puţin decepţionat.

Sabrina Powers îşi înmuie buzele în paharul cu şampanie şi îi adresă lui Malko un zâmbet drept scuze.

— Bine. Pentru moment, adunăm elementele concrete. Nu avem proba că încărcătura de cocaină se află pe teritoriul spaniol. Doar deduceri. Evident, prezenţa laolaltă a lui Juan Clemente Martinez şi Jose Maria Portal este îngrijorătoare.

— Iar prinţul Ryad Al-Khobar?

— Este-în afara discuţiei pentru moment. Nimic nu îl implică atât timp cât nu suntem siguri de prezenţa cocainei în avionul său.

Ea tăcu brusc. Un cuplu tocmai îşi făcea apariţia. Juan Clemente Martinez însoţit de o tânără brunetă. Se aşezară la o masă mai deoparte, pregătită pentru patru persoane.

— Cred că o să servim masa aici, concluzionă Malko.

Întins pe divanul lui în compania lui Dolores Zapata, Ryad Al-Khobar tocmai îi dădea instrucţiuni lui Mahmoud Zawawoui. Când termină, se întoarse spre columbiană.

— Mahmoud va supraveghea transferul mărfii imediat ce va cădea noaptea. Peste o jumătate de oră. Dar abia acum încep riscurile. Nu putem face altfel. Trebuie ca toţi clienţii să ia marfa în patruzeci şi opt de ore. Cred că totul este organizat de către amicul vostru Jose Maria.

— Exact, confirmă Dolores Zapata.

Chimistul columbian, adus pe proprietate, îşi petrecuse ziua verificând cocaina pentru diverşi clienţi. În vila închiriată de Jose Maria Portal, o jumătate de duzină de infractori spanioli aşteptau, înarmaţi până în dinţi. Primii clienţi urmau să se prezinte abia a doua zi.

Ryad Al-Khobar bătu în retragere.

— Propun să mergem să cinăm la *El Bandido,* un restaurant italian din port. Apoi, veţi merge să vă întâlniţi şi cu prietenii dumneavoastră la Olivia Vaiere.

— Nu veniţi?

Sauditul zâmbi.

— Nu, nu agreez localurile de noapte, nici muzica tehno, şi nici nu beau alcool. Şi, în fine, nu îmi place să mă culc târziu. Dar voi fi cu gândul alături de dumneavoastră. O să mă rog pentru reuşita afacerii noastre.

161

Vizibil, Dolores Zapata era nervoasă. Timidă, ea zise:

— Mă deranjează să ies în oraş. Iar dacă un agent DEA sau CIA mă reperează?

Ryad Al-Khobar o sărută pe gât.

— Dragă, nu este nicio şansă să te repereze. Doar dacă este nemuritor. Ţi-am spus că am rezolvat această problemă. Mergeţi să vă distraţi fără probleme. O meritaţi.

Pianistul, urcat pe un podium în mijlocul restaurantului, interpreta agale *Besame mucho,* o melodie veche din anii cincizeci. Clienţii de la *Marbella Club* erau eleganţi, femeile drăguţe iar lui Juan Clemente Martinez i se alăturase Jose Maria Portal şi bomba lui sexuală, mulată într-o rochie de un roşu sângeriu, pe nişte tocuri de douăzeci de centimetri şi machiată ţipător.

Sosind, privirea lui Jose Maria Portal verificase sala, oprindu-se îndelung pe coapsa descoperită a Sabrinei Powers.

Malko se aplecă spre farfuria sa. Aerul era umed, bucătăria convenabilă. Dacă *agentul special* al DEA nu ar fi avut o aureolă de duritate care descuraja orice flirt, s-ar fi gândit fără probleme la cazul său. Dar era ceva în acei ochi care te îngheţa. Totuşi, cât era de sexy! Pentru moment, fuma privind la pianist. Ea oftă.

— Acest loc este învechit.

Era destul de adevărat. Brusc, după ce luă o gură de şampanie, puse întrebarea care îi ardea buzele.

— Sabrina, de ce ţi-ai ales această meserie?

Tânăra stinse ţigara înainte de a răspunde, cu o uşoară strâmbătură a gurii care dovedea încurcătura.

— Ştiam că îmi veţi pune această întrebare. O să vă spun,

dar nu vom mai discuta după aceea. Tatăl meu se droga. Din cauza aceasta a murit. Copilăria mea a fost o oroare. Când nu avea droguri, devenea nebun. Într-o zi mi-a spart nasul. Din fericire eram frumoasă şi am putut fugi de acasă, dar mama mea a trăit un calvar, lată. Îmi aduc modesta contribuţie şi îmi spun că de fiecare dată când arestez un traficant, salvez pe cineva ca tatăl meu. Să dansăm, acum.

Ea se ridică. *Besame mucho* lăsase loc unei salsa. Sabrina dansa ca o sud-americană cu ondulări pline de senzualitate, lipită de Malko cu toate formele ei şi, foarte repede, el simţi cum se trezeşte dorinţa în el.

— Aţi fost măritată? întrebă el.

— Niciodată, făcu ea. Cred că îmi e frică de bărbaţi.

După cum se freca de el, nu părea că aşa este. Deodată, ea se aplecă la urechea lui Malko.

— Atenţie, pleacă.

Maşinile mergeau pe şoseaua de coastă, înspre sud. Nissan-ul roşu al lui Jose Maria Portal nu era greu de urmărit.

— Dacă se duc la Ryad Al-Khobar. Zise Sabrina Powers, foarte agitată, este *foarte* interesant. Alertez imediat pe omologii spanioli. Aşa se va face legătura dintre saudit şi traficanţi.

După zece kilometri, Nissan-ul roşu o luă spre Puerto Banus şi ajunseră într-o parcare subterană de la intrarea în port. Lăsându-l pe Malko să parcheze maşina, americanca aşteptă la intrare, pentru a nu pierde cele patru persoane pe care le urmărea. Malko avu nevoie de mai multe minute pentru a găsi un loc de parcare. Când ieşea din subsol celularul său sună.

— Sunt în faţă la *Salduba Pub,* la intrarea în port.

Puerto Banus, cu toate buticurile deschise până târziu, iahturile somptuoase ancorate şi restaurantele, era locul de promenadă favorit al interlopei din Marbella. În faţă la *Salduba Pub* cu terasa lui mică, o adunătură de o sută de persoane bloca cheiul. Majoritatea britanici, cu sticle de bere

în mâini. Malko reuşi să o repereze pe Sabrina, puţin mai deoparte de masa compactă. Vacarmul era incredibil. Fiecare vorbea mai tare. Dintr-un motiv misterios, britanicii adorau *Salduba Pub.*

— Sunt acolo, chiar în faţă, şopti americanca lui Malko, arătând cele două cupluri pe care le urmăreau.

Cei doi bărbaţi aveau şi ei câte o sticlă de bere în mâini. Abia te puteai mişca.

— Este ciudat că au venit aici, remarcă Malko. Nu sunt practic deloc spanioli aici.

— Poate au o întâlnire. Sau voiau să vadă portul. După părerea mea, nu vor sta mult timp.

Era epuizant. Să stea la pândă în zonă. Era atâta lume încât nu se vedea marea! Malko îşi trecu un braţ în jurul taliei Sabrinei care zise amabilă, dar fermă.

— Nu vă lăsaţi pradă…

Mouloud Al-Haramein detesta oamenii bogaţi, infideli şi mai ales pe spanioli. Fusese lucrător sezonier în sudul Spaniei, unde fusese tratat ca un câine, iar visul său cel mai scump era să îi omoare pe toţi locuitorii Andaluziei.

Doar că trebuise să părăsească clandestin Marocul natal pentru a scăpa de redutabilul DST marocan, pornit pe urmele sale după o percheziţie în modesta lui locuinţă, unde descoperiseră destul exploziv furat de pe şantiere pentru a arunca în aer întreg cartierul. Foarte credincios dar foarte sărac, Mouloud nu putuse efectua pelerinajul la Mecca şi compensa această lipsă participând la jihadul salafist cu toate puterile lui.

Găzduit de Ali Al-Hayir, paznicul de la parcare, care îl întreţinea şi îi găsea de lucru, nu îi refuza nimic acestuia. De asemenea, misiunea pe care o avea de îndeplinit în această seară îl umplea de bucurie. Să omoare un necredincios inamic al Islamului, era un pas spre paradis.

Cu pumnalul lui lung, care îi folosea la toate, disimulat sub

cămaşă, se strecură prin masa de oameni din port, în faţă la *Salduba Pub.* Foarte repede, îl reperă pe cel care îi fusese arătat în urmă cu o oră. Era cu spatele, ţinând de mijloc o necredincioasă aproape dezbrăcată! Furia lui fu şi mai mare. Îşi desfăcu cămaşa pentru a apuca mai uşor pumnalul. Era de o simplicitate copilărească. Era suficient să ajungă în spatele victimei sale şi să-i înfigă pumnalul în dreptul ficatului.

Până la plăsele.

Dând din coate, se apropie şi mai mult. Nu mai era decât un metru până la cuplu. Încet, apucă mânerul pumnalului şi, cu un

gest rapid, îl scoase de sub cămaşă, ţinându-l în prelungirea mâinii. În mulţimea compactă, nimeni nu remarcă mişcarea. Adresă o rugăciune mută lui Allah, cerându-i să-i conducă braţul, inspiră adânc şi se pregăti să lovească. Chiar deasupra curelei de piele neagră a necredinciosului.

Capitolul XIX

În secunda în care Mouloud Al-Haramein urma să înfigă pumnalul în spatele lui Malko, avu loc o busculadă şi un britanic roşcovan, de lângă marocan, fu împins spre acesta, vărsând o parte din bere pe cămaşa lui Mouloud Al-Haramein. Acesta din urmă scoase un răcnet sălbatic simţind mirosul de alcool şi lichidul impur curgând pe el. Spăsit, britanicul îi puse mâna pe umăr şi zise:

— Oh, îmi pare foarte…

Nu apucă să zică până la capăt. Cu un gest nebun, complet neaşteptat, marocanul îi înfipse cuţitul în burtă, sfâşiindu-i abdomenul în diagonală.

Victima, aplecată, scoase un ţipăt care domină hărmălaia. Abandonându-şi pumnalul înfipt în abdomenul bărbatului, Mouloud Al-Haramein se retrase în mulţime. Nu parcurse doi metri şi fu oprit imediat de un uriaş care îl aruncă la pământ

cu toată forţa. Imediat, marocanul fu lovit cu picioarele de cei din jur. Oripilaţi.

Rănitul era întins pe jos chircit iar prietenii săi se adunau în jurul lui.

Ceilalţi încercau să îl ridice pe asasin dar acesta, nemişcat, nu dădea niciun semn de viaţă. Un britanic exclamă:

— Este mort de-a binelea! Uite!

Efectiv, o pată mare de sânge se întindea pe ceafa marocanului. Căzând, îşi fracturase craniul iar privirea îi era sticloasă. Dacă nu era mort, era în comă. În ce priveşte victima sa, aceasta nu mai conta. Oamenii se interpelau zgomotos, amicii rănitului împingându-i pe gură-cască să elibereze locul în jurul celor două trupuri întinse.

166

Malko se întorsese brusc auzind ţipătul de agonie al britanicului înjunghiat. Când îl văzu pe marocan la pământ, nu se putu abţine să-i spună Sabrinei Powers:

— Mi se pare că eu eram cel vizat.

Îl întrebă pe unul dintre britanici ce se întâmplase. Când află, nu mai avu nicio îndoială: în această seară, Dumnezeu era de partea lui… Un medic bărbos, aplecat peste rănit, îi sprijinise capul cu o cămaşă rulată, dar lividitatea feţei lui nu prevedea nimic bun. Pumnalul ieşea din abdomen ca o excrescenţă obscenă. Să îl smulgă ar fi fost şi mai riscant. Sirena unei ambulanţe acoperi vacarmul. Malko, coborând privirea, remarcă deodată o hârtie îndoită, alături de corpul marocanului, care părea că îi căzuse din buzunar. Cum întreaga atenţie a celorlalţi era concentrată asupra rănitului, Malko profită şi luă rapid hârtia.

— Pleacă, zise Sabrina cu jumătate de gură.

Jose Maria Portal, Juan Clemente Martinez şi însoţitoarele lor se îndepărtau înspre parcare.

— Ştim că se duc la Olivia Vaiere, zise Malko. Este inutil să ne grăbim. O să îi găsim acolo.

Se dădu mai deoparte şi desfăcu hârtia luată de lângă marocan. Antetul, gravat cu litere de aur, îi sări imediat în

priviri: Dar-Es-Salam. Dedesubt, câteva rânduri în arabă scrise de mână. Şi semnate.

— Ştiţi araba? o întrebă el pe Sabrina Powers.

— Nu. De ce?

— Pentru a descifra acest bilet. Trebuie să găsim pe cineva care sigur ştie. Rapid. Sunaţi la omul dumneavoastră de la Garda Civilă.

Poliţiştii de la Garda Civilă tocmai urmau să sosească la locul crimei. Britanicul fu urcat pe o targă. Sabrina termină de vorbit la celular şi îl anunţă pe Malko:

— Nu poate veni personal dar ne trimite pe unul din adjuncţii săi care cunoaşte araba, Juan Ramirez. Îl cunosc. Trebuie să aşteptăm aici.

Britanicii se împrăştiară încet, abandonând locul de distracţie şocaţi. Curând, nu mai erau în faţa localului decât

corpul criminalului marocan şi poliţiştii, interogând martorii scenei.

Malko privi la ceas. Era puţin peste miezul nopţii. Aveau suficient timp să ajungă la discoteca *Olivia Vaiere.* După douăzeci de minute, Sabrina Powers se ridică brusc să întâmpine un bărbat în uniformă de la Garda Civilă, pe care îl prezentă lui Malko.

— Iată-l pe locotenentul Juan Ramirez. Vorbeşte araba ca la moschee.

Malko îi întinse hârtia găsită alături de corpul arabului criminal.

— Puteţi traduce asta?

Poliţistul spaniol traduse încet:

— „În numele Atotputernicului, loveşte-l pe necredinciosul pe care ţi-l va arăta fratele nostru Ali. Este vorba de un duşman declarat al Credinţei noastre, un creştin care încearcă să ne distrugă comunitatea.” Este semnat „Fratele tău Ryad.”

Erau practic singurii clienţi instalaţi pe terasa de la *Salduba*

Pub, pustie acum. Poliţistul spaniol ridică privirea, vizibil surprins.

— Unde aţi găsit acest bilet?

— A căzut din buzunarul celui care l-a înjunghiat pe britanic acum o oră, explică Malko. Am motive serioase să cred că eu eram cel vizat să fie omorât. Dar a fost deturnat de un incident.

Îi povesti faza cu sticla de bere vărsată iar poliţistul dădu din cap.

— Este crima unui nebun. Ştiţi cine este acest Ryad care a semnat mesajul?

— Este vorba de prinţul saudit Ryad Al-Khobar, anunţă Malko, care locuieşte chiar la Dar-Es-Salam.

Poliţistul se blocă, neîncrezător.

— Sunteţi sigur? Este un om extrem de important. Ryad este un prenume foarte răspândit la arabi.

Sabrina Powers îi răspunse în spaniolă. Conversaţia dură ceva timp şi, în final, ea se întoarse spre Malko.

— Este de acord să anunţe secţia antiteroristă a Gărzii Civile. Eu anunţ Madridul, dar, la ora asta, nu putem face mare lucru. Omologii mei de la stupefiante vor sosi mâine dimineaţă cu primul avion. Voi încerca să îi fac să se mişte.

— Al-Khobar a încercat să mă omoare, se răsti Malko. Nu

prin intermediul traficanţilor, ci al unui terorist islamist, necunoscut poliţiei spaniole, dar care confirmă ipoteza mea: acest trafic cu cocaină are legătură cu Al-Qaida.

Sabrina Powers nu părea complet convinsă.

— Poate că a utilizat o reţea pe care o cunoaşte pentru a le face un serviciu asociaţilor săi. Poate face acest trafic în interes personal. Oamenii de la antiterorism sunt buni, vor descoperi pista şi îl vor identifica pe acest asasin. Vom pune totul la punct mâine dimineaţă. Pentru moment, nu mai avem nimic de făcut.

— Ba da, zise Malko, să mergem la Olivia Vaiere. Să vedem ce fac „amicii” noştri. Oricum, mie nu îmi este somn.

Dolores Zapata, foarte sexy într-o rochie Leonard din mătase imprimată, traversă esplanada care ducea spre discoteca Olivia Vaiere, după ce coborâse din enormul Maybach al lui Ryad Al-Khobar. Era deja destulă lume. Spaţii separate, în aer liber, încadrau discoteca propriu-zisă. Columbiana, escortată de Carlos Barco, îşi făcu drum prin mulţime, căutându-i din priviri pe amicii lor. Îi reperară în colţul VIP, deasupra pistei de dans. Cele două cupluri era întinse pe nişte paturi mari acoperite cu alb, în faţa unei mese pline de sticle.

Pentru primire, Jose Maria Portal desfăcu o sticlă de şampanie şi îi întinse paharul lui Dolores, urlând pentru a acoperi muzica.

— Totul este bine!

Îi ţipă în ureche, explicându-i ce se petrecuse în port. Prudent, se îndepărtase, auzind ţipetele şi văzând corpurile întinse pe jos. Erau liniştiţi! Nodul din stomacul columbienei se topi brusc şi bău toată şampania din pahar.

Se lăsă să cadă pe patul acoperit cu alb, ca şi cum renăştea. Toată cocaina fusese transferată în vila închiriată de Jose Maria Portal, clienţii urmau să sosească de a doua zi iar ea va pleca din Marbella cu multe milioane de dolari.

— Mai toarnă şampanie! ceru ea.

În această seară, sărbătorea. Brusc, simţea nevoia să danseze.

169

Sabrina Powers şi Malko rămăseseră un timp să pălăvrăgească în port. Cadavrul asasinului britanicului fusese dus la morgă şi nu mai rămăsese de pe urma scenei decât o pată de sânge, în faţa la *Salduba Pub.*

Puţin câte puţin, clienţii obişnuiţi se întorceau. Malko se uită la ceas: ora două şi *zece.*

— Mergem, propuse el.

Tânăra se ridică. Cu rochia ei lungă, crăpată până sus, era cu adevărat spectaculoasă. Imposibil de bănuit care era

adevărata ei profesie.

Dolores Zapata dansa ca o nebună, singură, pe marginea ringului. Trei pahare de şampanie puseseră capăt neliniştii. Ea remarcă apoi o blondă cu o rochie model panteră, crăpată până sus, încercând să-şi facă loc prin mulţime. Descoperind cine era însoţitorul ei, avu impresia că primeşte un pumn în stomac şi se opri brusc din dansat, simţind cum i se înmoaie picioarele. Era cel care se presupunea că fusese omorât în urmă cu o oră.

Ca o nebună, sări de pe ringul de dans şi alergă până la separeu, aşezându-se lângă Jose Maria Portal, care tocmai o pipăia pe bomba sexuală de lângă el. Ea îi smulse mâna dintre coapsele fetei şi urlă, turbată de furie:

— Hei, tâmpitule! Mi-ai spus că tipul a fost lichidat?

— Bineînţeles!

— Prostule! Este acolo! în viaţă. Uite.

Ea tremura de furie şi teamă. Jose Maria Portal văzu cuplul cum se aşeza pe o banchetă, aproape de ringul de dans. Fără îndoială, era chiar tipul care îl urmărise până la Puerto Banus. Carlos Barco, şi el, era încremenit, dorind parcă să intre în pământ.

— Nu înţeleg nimic, bâigui Jose Maria Portal, l-am văzut mort, pe jos.

— Ai rahat în ochi! scrâşni Dolores. Carlos, vino, plecăm. Trebuie să îl anunţăm pe Ryâd. Repede.

Se ridică, urmată de columbian. Graţie mulţimii, putură să dispară discret fără să îl mai anunţe pe Juan Clemente Martinez care dansa. Dolores Zapata era cuprinsă de furie şi panică absolută. Se aştepta să găsească la vilă poliţia şi nu mai avea chef să danseze.

— Nu beau niciodată alcool, protestă Sabrina Powers auzindu-l pe Malko comandând o sticlă de şampanie roz. Îmi face rău.

— În seara aceasta, pledă Malko, este ceva excepţional. Ar fi trebuit sădiţi la morgă în faţa cadavrului meu.

Reperase în separeul lor cele două cupluri pe care le urmăriseră de la *Marbella Club.* Când auzise că rezervaseră o masă de zece persoane. Deci, mai urmau să vină şi alte persoane. Poate Ryad Al-Khobar…

După două minute, un ospătar scotea dopul sticlei de şampanie.

— Pentru viaţă!

Sabrina îşi umezi buzele în şampania rece şi păru că îi place. Malko, profitând de buna dispoziţie, o trase pe ringul de dans. Când o cuprinse cu braţele, ea se lipi de el, pe când celelalte cupluri dansau la un metru unele de altele. Reveniră la masa lor. Mai băură, apoi dansară din nou. Sabrina Powers era din ce în ce mai exuberantă, dar buna dispoziţie îi dispăru brusc şi zise:

— Mă simt ciudat, să plecăm…

Era trecut de ora patru dimineaţa. Dolores Zapata şi Carlos Barco plecaseră de mult timp, dar celălalt cuplu era tot acolo. Inutil să mai rămână. În maşină, americana puse capul pe umărul lui Malko, fără să zică nimic. El nu destrămă şarmul. Cerul era înstelat, era frumos şi era în viaţă. Maşina parcă în faţa recepţiei de la *Marbella Club.* O conduse până la bungalou. După ce deschise uşa, ea se întoarse spre el.

— Noapte bună.

— Noapte bună, făcu el, apropiindu-şi gura de a ei.

Sabrina Powers nu se dădu înapoi. Sărutul de noapte bună era un obicei american vechi. La început fu un sărut cuminte, apoi buzele femeii se desfăcură docile şi limbile lor se întâlniră.

171

Acum, se sărutau ca nişte adevăraţi îndrăgostiţi. Malko o simţi pe Sabrina cum tremură la atingerea lui. Îi atinse bustul magnific, fără să insiste, şi, încurajat, îşi zise că războaiele se câştigă prin atacuri fulger. Strecurându-şi mâna prin crăpătura rochiei, ajunse la chilotul americancei. Într-o clipită, i-l dădu jos. Sabrina protestă uşor, agăţată de gâtul lui, dar

nu îl respinse. Ideea că o simţea accesibilă îl excită şi mai mult. Brusc era în cea mai bună formă… Când urmări cu degetele curbele unduitoare ale fundului, avu senzaţia că este injectat cu Viagra. Uşor, o luă pe femeie de mână şi o trase spre pat, după ce închisese uşa. Ea se lăsă întinsă pe spate, fără să pară că observă că nu mai avea chilotul pe ea. Malko, fără să îi mai scoată rochia, se dezbrăcă într-o secundă şi se întinse peste Sabrina, a cărei rochie era ridicată peste coapse.

Nu avu nicio dificultate să penetreze dintr-o mişcare sexul oferit. Sabrina scoase un suspin uşor şi bazinul i se ridică lejer, ca pentru a-l ajuta să o penetreze mai bine. Malko, excitat la maxim, nu se mişcă imediat. Acum, nimic grav nu i se putea întâmpla. Sabrina era inertă, dar nu se opunea. El începu să se mişte lent, fără să obţină decât câteva mişcări necontrolate. Cu ochii închişi, ea se lăsa în voia lui. Foarte repede el explodă în ea cu un ţipăt primitiv.

Ea nu deschise ochii. Malko rămase în aceeaşi poziţie. Până ce, după respiraţia regulată, înţelese că ea adormise. Imposibil de aflat dacă se întâmplase *înainte* sau *după.*

Ryad Al-Khobar o ascultase fără s-o întrerupă pe Dolores Zapata relatând situaţia. Chiar fără să se arate contrariat. Deşi, ea şi Carlos Barco bătuseră la ora patru dimineaţa la uşa apartamentului său, de la primul etaj al vilei. Din fericire, nu dormea, uitându-se la un film erotic. Nu înţelegea ce se petrecuse. Mouloud Al Haramein, ucigaşul, procedase bine, dar nu asupra cui trebuia. Nu era foarte important, dar poliţia spaniolă risca să ajungă până la cel care ordonase atentatul. După o scurtă reflecţie, zise celor doi columbieni.

— Vom grăbi procesul. De mâine dimineaţă, recuperăm banii disponibili. Chiar dacă este mai puţin decât speram.

Operaţiunea va continua fără noi. Este prea periculos să rămânem în Spania, cel puţin pentru moment. Vă propun deci să mergeţi cu mine.

— Unde? întrebară ei într-un glas.

— În ţara mea, unde vă voi găzdui. Puteţi rămâne cât timp doriţi, la adăpost de oricine.

Vizibil, oferta lui nu provocă entuziasm celor doi. Sauditul insistă:

— Dacă părăsiţi Spania cu un zbor obişnuit, riscaţi să fiţi interceptaţi. Dar nu vă forţez... Pentru moment, odihniţi-vă, este târziu.

Se despărţiră. Carlos Barco era negru de supărare. O operaţiune atât de bine începută...

— Ce vrei să facem? o întrebă el pe Dolores. Vrei să pleci sau nu?

Ea scutură din cap, supărată.

— Nu. Vreau să-l omorâm pe acest nemernic...

El ridică din umeri.

— Nu fi romantică. El îşi face treaba. Păcat că l-am ratat la Miami. Eu sunt obligat să rămân cu Jose Maria. Nu uita că are mulţi bani de recuperat. Apoi, vom vedea. Ne va ajuta cu siguranţă să părăsim ţara.

— Rămân aici, făcu Dolores hotărâtă. Dacă Ryad este de acord. Nimeni nu va veni să ne caute în acest loc.

Se duseră în camerele lor, de cealaltă parte a culoarului. Cu moralul la pământ. Chiar dacă, în această imensă casă, se simţeau la adăpost. Doar că trebuiau să iasă de acolo într-o zi. Carlos se va trezi în mai puţin de patru ore pentru a recupera dolarii prinţului Al-Khobar.

Mahmoud nu deschisese gura la reproşurile violente ale stăpânului său. Conştient că făcuse ce trebuia. Prinţul Ryad Al-Khobar se gândea. Nu îi mai era somn. Bineînţeles, nu îşi făcea griji pentru el. Paşaportul său diplomatic îl apăra. Chiar dacă erau acuzaţii împotriva lui, poliţia spaniolă nu va îndrăzni să îl interpeleze. Era suficient un telefon la ministrul Afacerilor Externe. Dar înainte să plece în ţara lui, avea două lucruri de făcut. Să dea banii celor care îl aşteptau şi să se răzbune.

Mahimoud aştepta, cu capul plecat.

— Îţi voi da, la ziuă, ceva de dus fraţilor noştri, zise sauditul. Dar trebuie să reuşească ceea ce Mouloud a ratat ieri. Altfel, nu mă voi mai ocupa de ei pe viitor.

— Le voi spune, promise Mahmoud. Când trebuie să mă duc acolo?

— Când îţi voi spune eu. Până atunci, pregăteşte bagajele. Plecăm mâine.

Nici nu îi trecu prin minte că era ora cinci dimineaţa. Pentru a-şi calma furia, dădu drumul la un DVD cu versete din Coran şi închise ochii.

Capitolul XX

Sala mare pusă la dispoziţia „forţei de reacţie” în operaţiunea Al-Khobar, în clădirea Gărzii Civile, la Marbella, era ca o criptă. Totuşi, ferestrele dădeau spre mare şi un soare strălucitor încălzea deja geamurile. Era nevoie de trei ore pentru a pune la punct această reuniune, incluzând, în afară de poliţiştii de la Garda Civilă, patru *agenţi speciali* DEA, veniţi de la Madrid, cu laptopuri, serviete din piele şi documente, doi membri spanioli de la antidrog, Sabrina Powers şi Malko. Nu mai lipsea decât reprezentantul antiterorismului, prins în ambuteiaj. Malko fierbea în sinea lui. Deja ora unsprezece. În acest timp columbienii puteau vinde liniştiţi clienţilor cocaina… Căscă discret. Nu dormise suficient. Cu ochii ascunşi în spatele ochelarilor negri, Sabrina Powers, cu părul strâns, încheiată până la gât, arbora un taior cu pantalon. Malko ieşise din bungaloul ei înainte de răsărit iar ea nu făcuse niciun comentariu când se întâlniseră la micul dejun. De la începutul reuniunii, reprezentanţii DEA îl hărţuiseră pe Malko cu întrebări, punându-l să repete povestea continuu şi notând febril.

— Deci, concluzionă responsabilul DEA, susţineţi că prinţul Ryad Al-Khobar şi complicii săi columbieni au adus o mare cantitate de cocaină, în avionul personal al prinţului, pentru a o vinde aici, unui tip cunoscut de serviciile spaniole, Jose Maria Portal.

— Exact, concluzionă Malko. Acesta din urmă, instalat într-un cartier de vile aproape de proprietatea unde locuieşte prinţul Ryad Al-Khobar.

— Unde se află drogurile?

Malko îşi stăpâni exasperarea.

— De unde vreţi să ştiu? Ori la prinţul Ryad Al-Khobar, ori în acea vilă închiriată. Singurul mod de a afla, este percheziţia.

O linişte profundă se lăsă, apoi spaniolii de la antidrog ziseră:

— Pentru a obţine un ordin de percheziţie de la judecător, ne trebuie elemente concrete. Pentru moment, nu le avem. Cel mai bine este să punem sub supraveghere zona pentru a verifica ce se petrece.

— Deci, nu acţionaţi direct, pentru moment?

— Nu, vom încerca să interceptăm eventuale vehicule suspecte, cu ajutorul Gărzii Civile.

— Iar în privinţa proprietăţii lui Ryad Al-Khobar?

— Este foarte dificil de supravegheat, dat fiind mărimea. Şi aparţine unui tip foarte apropiat de autorităţile provinciei.

Uşa se deschise brusc, apărând doi bărbaţi, aparent epuizaţi. Se prezentară: căpitanul Jose Roig şi adjunctul său, al cărui nume nu îl reţinu Malko, de la unitatea antiteroristă a Gărzii Civile. Nu pierdură timpul, intrând imediat în subiect.

— Venim de la morgă, anunţă căpitanul Roig. Bărbatul care l-a înjunghiat pe cetăţeanul britanic ieri seară a fost identificat. Este vorba de Mouloud Al Haramein, cetăţean marocan rezident ilegal în Spania.

— Ştiţi unde locuieşte?

— Nu. Doar unde lucrează. La parcarea din port.

— Asta este tot?

— Nu. DST-ul marocan ne-a semnalat că a fost amestecat în atentatele de la Casablanca în 2002. Este căutat în Maroc, pentru apartenenţă la o grupare teroristă.

— Al-Qaida? întrebă imediat Malko.

— Să zicem, afiliată la Al-Qaida, conveni căpitanul Roig. Se pare, conform declaraţiilor martorilor, că l-a înjunghiat pe britanic fiindcă acesta a vărsat bere pe cămaşa lui. Deci, nicio legătură cu un act terorist.

Malko desfăcu hârtia găsită lângă marocan şi pe care o păstrase cu grijă, şi o puse în faţa celor doi.

— Sunt convins că acest om voia să mă omoare pe mine, afirmă el. Lată ce avea în buzunar. Cu traducerea.

Spaniolii se uitară la documentul semnat Ryad, vizibil uimiţi. Şi încurcaţi.

— De unde ştiţi că este vorba de prinţul Ryad Al-Khobar? întrebă căpitanul Roig. Îi cunoaşteţi scrisul?

— Bineînţeles că nu! recunoscu Malko. Dar este totuşi o coincidenţă stranie. Îl cercetez pentru această afacere cu droguri, îi găsesc aici pe cei doi columbieni care au încercat să mă omoare la Miami şi care locuiesc *acasă la el,* iar ieri seară un marocan pe care nu l-am văzut niciodată îl înjunghie pe unul la un metru de mine. Cred că, normal, ar fi putut cu dispară în mulţime după ce m-ar fi ucis şi că nu s-ar fi găsit nicio explicaţie pentru această crimă.

În faţa scepticismului afişat de spanioli, Sabrina Powers interveni cu o voce hotărâtă.

— Domnul Linge este unul dintre cei mai buni şefi de misiune ai Agenţiei Centrale de Informaţii CIA, pledă ea. Care a fost trimis la Miami pentru o afacere cu cocaină care putea finanţa terorismul. Cred că trebuie să îi acordaţi mai multă atenţie raţionamentului său. Şi eu cred că el era cel vizat. L-am văzut, la *Marbella Club,* pe Jose Maria Portal în compania oamenilor găzduiţi de prinţul Ryad Al-Khobar. Faptul că acest marocan era căutat pentru fapte de terorism în ţara sa contribuie la această ipoteză. Sper deci că cei de faţă vor interveni, cel puţin la nivelul traficului de droguri.

— Bineînţeles că vom interveni, protestă şeful de la stupefiante, deranjat. Plecând de aici, vom pune în lucru dispozitivul. Trebuie să identificăm vila unde se află

traficanţii. Să le punem telefoanele sub urmărire.

— Utilizează cu siguranţă telefoane mobile, remarcă Malko. Şi aveţi adresa lor, din contractul de închiriere a maşinii.

— Clar, recunoscu spaniolul, dar vom face tot posibilul. Pentru restul, este dificil. Ne-aţi spus că acest cuplu de columbieni locuiesc la Dar-Es-Salam?

— Exact.

— Va trebui să aşteptăm să apară. Şi, dacă depuneţi plângere împotriva lor, vom putea interveni.

Malko preferă să nu răspundă, descurajat. Personalitatea prinţului Ryad Al-Khobar bloca totul. Şi era adevărat, nu avea nicio dovadă…

— Bine, concluzionă el. Să nu pierdem timpul. O să vă însoţesc până la acea casă, pe soseaua spre Ronda. Sabrina, vii?

— Bineînţeles, zise imediat *agentul special* al DEA, ridicându-se.

Era miezul zilei şi termometrul se apropia de treizeci şi cinci de grade celsius. Carlos Barco şi Dolores Zapata, instalaţi la umbră, nu îndrăzneau să iasă de pe proprietatea prinţului. Mahmoud era plecat la Jose Maria Portal, cu misiunea de a strânge cât mai mulţi bani. Auziră o maşină şi, liniştiţi, îl văzură ieşind din ea, cu o valiză roşie în mână. De la unul din telefoanele din interior, îl sună pe stăpânul său şi se aşeză, fără niciun cuvânt, lângă columbieni. Ryad Al-Khobar apăru după câteva clipe, în halatul alb. Cei doi avură o conversaţie lungă în arabă, apoi sauditul se întoarse spre Dolores Zapata.

— Mahmoud îmi spune că a văzut maşini suspecte mai sus de şoseaua spre Ronda. Se întreabă dacă nu cumva cealaltă casă este supravegheată… Era chiar şi o camionetă în pană, chiar în faţa intrării de aici…

Dolores păli.

— L-a anunţat pe spanioli! bâigui ea.

— Aici, nu riscaţi nimic, îi asigură sauditul. Dacă merge

prost, plecăm împreună. Mai este timp.

Dolores Zapata îşi muşcă buzele: să plece fără bani, nici vorbă! Ori, banii ei se aflau ia un kilometru, la Jose Maria Portal.

— Eu nu plec, zise columbianul, posomorât.

Afacerea de aur se transforma în coşmar… Sauditul deschise valiza şi cei doi columbieni văzură legăturile de bancnote. Din nou, avu loc o lungă discuţie între Mahmoud şi prinţul Ryad Al-Khobar. În cele din urmă, Mahmoud luă valiza şi se îndepărtă. Văzură cum maşina lui ocoleşte apoi peluza, opusă intrării principale.

— Unde se duce? întrebă Carlos Barco.

— Să ducă banii la loc sigur, explică Ryad Al-Khobar. Lese pe jos, pe drumul din vale care este mai prost, dar sigur nu este păzit. Nimeni nu cunoaşte acest traseu, în principiu inutilizabil.

Carlos Barco se dădu mai deoparte şi îl sună pe Jose Maria Portal pe mobil. Îl simţi pe spaniol nervos, răspunzând monosilabic. Vizibil, se temea că este ascultat. Imposibil să ştie

cum mergeau livrările. Carlos Barco se simţea rău: el era responsabil faţă de angrosiştii de droguri de la care cumpărase… Dacă se pierdea, era mai bine să ajungă într-o celulă din Spania, altfel nu mai trăia mult. După calculele sale, era nevoie de încă cel puţin douăzeci şi patru de ore pentru ca toată cocaina să fie distribuită şi plătită, într-un fel sau altul.

Instalat la *Marbella Club,* Juan Clemente Martinez, „bancherul”, gira o parte din viramente din conturile sigure. În această privinţă nu era nicio problemă. Dar, la un moment dat, va fi obligat să meargă la Jose Maria Portal să recupereze lichidităţile. Mai multe milioane de dolari. Şi se temea pentru asta. Dacă într-adevăr vila traficanţilor spanioli era supravegheată, era un mare risc…

Dolores Zapata se plimba de colo-colo, dezamăgită. Brusc,

într-un mic salon, dădu peste un rastel de arme: puşti şi carabine. Ea deschise vitrina şi luă un Beretta semiautomat, o armă redutabilă, şi o cutie cu douăzeci şi cinci de cartuşe. Fără să spună nimic nimănui, urcă în cameră cu ea.

Hotărâtă să nu lase să treacă timpul degeaba. În această afacere juca dublu sau nimic.

Fordul înmatriculat în Madrid urca încet virajele şoselei 397 care ducea la Ronda. Trecuse de kilometrul 76, când, după un viraj, şoferul observă un baraj format de două maşini de la Garda Civilă. Un poliţist în uniformă îi făcu semn să oprească.

— Pot să văd actele maşinii? întrebă el politicos.

Şoferul, un bărbat la cincizeci de ani, cu faţa uimită, i le întinse. Poliţistul le luă şi se duse în maşina lui, în faţa calculatorului portabil. Reveni după câteva minute, impasibil.

— Domnule Mellon, locuiţi în Madrid?

— Da.

— Unde mergeţi acum?

— La Ronda, la nişte prieteni.

— Perfect. Puteţi deschide portbagajul?

Spaniolul păli dar poliţistul îl calmă.

— Un simplu control de rutină. Ne temem de un atentat terorist al ETA…

Palid, şoferul ieşi din maşină şi deschise portbagajul. Acesta era plin cu patru cutii de carton.

— Ce este în ele? întrebă poliţistul.

— Lucruri personale, răspunse Mellon.

— Ne puteţi arăta?

Se lăsă linişte, apoi, cu mâinile tremurând, şoferul se conformă. Descoperind pungile din plastic transparent, pline cu pudră albă. Ridicând ochii, se trezi nas în nas cu ţeava unui pistolet.

— Sunteţi arestat, domnule Mellon, anunţă poliţistul. Pentru deţinere de cocaină. Va trebui să ne spuneţi de unde provine. Va fi mai simplu pentru dumneavoastră.

Sabrina Powers răspunse la telefonul mobil, avu o discuţie

scurtă în spaniolă şi se întoarse spre Malko.

— Gata! Poliţiştii spanioli tocmai au interceptat un tip cu cincizeci de kilograme de cocaină în portbagaj! Pe şoseaua spre Ronda. A fost urmărit din elicopter. Într-o oră, vom avea un mandat pentru a percheziţiona vila lui Jose Maria Portal. Şi toţi cei care ies din acea casă sunt urmăriţi…

— Şi Ryad Al-Khobar?

— Nimic. Este acasă la el. Autorităţile refuză să îl citeze. Pretinzând că nu este nicio legătură între cocaină şi el.

— Iar Dolores Zapata, care a venit cu avionul *lui?* Şi Carlos Barco, traficant notoriu?

— Aici, nu este cunoscut, argumentă tânăra. Să aşteptăm să vedem ce se va descoperi în casa lui Portal. Poliţiştii spanioli sunt chiar foarte interesaţi, acum.

Malko se uită la ceas. Aproape o oră. Se aflau la restaurantul de pe plajă al *Marbella Club* şi marea scânteia în faţa lor. Sabrina Powers întâlni privirea lui Malko care se uita la ea şi zise cu un zâmbet constrâns:

— Sper că, ieri seară, nu m-aţi făcut să beau pentru asta…

— Nu a fost premeditat, jură el. Dar este o amintire plăcută. Ai fost magnifică, Sabrina, şi o ştii bine.

Ea coborî ochii, confuză.

— Mulţumesc. Mulţi bărbaţi mi-au mai spus-o.

Liniştea se lăsă. Conveniseră să nu acţioneze până ce

poliţiştii spanioli nu le vor anunţa rezultatul percheziţiei de la Jose Maria Portal.

— Luăm masa? propuse Malko.

Urcară până la restaurant, în spatele recepţiei, şi se instalară la umbră. Malko, frustrat, nu reuşea să se destindă. Ryad Al-Khobar risca să îi scape, din cauza timidităţii spaniolilor. Aceştia nu păreau foarte interesaţi de marocanul trimis de prinţul saudit să-l asasineze. Bineînţeles, faptul că a fost amestecat în fapte de terorism în Maroc nu însemna că Ryad Al-Khobar ştia.

Telefonul Sabrinei sună. Faţa i se lumină imediat iar ea îi

zise lui Malko.

— Gata! Tocmai percheziţionează vila lui Portal. Este cocaină peste tot… O să mergem şi noi.

Malkp abandonă fără regret mâncarea şi se duseră spre maşină. În momentul în care urca, observă cu coada ochiului un bărbat, sub arcada de la intrare care se ascunse imediat, ca şi cum se temea să nu fie văzut.

Intrigat, Malko ieşi din maşină şi se duse pe şosea. La timp pentru a vedea un bărbat cu cască pe cap care încăleca o motocicletă şi demara în trombă, înspre Marbella, pierzându-se imediat în trafic.

Se întoarse, neliniştit. Sabrina Powers îl privi, perplex.

— Ce se petrece?

— Nu ştiu, recunoscu Malko. Cineva ne urmăreşte. A plecat…

Se îndreptă din nou spre maşină, dar se întoarse înainte de a urca. Pulsul îi sări brusc. Un motocicfist se oprise în faţă la *Marbella Clubi* de cealaltă parte a şoselei, şi observa intrarea. Malko se duse spre el. În secunda în care trecea de portal, avu loc o explozie asurzitoare în spatele lui. Suflul îl aruncă la pământ. Văzu motociclistul care demara, se ridică şi se întoarse: maşina lui era în flăcări, portbagajul smuls, acoperişul bombat, geamurile făcute ţăndări. Sabrina Powers, protejată de unul din stâlpii de la recepţie, fusese doar aruncată la câţiva metri, în boscheţi, şi încerca să se ridice.

Oamenii ieşiră din recepţie iar Malko alergă spre Sabrina Powers. Faţa îi era acoperită de sânge, care îi curgea de pe cap, şi era foarte palidă. Reuşi să o ridice şi, ajutat de angajaţii clubului, o duse în interior pentru a o întinde pe o canapea. Din

fericire, nu părea rănită serios. O bucată de fier îi atinsese capul iar sângele provenea de la tăietură, dar nu era nimic grav.

— Domnule, am sunat la poliţie, anunţă directorul,

înnebunit.

Un medic venise deja lângă Sabrina. Îi şterse sângele de pe faţă. Puţin câte puţin, americanca îşi revenea.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea, am văzut un fulger roşu şi am căzut.

— Era o bombă în maşina mea, explică Malko. Motociclistul pe care l-am văzut a trebuit să o declanşeze de la distanţă. Dacă am fi fost înăuntru, am fi fost făcuţi bucăţi.

Nu mai rămăsese mare lucru din maşină. Sabrina Powers se ridică, cu o grimasă de durere, ţinând cu o mână compresa pusă peste părul ei blond.

— Să găsim o maşină, sugeră ea, vreau să merg neapărat la Jose Maria Portal.

Nu terminase de vorbit că mai mulţi poliţişti de la Garda Civilă, în uniformă, intrară în hotel. Din fericire Sabrina Powers ştia spaniola la perfecţie. Ea arătă insigna de la DEA, explică despre participarea la o operaţiune în derulare şi că trebuia să ajungă neapărat pe şoseaua spre Ronda.

— Trebuie mai întâi să mergeţi la spital, obiectă poliţistul. Să faceţi nişte radiografii. Poate aveţi hemoragii interne.

— Nici vorbă, i-o tăie agentul special DEA. Duceţi-mă acolo.

După ce se consultă cu şeful lui. Poliţistul acceptă în cele din urmă şi, cu sirena pornită, se îndreptară spre Ronda, strecurându-se prin trafic.

Malko, ale cărui urechi îi ţiuiau oribil, îşi stăpânea furia. Nu traficanţii columbieni îi trimisese un asasin, ci Ryad Al-Khobar, care era cu siguranţă în legătură cu teroriştii islamişti…

Evenimentele se precipitau.

Erau valize roşii peste tot, în toate camerele, saci cu cocaină stivuiţi, cu etichete cu semne cabalistice. Malko observă într-una din valize un ziar în arabă, apoi o sticlă de apă minerală, cu etichetă tot în arabă. Brusc, observă o etichetă, lipită de una din valize, cu siguranţă uitată, fiindcă era singura.

Malko ar fi sărutat-o. Pe ea erau scrise cu litere latine numele lui Ryad Al-Khobar… Nu se putea mai bine. Sabrina Powers, aşezată pe un scaun, cu compresa pe cap, admira spectacolul, încă ameţită. Şeful de la antidrog se apropie de Malko, radiind.

— Am adunat mai mult de două tone şi începuseră demult livrările! anunţă el. Punem baraje peste tot în zonă. Am găsit şi şaptesprezece milioane de dolari în bancnote. În saci de hârtie. Este cea mai importantă captură făcută în Spania.

— Sunteţi convins de acum că acest prinţ saudit este implicat în trafic? replică Malko. Sunt valizele *sale,* toată lumea le-a putut vedea la debarcarea la Malaga iar una din ele are chiar o etichetă cu numele lui. Proprietatea lui este la doi paşi. Agentul special al DEA, Sabrina Powers, şi cu mine am fost victimele unui atentat cu bombă, acum o oră. Nu sunt traficanţii columbieni.

Poliţistul părea din ce în ce mai încurcat.

— Voi raporta pe cale ierarhică, promise el. Dar este nevoie de o hotărâre judecătorească. Poate că angajaţii lui fac acest trafic.

— Nu angajaţii lui i-au invitat în avionul său particular pe Carlos Barco, din cartelul de la Medellin, şi asociata sa Dolores Zapata, răspunse sec Malko. Ori, ei se află încă în casa lui.

Poliţistul spaniol nu răspunse. Malko se uită la ceas. Ora trei. Ora nouă dimineaţa la Washington. Cinci minute mai târziu, îl avea la telefon pe Frank Capistrano şi nu îşi înghiţi cuvintele.

— Avem acum proba că Ryad Al-Khobar a participat la traficul masiv de cocaină, explică el. Este sub ochii mei. Şi am motive serioase să cred că profitul acestui trafic este destinat unei grupări teroriste…

El povesti cele două tentative de asasinat la care fusese victimă, concluzionând:

— Traficanţii fac afaceri, nu au timp să se răzbune. Este Ryad Al-Khobar.

— O.K., conchise *Consilierul Special de* la Casa Albă, voi

suna imediat la Madrid. Poate reuşim măcar să îl interogăm pe Ryad Al-Khobar. Evident, ne-ar trebui o probă *absolută* a implicării, pentru a decide.

183

— Ştiu, recunoscu Malko, dar înainte de 11 septembrie, am fost la fel de prudenţi. Aţi văzut la ce se ajunge…

— Aveţi dreptate, recunoscu Frank Capistrano. Cred că o să îl anunţ pe Preşedinte.

Echipa antiteroristă – doi tipi în civil – parcă Seat-ul în faţa numărului 6 de pe calea Castello, o mică stradă liniştită din San Pedro de Alcantara, chiar în faţa Palatului sporturilor. Un bar în colţ, un centru de închiriere, imobile mici de trei etaje cu balcoane. Cei doi poliţişti se îndreptară spre uşa de la numărul 6. Sunară la Al-Hayir, fără să primească niciun răspuns. Insistară, apoi încercară toate soneriile până ce o voce de femeie răspunse la interfon.

— Ce este?

— Garda Civilă, zise unul din ei la interfon. Îl căutăm pe domnul Al-Hayir.

— La etajul al treilea.

— Nu răspunde.

— Sunt acolo, îi asigură femeia, îi aud mişcând. Vă deschid.

Cei doi poliţişti intrară în hol. Nu era ascensor în acest cartier popular. Urcară încet pe scări. Prin intermediul angajaţilor de la parcarea din Puerto Banus, aflaseră că Mouloud Al-Haramein, ucigaşul cu pumnalul, era găzduit la un anume Ali Al-Hayir, responsabil de parcarea respectivă. Un marocan în regulă, care nu lăsase niciodată să se vorbească de el. Deci, verificau. Ajunşi la etajul trei, făcură o pauză şi ascultară. Efectiv se auzea muzică şi discuţii în apartament.

Luis Miguel Romero, şeful, apăsă pe sonerie iar liniştea se lăsă brusc. Cei doi poliţişti auziră zgomote apoi o voce cu accent arab întrebă:

— Cine este?

— Garda Civilă, zise Luis Miguel Romero.

Din nou linişte. Cei doi poliţişti aşteptau, rezemaţi de tocul uşii. Aceasta se întredeschise. Doar cât să lase loc să iasă o puşcă cu două ţevi. Niciunul dintre poliţişti nu avu timp să reacţioneze. Miguel Romero primi lovitura din plin în piept şi ajunse lipit de peretele din faţă, cu bustul străpuns, mort înainte

de a atinge pământul… Partenerul său avu timp să facă un salt în lateral, înainte ca puşca să tragă a doua oară.

Fără să mai întrebe ceva, se duse pe scări. Nu îi putea înfrunta pe ucigaşi cu pistoletul. Tremurând, se refugie în maşina de serviciu şi apelă imediat prin radio Cartierul General şi o ambulanţă. Apoi, scoase arma, băgă un glonţ pe ţeavă şi pândi uşa de la numărul 6, rugându-se să vină colegii săi cât mai repede. Dacă cei care trăseseră asupra lui încercau să iasă, era de rău. Cinci minute mai târziu, primele sirene începură să se audă. După un sfert de oră, cartierul fu complet înconjurat. Întăririle veneau fără încetare. O echipă antiteroristă urcă scările, înarmată până în dinţi, şi coborî cu cadavrul poliţistului doborât.

Niciun semn de viaţă în apartament. Se aflase numărul de telefon, dar nu răspundea nimeni. Nu se ştia nici câte persoane se aflau în interior. Şeful poliţiei din Marbella ajunse la faţa locului. Terifiaţi, vecinii se baricadau în apartamente.

Un poliţist luă o portavoce şi dădu ordin asediaţilor să se predea, fără a mai încerca altceva. O maşină de pompieri ajunse şi desfăcu o scară lungă peste faţadă. Mai mulţi poliţişti cu cască, protejaţi de veste antiglonţ, începură să escaladeze cu atenţie. Un geam se deschise brutal şi o rafală se auzi. De această dată, era o puşcă de asalt.

Unul din oameni căzu la pământ. Întăririle continuau să vină, urmăriţi de presa locală, anunţată de vecini. Nu se mai văzuse aşa ceva într-un cartier liniştit! departe chiar de turişti.

Mahmoud ciocăni la uşa prinţului Ryad Al-Khobar, care îşi făcea siesta împreună cu Dolores, la primul etaj al vilei.

Trebui să insiste de câteva ori până ce sauditul să deschidă uşa, furios. Furia lui dispăru imediat când află ce îi spunea Mahmoud.

— Ali tocmai m-a sunat. Poliţia asediază imobilul. El întreabă ce să facă.

Ryad Al-Khobar nu ezită nicio clipă, năucit. Îi cunoştea pe toţi cei care se aflau în acel apartament. Unii îşi găsiseră refugiu la Dar-Es-Sallam în urmă cu câteva luni, fiindcă fugeau de poliţie. Erau luptători devotaţi ai jihadului, făcând dovadă chiar în Afghanistan.

Allah. Sosise momentul lor. Telefonul mobil îl sună, începu să se roage pentru cei care aveau să moară.

Ryad Al-Khobar apăru în halat, vizibil neliniştit, şi zise:

— Pregăteşte bagajele. Plecăm.

— Iau maşina?

— Nu, tu rămâi.

Se întoarse în cameră şi reuşi să dea de comandantul de bord al avionului pe telefonul mobil. Tot echipajul era cazat într-un mic hotel, nu departe de aeroportul din Malaga. Ryad Al-Khobar îi dădu instrucţiuni să pregătească aparatul în plan tehnic şi să fie gata să decoleze la ora şaptesprezece, anunţând turnul de control, pentru a primi permisiunea de decolare. Se întoarse apoi în camera unde Dolores Zapata, în halat, şi ea, îl aştepta neliniştită.

— Ce se petrece?

— Poliţia a dat de prietenii noştri la San Pedro, zise el. Prefer să plec. Vii cu mine?

— La Riyad?

— Da. Vei fi primită ca o prinţesă.

Columbiana îi cunoştea pe saudiţi. Ea scutură din cap.

— Nu. Dacă nu te deranjează, rămân aici aşteptând ca lucrurile să se calmeze. Apoi, voi încerca să plec înapoi la Miami.

Prinţul nu insistă şi îi arătă o valiză.

— La asta. Este un milion de dolari. Este tot ce mi-a mai

rămas. Poate o să ai nevoie.

— Pleci pe şosea? Este periculos.

— Nu, făcu el simplu, luând telefonul.

Îi mai rămânea doar un detaliu de aranjat pentru a-şi asigura securitatea. Privi îndelung la Dolores, mereu la fel de sexy. Erau şanse mari să nu o mai vadă niciodată.

Sabrina Powers şi Malko ajunseseră pe calea Castello de zece minute, alertaţi de cei de la stupefiante. Cartierul era în stare de asediu. Se pregăteau să dea asaltul. Asediaţii trăseseră câteva rafale, fără răspuns din partea poliţiştilor. Erau ignoraţi.

186

— Gaia! strigă un comandant de la Garda Civilă, intrând cu oamenii săi în holul imobilului.

Începură să urce unul după altul, protejaţi de scuturi blindate, înarmaţi până în dinţi. Ceilalţi ocupanţi ai imobilului fuseseră evacuaţi şi regrupaţi pe terenul de sport din faţă. Toate buticurile de pe stradă fuseseră închise.

— Mă întreb ce o să găsească, îi zise Malko Sabrinei Powers.

Tânăra nu avu timp să răspundă. O explozie terifiantă scutură cartierul şi o flacără imensă apăru prin ferestrele de la al treilea etaj, amestecată cu dărâmături, fum negru, diverse obiecte. O ploaie care căzu peste poliţişti. Faţada era total demolată, fumul începu să iasă în suluri groase pe ferestre.

Malko se aplecă: un obiect roşu ajunsese la picioarele sale. O valiză pe jumătate arsă. Asemănătoare cu cele pe care le văzuse la Jose Maria Portal: bagajele prinţului Ryad Al-Khobar. În acelaşi timp, o ploaie de hârtii verzi se împrăştia prin aerul cald, căzând încet pe sol. Unul dintre poliţişti se aplecă, luă una şi o arătă strigând.

Era o hârtie de o sută de dolari!

O mică avere tocmai cădea din apartamentul demolat.

Imobilul era în flăcări. Poliţiştii se retraseră de pe scări pentru a nu fi surprinşi de flăcări. Pompierii începură să

inunde imobilul şi vecinătăţile. Poliţiştii, căţăraţi pe o scară de pompieri, priviră în interiorul devastat şi plin de cadavre. Nimeni nu părea să fi supravieţuit exploziei.

— Este ca la cazul de la Madrid, făcu şeful de la Garda Civilă.

Apartamentul în care supravieţuitorii comandoului islamic responsabil de masacrul din gara Atocha se aruncaseră singuri în aer. Ca şi cei de acolo. Malko se apropie de responsabilul echipei, cu valiza roşie în mână.

— De această dată, sunteţi convinşi? Această valiză plină cu bani a fost adusă de un angajat al lui Ryad Al-Khobar. Cum de se află aici? Trebuie verificat totul, cu orice preţ, ca să nu scape.

În fine, avea proba care îi lipsea: banii din traficul de cocaină erau destinaţi teroriştilor islamişti. Mai multe convorbiri urmară. Responsabilii telefonau în toate direcţiile. În cele din urmă, unul dintre ei veni la Malko.

187

— Avem autorizarea de a intra la Dar-Es-Salam. Dar fără forţă. Oricum, prinţul nu poate părăsi proprietatea. Sunt baraje peste tot pe şosea. Veniţi cu noi?

În timp ce urcau serpentinele şoselei spre Ronda, şeful forţelor de poliţie primi un mesaj prin radio de la poliţiştii rămaşi la Castello şi se întoarse spre Malko.

— Au găsit patru cadavre în apartament, arme şi bani. Unul dintre ei era căutat pentru implicare în atentatul din gara Atocha. Avea şi multe documente în arabă, manifeste al Al-Qaida şi două genţi cu exploziv, care nu au explodat. Continuăm cercetările.

— Sunt mulţumit că am reuşit să vă conving, remarcă Malko. Acum, mai rămâne să îl neutralizăm pe Ryad Al-Khobar.

Poliţistul nu răspunse. Era o chestiune delicată. Ajunseseră la intrarea pe proprietatea Dar-Es-Salam. Poarta era larg deschisă şi intrară pe aleea care şerpuia prin grădina frumos

întreţinută, ocolind până în spatele casei. Coborâră, încadraţi de poliţişti înarmaţi. Apăru o femeie, la intrarea în casă. Poliţistul întrebă politicos dacă prinţul Ryad Al-Khobar era acolo.

— Veniţi pe aici, răspunse angajata.

Ea îi conduse prin casă şi ajunseră în faţa unei magnifice peluze cu piscină şi o vedere de îţi tăia răsuflarea.

Nimeni.

Imensul salon părea pustiu. Femeia dispăruse. Brusc, Malko observă în depărtare un nor de praf ridicându-se de pe vârful unei coline. Apoi, silueta unui elicopter care lua altitudine şi trecu pe deasupra capetelor lor, luând-o spre nord. Se întoarse spre poliţist, stupefiat.

— Ştiaţi că are un elicopter pe proprietatea lui?

— Bineînţeles că nu, îl asigură ofiţerul. Nu venim niciodată aici.

O maşină se apropia. Coborî un bărbat pe care Malko îl reperase deja, Mahmoud. Veni încet spre ei. Apostrofat de poliţist în spaniolă, anunţă:

— L-am condus pe Alteţa Sa la heliport. Cred că se întoarce în ţara sa.

Malko se sufocă.

— Trebuie să îl împiedicăm să decoleze. Anunţaţi la Malaga…

— Apelez turnul de control, promise poliţistul.

Unde dispăruseră cei doi columbieni? Malko intră în casă, vizitând rapid parterul, salonul imens, bucătăriile şi sufrageria. Terase peste tot. Urcă scările şi începu să exploreze camerele, în compania Sabrinei şi a celor doi poliţişti, cu armele în mâini. Mai întâi, pe cea mare, uriaşă, a lui Ryad Al-Khobar, apoi pe cele ale invitaţilor săi, tot aşa de luxoase.

Nimeni.

Valize desfăcute, haine în dezordine.

O cameristă făcea curat şi zise că ocupantul camerei, un

prieten al prinţului, plecase în urmă cu o oră pe drumul din spate. Singur.

Trebuia să fie Carlos Barco. Deci Dolores Zapata era în elicgpterul prinţului.

În camşra următoare, valize desfăcute pe jos. Malko voia să iasă când un parfum cunoscut îi frapă mirosul. Cel pe care îl simţise la Miami când se aflase acasă la columbiană. Un rând de dulapuri pe peretele din fund. La nimereală, îl deschise pe cel din mijloc. Dolores Zapata, în cămaşă şi pantalon, era lipită de perete. Foarte palidă. Ochii ei păreau imenşi. El întinse mâna spre ea.

— Dolores, ieşi, este ridi…

Blocat, nu mai continuă. Columbiana tocmai scotea un pistol dintre haine şi îl îndrepta spre el. Nici nu avu timp să simtă frica. Cei doi poliţişti traseră în acelaşi timp, păţiţi de la ce se întâmplase colegului lor. Malko primi un val de aer fierbinte în faţă.

Dolores Zapata dădu drumul pistolului care căzu în dulap şi alunecă uşor, atinsă de mai multe gloanţe, din care unul îi sfâşiase carotida. Cu privirea sticloasă, dar încă plină de răutate.

Pianistul de la *Marbella Club* cânta *Besame mucho,* ca în

fiecare seară la aceeaşi oră. Clienţii adorau melodia. Malko ridică paharul de şampanie şi îl ciocni de cel al Sabrinei Powers.

— Mulţumesc. Fără tine, nu aş fi reuşit niciodată.

Ea îşi pusese din nou rochia cu model panteră, crăpată şi el o admira mai mult ca niciodată. Timid, ea zâmbi.

— Fără încăpăţânarea ta, ar fi fost cu toţii liberi. Spaniolii mi-au mulţumit. Cei patru morţi de la Castello erau supravieţuitorii echipei care săvârşise atentatele de la Madrid. Graţie banilor trimişi de Ryad Al-Khobar, i-ar fi finanţat şi pe alţii.

Ryad Al-Khobar reuşise să decoleze de la Malaga, graţie paşaportului diplomatic. Din Arabia Saudită, publicase un

comunicat prin care pretindea că toată afacerea fusese pusă la cale de Mossad, pentru a-l discredita. Două mandate de arestare internaţionale fuseseră emise contra lui şi nu erau încă aproape de a-l prinde. Şi totuşi, Frank Capistrano fusese atenţionat de preşedintele George W. Bush pentru că a adus acest caz la cunoştinţa lumii.

— Dansăm? propuse Malko.

Câteva cupluri evoluau deja pe ring. De această dată, Sabrina se lipi de el cu totul. Ochii ei surâdeau în semiîntuneric.

— Pentru prima dată, zise ea încet, nu mă mai gândesc la tatăl meu când sunt în braţele unui bărbat.

Malko înţelese că, în această seară, nu mai era nevoie să o facă să bea.